

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

20-44

17

August.

1911.

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES;

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 164.

वीरमित्रोदयः ।

पूजाप्रकाशः ।

महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः ।

साहित्योपाध्यायविष्णुप्रसादशर्मणा संशोधितः ।

VÎRAMITRODAYA,

PUJA PRAKÂSA,

BY

MAHÂMAHOPÂDHYÂYA PÂNDITA MITRA MÎSRA,

EDITED BY

Vishnu Prashad Saarma,

VOL. III,

FASCICULUS I,

PUBLISHED AND SOLD BY THE SECRETARY,

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT BOOK-DEPOT,

BENARES.

AGENTS:- OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG:

PÂNDITA JYESHTHÂRÂMA MUKUNDAJÎ, BOMBAY:

PROBSTHAIN & CO., BOOKSELLERS, LONDON.

Printed by Jai Krishna Dâsa Gupta,

AT THE VIDYÂ VILÂSA PRESS.

BENARES.

Price Rupee one.

॥ श्रीः ॥

—*—

आनन्दवनविद्योतिमुमनोभिः सुसंस्कृता ॥

सुवर्णाऽङ्कितमव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥

चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ॥

रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तवकः— १६४

- १ अस्यां चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमालायां प्रतिमासं पृष्ठशतं सुन्दरैः सीसकाक्षरैरुत्तमेषु पत्रेषु एकः स्तवको मुद्रयित्वा प्रकाश्यते । एकस्मिन् स्तवके एक एव ग्रन्थो मुद्र्यते ।
- २ प्राचीना दुर्लभाश्चामुद्रिता मीमांसावेदान्तादिदर्शनव्याकरण धर्मशास्त्रसाहित्यपुराणादिग्रन्था एवात्र सुपरिष्कृत्य मुद्र्यन्ते ।
- ३ काशिकराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालाऽध्यापकाः पण्डिता अन्ते च शास्त्रदृष्टयो विद्वांस एतत्परिशोधनादिकार्यकारिणो भवन्ति ।
- ४ भारतवर्षीयैः, ब्रह्मदेशीयैः, सिंहलद्वीपवासिभिश्च एतद्ग्राहकैर्देयं वार्षिकमग्रिमं मूल्यम्-मुद्राः ७ आणकाः ८
- ५ अन्यैर्देयं प्रतिस्तवकम् " " १ " ०
- ६ प्रापणव्ययः पृथग् नास्ति ।
- ७ साम्प्रतं मुद्रयमाणा ग्रन्थाः- मुद्रिताः स्तवकाः

(१) संस्काररत्नमाला । गोपीनाथभट्टकृता	(संस्कारः) २
(२) शब्दकौस्तुभः । भट्टोजिदीक्षितकृतः	(व्याकरणम्) १०
(३) श्लोकवार्तिकम् । भट्टकुमारिलविरचितम् पार्थसारथिभिरुक्त-न्यायरत्नाकराख्यया व्याख्यया सहितम् । सम्पूर्णम् ।	१०
(४) भाष्योपबृंहितं तत्त्वत्रयम् । विशिष्टाद्वैतदर्शनप्रकरणम् । श्रीमल्लोकाचार्यप्रणीतम् । श्रीनारायण तीर्थ विरचित भाट्टभाषा प्रकाशसहितम् । सं०	(वेदान्त) २
(५) करणप्रकाशः । श्रीब्रह्मदेवविरचितः सम्पूर्णः (ज्योतिषः)	
(६) भाट्टचिन्तामणिः । महामहोपाध्याय- विभागाभट्ट विरचितः । तर्कपादः	(मीमांसा)

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशः ।

श्रीगणेशायनमः ॥

अथ देवतापूजा ।

तत्र पूजानाम् देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मकत्वाद्याग एव ।
तत्र यद्यपि केषांचिदावाहनादीनामवागात्मकत्वात् पूजात्वं न स्या-
त् । नच तेषां पूजात्वं नास्त्येवेति वाच्यम् । षोडशस्वप्युपचारेषु
शास्त्रकाराणां पूजाशब्दप्रयोगात् । तथापि यागायागसमुदाये
पूजाशब्दो गौरवितप्रीतिहेतुक्रियात्वेनोपाधिना रूढ एव । यथा
इष्टिपशुसोमसमुदाये राजसूयशब्दः । यद्यपि ईश्वरे यागायागसमु-
दायक्रियया जीववदन्तःकरणवृत्तिरूपा प्रीतिर्नोत्पद्यते, अन्तः क-
रणाभावात् । तथापि मायावृत्तिविशेष एव प्रीतिः शिक्षादिवत् ।
सा च यद्यपि उत्पन्नत्वान्नश्यति, तथापि फलं यावत् तिष्ठति ।
अन्येषां मते अपूर्ववत् ।

अथ देवपूजनाधिकारिणः ।

तत्र

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः स्त्रियः शूद्रान्त्यजातयः ।

संपूज्य तं सुरश्रेष्ठं भक्त्या सिंहवपुर्धरम् ॥

मुच्यन्ते चाशुभैर्दुर्खैर्जन्मकोटिसमुद्भवैः ।

इतिनारसिंहीयात्, पूजनस्य

विष्णुप्रा.....देवब्राह्मणपूजनम् ।

इति साधारणधर्ममध्ये पाठाच्च असङ्कोचेन सर्वेऽधिकारिणः ।

यत्तु नरसिंहपुराणे,

२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

अनाश्रमित्वं गृहभङ्गकारणमतो गृहाणाश्रममुत्तमं मुने ।
 अनाश्रमस्थैर्द्विज वेदपारगैरपि त्वहं नानुगृह्णामि चार्चनम् ॥
 इति भगवद्वाक्यम् । तस्यायमर्थः । आश्रमिकृतमर्चनं यथा-
 ऽनुगृह्णामि न तथाऽनाश्रमिकृतमिति । साधारणधर्मबोधकवच-
 नस्वरसादाचाराच्च ।

देवीपुराणे देवीमूर्त्तीरभिधाय ब्रह्मवाक्यम्,
 एतासां शास्त्रवेत्ता यो देवपूजाविधौ शुभः ।
 मातृमण्डलवेत्ता च ब्राह्मणः क्षत्रियोऽपि वा ॥
 प्रतिचारोऽथ वैश्यो वाऽप्यन्यो वा तन्त्रविद्यदि ।
 पूजाविधौ भवेत् श्रेष्ठो नापदुर्न कुशीलवः ॥
 नानैष्टिको दाम्भिको वा पूजकः प्राप्यते शुभः ॥
 प्रतिचारः शूद्रः । अपदुः असमर्थः । पूजारत्नाकरे तु पण्ड-
 इति पठित्वा रुद्रपूजायामकुशल इतिव्याख्यातम् । कुशीलवो न-
 टादिः । अत्रैकपाके वसतां पुत्रभ्रातृणामपि देवपूजाधिकारमाह—
 आश्वलायनाचार्यः,

पृथगप्येकपाकानां ब्रह्मयज्ञो द्विजातिनाम् ।
 अग्निहोत्रं सुरार्चा च सन्ध्या नित्यं भवेत्ततः ॥ इति ।
 देवपूजायां सर्ववर्णाधिकारे—

विष्णुः,
 आगमोक्तेन मार्गेण स्त्रीशूद्रैरपि पूजनम् ।
 कर्त्तव्यं श्रद्धया विष्णोः सर्वैश्वर्यप्रदायकम् ।
 स्मृत्यर्थसारे—

बौधायनः,
 शूद्राणां चैव भवति नाम्ना वै देवतार्चनम् ।
 सर्वे चागममार्गेण कुर्युर्वेदानुसारिणा ॥

पूजाकालनिरूपणम् ।

३

चतुर्थीनमोन्तेन देवतानाम्नेत्यर्थः ।

तथा,

स्त्रीणामप्यधिकारोऽस्ति विष्णोराराधनादिषु ।

दीक्षामन्त्रविहीनोऽपि कुर्याद्देवार्चनं बुधः ॥ इति ।

प्रतिनिधित्वेन अधिकारिण उक्ताः—

मन्त्रराजानुष्टुब्धविधाने,

गुरवः पूजकाश्चैव विद्वांसो येऽग्निहोत्रिणः ।

अधिकारित्वमर्हन्ति यद्वा याज्ञिकदीक्षिताः ॥

वेदवेदार्थवेत्ता च स्मार्त्तिकर्मज्ञ एव वा ॥ इति ।

इत्याधिकारिणः ।

अथ पूजाकालः ।

तत्र माध्याह्निकतर्पणानन्तरं वैश्वदेवात्पूर्वं विष्णुपुराण इ-
ष्टदेवपूजा, पावनारसिंहयोर्विष्णुपूजोक्ता अतः स एव कालः ।
व्यासेन वैश्वदेवानन्तरं देवपूजाविधानात् सोऽप्यपरः कालः ।
इष्टदेवविष्णुपूजाऽन्यदेवपूजानां तु

देवकार्यस्य सर्वस्य पूर्वाह्णस्तु विधीयते ।

इति नरसिंहपुराणीयवाक्यात् पूर्वाह्णः कालः ।

नारदीये,

प्रातर्मध्यन्दिने सायं विष्णुपूजां समाचरेत् ।

यथा सन्ध्या स्मृता नित्या विष्णुपूजा तथा बुधैः ॥

अशक्तौ विस्तरेणैव प्रातः सम्पूजयेद्भरिम् ।

मध्याह्ने चैव सायं च पुष्पाञ्जलिमपि क्षिपेत् ॥

मध्याह्ने विस्तरेणैव संक्षेपेणाथवा हरिम् ।

सम्पूज्य भोजनं कुर्यादन्यथा नरकं व्रजेत् ॥

नैमित्तिकेषु सर्वेषु तत्तत्कालाविशेषतः ।

४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशं

पूजयेद्देवदेवेशं द्रव्यं सम्पाद्य यत्नतः ॥

अन्ये देवतापूजाकालास्तत्तत्पूजाप्रकरणे द्रष्टव्या इति ।

अथ तत्तद्देवताराधने फलानि ।

मात्स्ये,

आरोग्यं भास्करादिच्छेदनमिच्छेद्दधुताशनात् ।

ज्ञानं च शङ्करादिच्छेन्मोक्षमिच्छेज्जनार्दनात् ॥

याज्ञवल्क्यः,

आदित्यस्य सदा पूजां तिलकस्वामिनस्तथा ।

महागणपतेश्चैव कुर्वन् सिद्धिमवाप्नुयात् ॥

तिलकप्रियस्य स्वामिनः स्कन्दस्य ।

मार्तण्डतिलकस्वामिमहागणपतीन् वयम् ।

विश्ववन्द्यान्मस्यामः सर्वसिद्धिविधायिनः ॥

इति वाचस्पत्यश्लोके कल्पतरुणा तथा व्याख्यातम् । विज्ञानेश्वरस्तु तिलकं स्वामिन इति पठित्वा तिलकं सुवर्णादिनिर्मितमिति व्याचख्यौ । पूजामित्यादि त्रिषु सम्बध्यते । सदाश्रवणाभित्येति केचित् । वस्तुतः फलसम्बन्धश्रवणात्काम्यापि ।

याज्ञवल्क्यः,

श्रान्तसंवाहनं रोगिपरिचर्या सुरार्चनम् ।

विप्रपादोदकोच्छिष्टमार्जनं गोप्रदानवत् ॥

गवाह्निकं देवपूजा वेदाभ्यासः सरित्प्लवः ।

नाशयन्त्याशुपापानि महापातकजान्यपि ॥

सरित्प्लवो नदीस्नानम् । सरिदत्र पुण्या नदी ।

देवीपुराणे,

मन्त्रादिसाधनं द्रव्यं रुद्रयागादवाप्यते ।

धीमेधाज्ञानवात्सल्यमुमायागादवाप्यते ॥

तत्तद्देवताराधने फलानि ।

५

रुद्रयागात् रुद्रपूजातः । धारणावती बुद्धिर्मेधा ।

तथा,

यः प्रदद्याद्भवां लक्षं दोग्ध्रीणां वेदपारगे ।

एकाहमर्चयेद्भानुं तस्य पुण्यं ततोऽधिकम् ॥

यं च काममभिध्यायन् भास्करोन्वितमानसः ।

उपोष्य तमवाप्नोति प्रसन्ने कमलध्वजे ॥

कमलध्वजे रवौ ।

तथा,

यजेदेकं सहस्रांशुं मोक्षकामो न संशयः ।

तथा,

योगो ज्ञानं यशः सिद्धिर्मेहादेवादवाप्यते ।

आरोग्यं साम्प्रतं पुत्रं भास्करात्प्राप्नुयात् ध्रुवम् ॥

साम्प्रतं कुशलम् ।

गतिमिष्टां तथा कामं प्रददाति त्रिविक्रमः ।

धर्मार्थकाममोक्षणां भाजनं विष्णुपूजकः ॥

सर्वान् कामानवाप्नोति सम्पूज्य विष्णुवल्लभम् ।

विघ्नो न जायते तस्य यजेद्यस्तु विनायकम् ॥

मातृगणान्महासिद्धिः सर्वेषामेव जायते ।

लभते धनधान्यानि मर्त्यः पूज्य हुताशनम् ॥

महागणपतेः कर्मसिद्धिं प्राप्नोति मानवः ।

महागणपतेरिति पञ्चमी ।

सर्वं जगद्वशीकुर्यान्महागणपतिः सदा ।

स्वर्गापवर्गसंसिद्धिर्दुर्गायागात्प्रजायते ॥

भविष्ये,

यः सदा पूजयेद्दुर्गां प्रणमेद्वापि शक्तिः ।

६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

स स्वर्गराज्यमोक्षाणां क्षिप्रं भवति भाजनम् ॥

मार्कण्डेये,

स्तुता सम्पूजिता पुष्पैर्गन्धधूपादिभिस्तथा ।

ददाति वित्तं पुत्रांश्च मतिं धर्मे तथा शुभाम् ॥ इति ।

ब्रह्मविष्णुमहेशानां यावज्जीवं प्रतिज्ञया पूजा विहिता

कूर्मपुराणे,

तस्माद्ब्रह्मा महादेवो विष्णुर्विश्वेश्वरः परः ।

एकस्यैव स्मृतास्तिस्रस्तन्वः कार्यवशात् प्रभोः ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन त्रयः पूज्याः प्रयत्नतः ।

यदीच्छेदचलं स्थानं यत्तन्मोक्षाख्यमुत्तमम् ॥

वर्णाश्रमप्रयुक्तेन धर्मेण प्रीतिसंयुतः ।

पूजयेद्भावयुक्तेन यावज्जीवं प्रतिज्ञया ॥ इति ।

असाधारण्येनैतानि फलानि न तु फलान्तरदातृत्वव्या-
वृत्तिः । वाक्यान्तरेषु तेषां फलान्तरदातृत्वश्रुतेः । तत्र विष्णु-
पूजोत्कृष्टेत्युक्तम्—

कूर्मपुराणे,

न विष्ण्वाराधनात्पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।

तस्मादनादिमध्याम्यं नित्यमाराधयेद्भरिम् ॥ इति ।

गरुडपुराणे,

विष्णुर्ब्रह्मा च रुद्रश्च विष्णुर्देवो दिवाकरः ।

तस्मात्पूज्यतमं नान्यमहं मन्ये जनार्दनात् ॥

भागवते,

यथा तरोर्मूलनिषेचनेन तृप्यन्ति तत्स्कन्धभुजोपशाखाः ।

प्राणोपहारान् यथेन्द्रियाणां तथैव सर्वार्हणमच्युतेज्या ॥

प्राणोपहारो भोजनादिः । तत्र विष्णुपूजा नित्या काम्या-

विष्णुपूजाया उत्कर्षः ।

७

च । तत्र नित्यत्वबोधकवचनानि यथा,
 एकाहमपि न स्थेयं विना केशवपूजनात् ।
 एकाहवर्जनाद्राजन् पुण्यं याति पुरा कृतम् ॥
 तथा कूर्मपुराणे,
 यो मोहादथवाऽऽलस्यादकृत्वा माधवार्चनम् ।
 भुङ्क्ते स याति नरकं शूकरेष्विह जायते ॥
 अनर्चयित्वा गोविन्दं यैर्भुक्तं धर्मवर्जितैः ।
 शुनो विष्टासमं चान्नं नीरं च सुरया समम् ॥
 स्कान्दे,
 केशवार्चा गृहे यस्य न तिष्ठति महीपते ।
 तस्यान्नं नैव भोक्तव्यमभक्षणसमं स्मृतम् ॥ इति ।
 अत्र कर्मणि ल्युट् । अभक्ष्यसममित्यर्थः ।
 काम्यत्वबोधकानि यथा,
 भौमान्मनोरथान् स्वर्गं स्वर्गिवन्धं तथा पदम् ।
 प्राप्नोत्याराधिते विष्णौ निर्वाणमपि चोत्तमम् ॥
 स्वर्गिपदमिन्द्रादिपदम् ।
 नारसिंहे,
 यस्तु पूजयते नित्यं नरसिंहं नरेश्वर ।
 स स्वर्गमोक्षभागी स्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥
 तस्मादेकमना भूत्वा यावज्जीवं प्रतिज्ञया ।
 पूजनान्नरसिंहस्य समाप्नोत्यभिवाञ्छितम् ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः स्त्रियः शूद्रान्त्यजातयः ।
 सम्पूज्य तं सुरश्रेष्ठं भक्त्या सिंहवपुर्धरम् ॥
 मुच्यन्ते चाशुभैर्दुःखैर्जन्मकोटिशतोद्भवैः ।
 तेपि भूयोऽभिजायन्ते श्वेतद्वीपनिवासिनः ॥ इति ।

८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

न त्वसम्पूज्य भुञ्जीत केशवं कौशिकीं शिवम् ।

इति वाचस्पतिमिश्रधृतकालिकापुराणवचनाच्छिवादिपूजा-
ऽपि नित्या । एतेन शिवादिपूजनं काम्यमेवेति मतमपास्तम् ।

शिवं भास्करमग्निं च केशवं कौशिकीमपि ।

मनसाऽनर्चयन् याति देवलोकादभोगतिम् ॥

इतिवचनाच्च ।

अथ देवपूजायाः स्थानविशेषाः ।

गृह्यपरिशिष्टे, तानप्सु वाऽग्नौ वा सूर्ये वा स्थण्डिले प्र-
तिमासु नावाहनविसर्जने भवतः । स्वाकृतिषु शस्तासु देवता
सन्निहितेति ।

शातानपोपि,

भूमावग्नौ तथा चाप्सु दिवि सूर्ये च देवताः ।

नित्यमन्त्रे हिरण्ये च ब्राह्मणेषु च गोषु च ॥ इति ।

एतेषु स्थानेषु सन्निहिता इतिशेषः । भूमौ जले आकाशे
भावनया देवतात्वम् । अन्नादीनां तु देवतार्चनायां नाधिकरण-
त्वं शिष्टाचारविरोधात् । किन्तु पूजार्थत्वमेव देवताधारत्वकी-
र्त्तनम् ॥

मनुः,

अप्स्वग्नौ चैव हृदये स्थण्डिले प्रतिमासु च ।

विप्रेषु च हरेः सम्यगर्चनं मनुना स्मृतम् ।

अग्नौ क्रियावतां देवो दिवि देवो मनीषिणाम् ॥

प्रतिमास्वल्पबुद्धीनां योगिनां हृदये हरिः ।

तस्य सर्वगतस्यार्चा स्थण्डिले भावितात्मनाम् ॥

विप्राणां वपुराश्रित्य सर्वास्तिष्ठन्ति देवताः ।

अतस्तत्रैव ताः पूज्या अलाभे प्रतिमादिषु ॥

देवपूजायाः स्थानविशेषाः ।

९

तथा,

विप्राणां रूपमास्थाय प्रचरन्तीह देवताः ।

पूज्यन्ते ब्राह्मणालाभे प्रतिमादिषु कुत्र चित् ॥

‘ब्राह्मणो वै सर्वा देवता’ इति श्रुते ब्राह्मणे पूजा अतिप्रशस्ता ।
भारते सर्वदेवताधारत्वकथनाच्च । अत एव श्रावणद्वादशीव्रत-
विशेषे ब्राह्मणादेः पूजाधारता श्रूयते

यथा कल्पतरौ ब्रह्मपुराणे,

प्रयागादिषु तीर्थेषु नदीनां सङ्गमेषु च ।

कृत्वा स्नानं तु विधिना हृषीकेशं प्रपूजयेत् ॥

जले स्थलेऽम्बरे मूर्तौ कुम्भे वा कमलोपरि ।

बहौ विप्रे गुरौ वापि पितर्यथ च मातरि ॥

आहूया ऽऽसनपुण्याहस्वागतैरथ विस्तरैः ।

पाद्यार्घ्यपुष्पधूपैश्च दीपालङ्कारचामरैः ॥

इत्यादि । कुम्भे दुर्गादिपूजा पुराणोक्ता । उत्सवादिषु
कुम्भे सर्वदेवान् पूजयन्ति । कमलोपरि रेखादिना कमलाका-
रवति पात्रे सर्वदेवपूजा आगमादिप्रसिद्धा । भूमिजलाकाशप्र-
तिमाः सर्वदेवानाम् । विष्णोर्द्वारकाशिलाशालग्रामशिले ।
शिवस्य लिङ्गम् । दुर्गायाः पुस्तकशूलखड्गाः । विष्णुपूजा शा-
लग्रामे महाफला । शिवपूजा लिङ्गे महाफला । शालग्रामे स-
र्वेपि देवाः पूज्या इति शिष्टाः । ‘न तु केवलभूतले’ इति वचनात्
पूजा केवलभूमौ सति सम्भवे न कार्या । गृहस्थेन तु शिवपूजा
जले न कार्येत्यागमिकाः ।

श्रीभागवते भगवद्वाक्यम्,

सूर्योऽग्निर्ब्राह्मणा गावो वैष्णवः खं मरुज्जलम् ।

भूरात्मा सर्वभूतानि तत्र पूजापदानि ये ॥

२

१०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

सूर्ये तु विद्यया त्रय्या हविषाग्नौ यजेत माम् ।
 आतिथ्येन तु विप्राग्न्ये गोष्वङ्ग यवसादिना ॥
 वैष्णवे बन्धुत्कृत्या खे हृदि ध्याननिष्ठया ।
 वायौ मुख्याधिया तोये द्रव्यैस्तोयपुरस्कृतैः ॥
 स्थण्डिले मन्त्रहृदयैर्भोगैरात्मानमात्मानि ।
 क्षेत्रज्ञं सर्वभूतेषु समत्वेन यजेत माम् ॥
 मुख्यधिया प्राणबुद्ध्या । भोगैरिति स्रक्चन्दनादिना ।
 आत्माऽभिन्नः परमेश्वरः प्रीयतामिति बुद्ध्या भोगाचरणमपि
 पूजेत्यर्थः ।

तदुक्तं लिङ्गपुराणे,
 गन्धपुष्पादिकं सर्वं शिरसा यो विधारयेत् ।
 विष्णवे सर्वमित्येवं मत्वासौ वैष्णवः स्मृतः ॥ इति ।
 आतिथ्यादिविशेषविधावपि गन्धाद्युपचारपूजा न विरुद्धा ।
 अत एव सूर्यादौ द्रव्यैरपि पूजां वक्ष्यति
 अर्चायां स्थण्डिले बह्वौ सूर्ये खे यदि वा द्विजे ।
 द्रव्येण भक्तियुक्तोऽर्चेत् स्वगुरुं माममायया ॥ इति ।
 आगमिकास्तु यन्त्रे पूजामिच्छन्ति
 यन्त्रं मन्त्रमयं प्रोक्तं मन्त्रात्मा देवतेति च ।
 यन्त्रं विना कृता पूजा देवता न प्रसीदति ॥
 इतिवाक्यात् । तथेति शेषः ।
 नारदोऽपि,
 अप्सवग्नौ हृदये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु च ।
 षट्स्थानेषु हरेः सम्यगर्चनं मुनिभिः स्मृतम् ॥ इति ।
 विष्णुधर्मोत्तरे,
 आपो ह्यायतनं तस्य तस्मात्तासु सदा हरिः ।

देवपूजायाः स्थानविशेषाः ।

११

अर्चाभावे तथा वेद्यां स्थले पर्णपुटेऽपि वा ।

नदीतीरेऽथ कमले केशवं पूजयेन्नरः ॥

मन्त्रराजानुष्टुब्धविधाने,

अप्स्वग्नौ हृदये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु च ।

षट्स्वेतेषु हरिं सम्यगर्चयेत्..... ॥

तथा,

कर्मणाग्नौ जले पुष्पैर्ध्यानेन हृदयेऽर्चयेत् ।

जपेन सूर्यबिम्बे स्यात् स्थण्डिले भावितात्मभिः ॥

बाह्यैर्द्रव्यगुणैरेव प्रतिमां पूजयेत्सदा ।

अत्र षडग्रहणं नाधिष्ठानान्तरपरिसंख्यार्थम् ।

तथा,

पूजार्थमुत्तमं स्थानं शालग्रामं तदुच्यते ॥

प्रतिमादौ षडावृत्त्या पूजिते यत्फलं लभेत् ।

शालग्रामेऽर्चिते देवेभ्येकावृत्त्यापि तल्लभेत् ॥

स्कान्दे,

नृसिंहपूजने श्रेष्ठा शालग्रामोद्भवा शिला ।

द्वारकाजातचक्राङ्गा शिला श्रेष्ठा तथैव च ॥

तयोश्च सङ्गमं कृत्वा पूजयन् मुक्तिभाक् भवेत् ।

तयोरसम्भवे चार्चा सदैव नवधा स्मृता ॥

अर्चा प्रतिमा ।

रत्नजा हेमजा चैव राजती ताम्रजा तथा ।

रैतिकी वा तथा लौही शैलजा द्रुमजा तथा ॥

रैतिकी पित्तलजा ।

अधमाधमा विज्ञेया मृन्मयी प्रतिमा च या ।

सर्वकामप्रदा चैव रत्नजा चोत्तमोत्तमा ॥

रत्नजा लक्ष्मिदाऽऽयुर्दा पुष्टिश्रीदा च हेमजा ।

१२

वीरामित्रोपयस्य पूजाप्रकाशे

राजती पुत्रदा चैव तथा प्रज्ञाकरी मता ॥
 ब्रह्मवर्चस्करी ताम्री तथाऽऽरोग्यप्रदायिनी ।
 रैतिकी कीर्तिदा चैव तथा कान्तिप्रदायिनी ॥
 लौही च जयदा ज्ञेया शैलजा भूमिदायिनी ।
 हुमजा धान्यदा ज्ञेया मृन्मयी भोगदायिनी ॥
 तत्रादौ पूजनार्थाय मुख्यं स्थानं मयोच्यते ।
 शालग्रामोद्भवा शस्ता जाता या चक्रतीर्थके ॥
 ब्रह्मोवाच ।

भगवन् देवदेवेश शङ्खचक्रदाधर ।
 संशयं मे समुत्पन्नं छेत्तुमर्हस्यशेषतः ॥
 शालग्रामं तु यत्पुण्यं क्षेत्रं त्रैलोक्यविश्रुतम् ।
 तत्र तिष्ठति विश्वात्मा सर्वदेवनमस्कृतः ॥
 क्षेत्रोत्पन्नाः स्वयम्बिम्बाः सूक्ष्माः सूक्ष्मतरास्तथा ।
 प्रादुर्भावैश्च विविधैर्लाञ्छनैश्च समान्विताः ॥
 अर्थदाः कामदाश्चैव धर्ममोक्षप्रदायकाः ।
 शस्ता अशस्ताः किम्भूता एतदाख्यातुमर्हसि ॥
 श्रीभगवानुवाच ।

शृणु ब्रह्मन् प्रवक्ष्यामि शालग्रामे स्थितं हरिम् ।
 हरिस्तत्र स्थितो नित्यं प्रादुर्भावैरनेकधा ॥
 लाञ्छनैर्विविधाकारैर्लाञ्छनं यत्र दृश्यते ।
 चक्राङ्कितं हरेश्चापि शालग्रामस्य लक्षणम् ॥
 यथायोग्यं विचार्यैव ग्रहीतव्यं प्रयत्नतः ।
 आदौ स्त्रिंशत् परीक्षेत ग्राह्याग्राह्यविभागतः ॥
 स्थिरासना सुवृत्ता च फलाकारा यवानना ।
 कृष्णा च पाण्डुरा पीता नीला श्यामाथ शुक्ला ॥

देवपूजायाः स्थानविशेषेषु शालग्रामशिलाः । १३

कपिलाभा च काचाभा दूर्वाभा रक्तपिङ्गला ।
 एताः शुभाः शिला ग्राह्या मिश्राश्चैव विशेषतः ॥
 स्थिरासना परिज्ञेया स्वकस्थानसुखप्रदा ।
 वृत्ता सुवृत्तदा प्रोक्ता फलाकारा फलप्रदा ॥
 यवानना च विज्ञेया वाक्सौन्दर्यप्रदायिका ।
 (मन्त्रसिद्धिकरी स्निग्धा नित्यश्रीकान्तिदायिका) ॥
 कीर्त्तिभोगप्रदा कृष्णा पाण्डुरा पापहारिणी ।
 पीता पुत्रप्रदा नित्यं लक्ष्मीशान्तिप्रदा तथा ॥
 नीला बह्वन्ना ज्ञेया तथा वै कान्तिदायिनी ।
 पुष्टिद्विप्रदा श्यामा श्वेता सत्त्वप्रदायिनी ॥
 कपिलाख्या भवेन्मुद्रा ज्ञानैश्वर्यप्रदायिका ।
 कामप्रदा च काचाभा दूर्वाभा पशुदायिनी ।
 रक्ताऽऽरोग्यप्रदा नित्यं मिश्रा मिश्रफलप्रदा ॥
 धात्रीफलप्रमाणा या करसम्पहिताङ्गका ।
 पूजनीया शिलाभावे तत्र जाते दुमेऽपि वा ॥
 तत्र शालग्रामे ।
 तत्राप्यामलकीतुल्या पूज्या सातीव या भवेत् ॥
 तस्यामेव सदा ब्रह्मन् श्रिया सह वसाम्यहम् ।
 यथायथा शिला सूक्ष्मा तथा चैव वसाम्यहम् ॥
 तस्यां मां पूजयेन्नित्यं धर्मकामार्थसिद्धये ।
 एवं ब्रह्माणमुक्त्वा धरणीं प्रत्याह ।
 तत्राश्चर्यं प्रवक्ष्यामि विशेषं तव सुन्दरि ।
 शैलं लिङ्गाङ्कितं तत्र दृश्यते यत्र कुत्रचित् ॥
 पूजयेत्तद्विशेषेण तत्र सन्निहितः शिवः ।
 शिवनाभिरिति ख्यातं शालग्रामोद्भवं तु यत् ॥

१४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा नरो देवि सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
 शैवं नारायणं शैलं यत्र देशे व्यवस्थितम् ॥
 तच्छैवं विष्णुमत्तीर्थं शालग्रामसमुद्भवम् ।
 पूजनीयं प्रयत्नेन तत्र सन्निहितावुभौ ॥
 येऽर्चयन्ति महाभक्त्या शिवनाभिं नरोत्तमाः ।
 ते यान्ति मन्दिरं शम्भोः सिद्धचारणसेवितम् ॥
 शिवनाभिं च ये भक्त्या विधिवत्पूजयन्ति वै ।
 गन्धपुष्पोपहारैश्च ते यान्ति शिवसन्निधिम् ॥
 द्विनाभिः पद्मरूपा चेत् भवेद्धरिहरात्मिका ।
 नाभौ लिङ्गेन युक्ता वा श्वेताभा वै खुरान्विता ॥
 शिवनाभीति विख्याता भुक्तिमुक्तिप्रदायिका ।
 यवमात्रं तु गर्त्तं स्याद्यवार्थं लिङ्गमुच्यते ॥
 शिवनाभिरिति ख्यातः त्रिषु लोकेषु दुर्लभः ।
 वासुदेवमयं क्षेत्रं लिङ्गं शिवमयं स्मृतम् ॥
 तस्माद्धरिहरक्षेत्रे पूजयेच्छङ्कराच्युतौ ।
 सा चेच्छिलाशतैः शस्ता चतुर्वर्गफलप्रदा ॥
 साक्षान्महेश्वरेणात्र संयुक्तं पूजयेद्धरिम् ।
 पाञ्चजन्याङ्किता या तु पद्मेन गदया युता ॥
 तत्र श्रीः प्रत्यहं तिष्ठेत् सदा सम्पदमादिशेत् ।
 जया च परमा मुद्रा चतुर्वर्गफलप्रदा ॥
 एषा चैकेन चिह्नेन लाञ्छिता वै प्रशस्यते ।
 सकृदभ्यर्चितो येन देवो योगेश्वरो हरिः ॥
 दर्शनात्स्पर्शनाच्चैव शालग्रामस्य नित्यशः ।
 निर्देहिष्यति तत्सर्वं ज्वालाग्निरिवेन्धनम् ॥ (?)
 न तेषामपराधोऽस्ति शालग्रामशिलार्चने ।

देवपूजायाः स्थानविशेषेषु शालग्रामशिलाः । १५

तैश्चाहं पूजितो यस्मान्नान्यथैव वसुन्धरे ॥
 कुरुक्षेत्रसमो देशः समन्तात् क्रोशपञ्चकम् ।
 तन्मध्ये म्रियते यस्तु साधकः सुसमाहितः ॥
 दशधन्वन्तरस्थस्तु जायते न पुनर्भवे ।
 दशधन्वन्तरं चत्वारिंशद्द्वस्तमध्ये ।
 शालग्रामशिला यत्र तिष्ठेत्तु हरिचिह्निता ।
 हरिचिह्नं चक्रं तद्वती ।
 तत्रैवच कुरुक्षेत्रं नैमिषं पुष्करं तथा ।
 सा श्रेष्ठा सर्वदा पूज्या मुच्यते पूजको भवात् ॥
 शालग्राममयी मुद्रा संस्थिता यत्र कुत्रचित् ।
 वाराणस्यां यवाधिक्यं समन्ताद्योजनत्रयम् ॥
 शालग्रामसमीपे तु क्रोशमात्रं समन्ततः ।
 कीकटेऽपि नरो याति वैष्णवं भवनं मृतः ॥
 कामासक्तोऽपि यो नित्यं भक्तिभावविवर्जितः ।
 शालग्रामशिलां पुत्र पुजयेत्सोऽच्युतो भवेत् ॥
 कामासक्तोऽपि कुद्धोऽपि शालग्रामशिलार्चनम् ।
 भक्त्या वा यदिवाऽभक्त्या कृत्वा मुक्तिमवाप्नुयात् ॥
 यत्किञ्चित्पैतृकं कुर्यात् सपिण्डं वा तदन्तिके ।
 विष्णुलोकं स गच्छेत्तु लभते शाश्वतं पदम् ॥
 जन्मप्रभृति यत्पापं दुःखभूतं महत्कृतम् ।
 इयं मुद्राऽर्पिता येन नाशयेत्तस्य तत्क्षणात् ॥
 मुद्रा शिला । अर्पिता दत्ता ।
 हरिस्तत्र सदा विष्णुर्मन्त्रात्मा विश्वरूपधृक् ॥
 लक्ष्मीः कीर्तिस्तथा कान्तिः पुष्टिः श्रीश्च सरस्वती ।
 ह्रीः शान्तिश्च सदा सर्वमुद्रायां पुत्र संस्थिताः ॥

१६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

सततं चार्चयेन्नित्यं हरिदेहसमन्विताम् ।
 ध्यानं पूजां तथा दानमग्निकार्यं जपादिकम् ॥
 तदग्रे पञ्चकं कुर्यात्तत्सर्वं चाक्षयं भवेत् ।
 शालग्रामोद्भवं देवं भावयेदपि यो नरः ॥
 सोऽपि याति परं ब्रह्म किंपुनर्यः सदाऽर्चयेत् ।
 कृत्वा पापसहस्राणि शालग्रामं प्रपश्यति ॥
 पापपाशाद्विनिर्मुक्तो विष्णुलोकं स गच्छति ।
 तत्रैव,
 एवं लक्षणसम्पन्ना पारम्पर्यक्रमागता ।
 उत्तमा सा तु विज्ञेया गुरुदत्तापि तत्समा ॥
 फलपुष्पैश्च तत्स्थानं गत्वा तत्र समर्चयेत् ।
 गुरुभिः पूजयित्वाथ कलान्यासाच्च मन्त्रतः ॥
 गुरुभिः कारयित्वैवं शुभे लग्नेऽनुकूलके ।
 ततो गुरुं समभ्यर्च्य शक्त्या भक्त्या प्रणम्य तम् ॥
 पूजयिष्याम्यहं भक्त्या शालग्रामोद्भवं हरिम् ।
 गुरुः शिष्याञ्जलौ दद्याच्छान्तिः शिवमिति ब्रुवन् ॥
 गृहीत्वा शिरसा धृत्वा ततः सम्पूजयेत्सदा ।
 शालग्रामे स्वयं गत्वा व्रतैः सह विशेषतः ॥
 पूर्वाद्रेः पूर्वदृष्टां तु दत्त्वाऽऽराध्य सदक्षिणाम् ।
 द्वितीया तु स्वयं पूज्या सा शिला चोत्तमोत्तमा ॥
 क्रयक्रीता परिज्ञेया मध्यमा याचिताऽधमा ।
 व्रती सन्। पूर्वाद्रेः पूर्वं प्रथमतो दृष्टां शिलामाराध्य पूजयि-
 त्वा सदक्षिणां ब्राह्मणाय दत्त्वा द्वितीया मूर्तिः स्वयं पूज्या सा
 सर्वोत्तमेत्यर्थः ।

अथ त्याज्याः शिला उक्तास्तत्रैव,

देवपूजायाः स्थानविशेषेषु शालग्रामशिलाः । १७

त्याज्यां शिलामतो वच्मि शृणु ब्रह्मन् समासतः ।
 तिर्यक्चक्रा परित्याज्या बद्धचक्रा तथैवच ॥
 क्रूरापिच परित्याज्या स्फोटा रूक्षा तथैवच ।
 कुरूपा निष्ठुराऽनास्या कराला विकरालिका ॥
 कपिला विषमावर्त्ता व्यात्तास्या कोटरा तथा ।
 आसने चलना भग्ना महास्थूला विगर्हिता ॥
 विगर्हितेति मूर्तिनाम ।
 आसने सुषिरं यस्याश्चक्रेणैकेन संयुता ।
 दर्दुरा बहुचक्रा च लग्नचक्राप्यधोमुखी ॥
 दर्दुरा अश्लक्ष्णा ।
 छिद्रा दग्धा सुरक्ता च बृहच्चक्रा विभीषणा ।
 चक्रेणावृतचक्रा च बृहच्चक्रा प्रकीर्तिता ॥
 बहुरेखासमायुक्ता भग्नचक्रा तथैवच ।
 दीर्घचक्रा परित्याज्या पाङ्क्तिचक्रा विशेषतः ॥
 मस्तकास्या ह्यचिह्ना च वर्ज्या ह्येताः सदा बुधैः ।
 क्रूरा दंष्ट्रासमायुक्ता स्फोटा बुद्बुदसंयुता ॥
 अचिरात् शुष्कतां याति यस्यां लिप्तं तु चन्दनम् ।
 कुरूपा कुत्सिताकारा निष्ठुरा निर्द्रवा स्मृता ॥
 स्ववेष्टनतुरीयांशमास्यं यस्याः शुभा हि सा ।
 तस्मादधिकवक्त्रा च करालेति प्रकीर्तिता ॥
 तुरीयांशश्चतुर्थीशः ।
 तृतीयांशस्यसंयुक्ता दंष्ट्रा विकरालिका ॥
 संवृतास्या परिज्ञेया वेष्टनद्व्यष्टभागतः ।
 द्व्यष्टभागः षोडशांशः ।
 व्यात्तास्या चाधिका ज्ञेया वृत्ताधिक्ये तु कोटरा ।

१८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

स्थूला त्वष्टाङ्गुलायामा पूजकस्याङ्गुलेन तु ॥
 अधिके तु महास्थूला तां गृही न तु पूजयेत् ।
 अधोमुखी त्वधरास्या ऊर्ध्वास्यपिच निन्दिता ॥
 तिर्यक्चक्रान्विता दद्याद्भ्रमणं क्लेशसंयुतम् ।
 क्रूरा रोगप्रदा नित्यं स्फोटा चायुर्विनाशिनी ॥
 रूक्षा चोद्वेगदा नित्यं दुःखदारिद्र्यदायिका ।
 कुरूपा दैन्यदा चैव निष्ठुरा पुण्यनाशिनी ॥
 अनास्या मौर्ख्यदा चैव कराला भयदायिका ।
 ऐहिकामुष्मिकं हन्ति विकराला स्वभावतः ॥
 कपिला पत्नीहा नित्यं व्यात्तास्या जयनाशिनी ।
 कोटरा पूजकं हन्ति तथा बन्धुविनाशिनी ॥
 आसने चलना नित्यं प्रवासस्य प्रदायिनी ।
 भग्ना धनहरा नित्यं महास्थूला व्ययप्रदा ॥
 गर्हिताऽप्यायदा प्रोक्ता कीर्त्तिदा सुषिरासना ।
 एकचक्रा कुलग्री स्यान्मस्तकास्या च पुत्रहा ॥
 दर्दुरा कुष्ठदा ज्ञेया बहुचक्रा भयप्रदा ।
 बहुचिन्ताप्रदा छिद्रा लग्ना चान्ध्यप्रदा हि सा ॥
 अधोगतिप्रदा ज्ञेया तथैवाधोमुखी तु सा ।
 बहुचक्रान्वयं हन्ति यशोग्री बहुरेग्विका ॥
 पङ्क्तिचक्रा पतिं हन्ति बृहचक्रा गृहक्षया ।
 अचिह्ना निष्फला ज्ञेया निराशत्वप्रदायिनी ॥
 एतत् बहुशालग्रामसद्भावे द्रष्टव्यम् ।
 अलाभे तु तत्रैवोक्तम्
 क्षेत्रे तु वासुदेवोऽस्ति स्थितश्चोपलकुक्षिषु ।
 शालग्रामे विशेषेण हरिस्तत्रैव संस्थितः ॥

देवपूजायाः स्थानविशेषेषु शालग्रामशिलाः । १९

खण्डितां स्फुटितां भुग्नां पार्श्वभिन्नां विभेदिताम् ॥

शालग्रामसमुद्भूतां शिलां तु पूजयेत्सदा ।

न तत्र दोषो मन्तव्यो विद्युत्पाताग्निसम्भवः ॥ इति ।

चाराहे,

ये केचिच्चैव पाषाणा विष्णुचक्रेण चिह्निताः ।

तेषां स्पर्शनमात्रेण मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥

पाद्मेपि,

खण्डितं त्रुटितं भग्नं पार्श्वभिन्नं सुभेदितम् ।

शालग्रामसमुद्भूतं शैलं दोषावहं नहि ॥ इति ।

तथा,

शिला द्वादश भो वैश्य शालग्रामसमुद्भवाः ।

विधिवत्पूजिता येन तस्य पुण्यं वदाम्यहम् ॥

कोटिद्वादशलङ्कैस्तु पूजितैः स्वर्णपङ्कजैः ।

यत्स्यात् द्वादशकल्पेषु दिनेनैकेन तद्भवेत् ॥

तथा,

यः पुमान् पूजयेद्भक्त्या शालग्रामशिलाशतम् ।

उषित्वा स हरेर्लोके चक्रवर्त्तीह जायते ॥

अन्यदपि,

शालग्रामशिलायां हि यः श्राद्धं कुरुते नरः ।

पितरस्तस्य तिष्ठन्ति तृप्ताः कल्पशतं दिवि ॥

तथा,

शालग्रामशिलायां यो मूल्यमुत्पादयेन्नरः ।

विक्रेता चानुमन्ता च यः परीक्ष्यानुमोदकः ॥

सर्वे ते नरकं यान्ति यावदाभूतसंश्रयम् ॥ इति ।

कोटिलिङ्गसहस्रैस्तु पूजितैर्जह्नुवीतटे ।

२०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

कशीवासयुगान्यष्टौ दिनेनैकेन तद्भवेत् ॥

गङ्गा गोदावरी रेवा नद्यो मुक्तिप्रदास्तु याः ।

निवसन्ति सतीर्थास्ताः शालग्रामशिलाजले ॥

स्मृत्यन्तरे,

शालग्रामाः समाः पूज्या विषमा न कदाचन ।

समेषु न द्वयं पूज्यं विषमेष्वेक एवहि ॥

तथा,

विषमेष्वेक एवेज्यः समे द्वे षट् विवर्जयेत् ।

अत्रापवादो हेमाद्रौ,

चत्वारो ब्राह्मणैः पूज्यास्त्रयो राजन्यजातिभिः ।

वैश्यैर्द्वावेव सम्पूज्यौ तथैकः शूद्रजातिभिः ॥

ब्राह्मणैर्वासुदेवस्तु नृपैः सङ्कर्षणस्तथा ।

प्रद्युम्नः पूज्यते वैश्यैरनिरुद्धस्तु शूद्रकैः ॥

शालग्रामपूजाधिकारिणः उक्ताः

स्कन्दपुराणे,

ब्राह्मणक्षत्रियविशां स्त्रीशूद्राणामथापि वा ।

शालग्रामेऽधिकारोऽस्ति नान्येषां तु कदाचन ॥

अन्येषां वर्णसङ्कराणाम् । स्त्रीशूद्राधिकारोऽत्र पूजायाम् ।

यः शूद्रेणार्चितं लिङ्गं विष्णुं वा प्रणमेन्नरः ।

तस्येह निष्कृतिर्नास्ति प्रायश्चित्तशतैरपि ॥

योषिद्भिः पूजितं लिङ्गं विष्णुं वा प्रणमेन्नरः ।

स कोटिकुलसंयुक्त आकल्पं रौरवं व्रजेत् ॥

बृहन्नारदीयज्ञापकात् 'अनिरुद्धस्तु शूद्रकै' रित्युदाहृतवच-

नाच्च । न तु स्पर्शः ।

तदुक्तं स्कान्दे,

शालग्रामपूजाधिकारिनिरूपणम् ।

२१

स्त्रीशूद्राभ्यां करस्पर्शो वज्रादपि सुदुस्सहः ।
 बृहन्नारदीयेपि लिङ्गपरम् । यथोक्तं तत्रैव
 यदा प्रतिष्ठितं लिङ्गं मन्त्रविद्विर्यथाविधि ।
 तदाप्रभृति शूद्रश्च योषिद्वापि न संस्पृशेत् ॥ इति ।
 विष्णुरपि,

स्त्रीणामनुपनीतानां शूद्राणां च जनेश्वर ।
 स्पर्शने नाधिकारोऽस्ति विष्णोर्वा शङ्करस्य च ॥
 शूद्रो षाऽनुपनीतो वा स्त्रियो वा पतितोऽपि वा ।
 केशवं च शिवं वापि स्पृष्ट्वा नरकमाप्नुयुः ॥
 अतश्च स्त्रीशूद्रैरस्पर्शवती पूजा कार्या । तत्पूजामात्रनिषेधे
 स्कन्दवचनविरोधापत्तेः ।

सांप्रदायिकास्तु स्त्रीशूद्रपदमदीक्षितमद्यपस्त्रीशूद्रपरं मन्य-
 मानाः संप्रदायविधिना विष्णुमन्त्रदीक्षितानां सत्स्त्रीशूद्राणामपि
 स्पर्शवतीं पूजामिच्छन्ति ।

मद्यपस्तु समासाद्य मम कर्मपरायणः ।
 तस्य पापं प्रवक्ष्यामि शृणु सुन्दरि तत्त्वतः ॥
 एकजन्म भवेद्गृध्रश्चाण्डालः सप्तजन्मसु ।
 इति वाराहोक्तेः । मद्यपोत्र शूद्रः ।
 द्विजातेरेव पूज्योऽहं शुचेरप्यशुचेरपि ।
 इति स्कान्दात् ।

अत्र प्रतिष्ठितमूर्तिलिङ्गपूजा सत्स्त्रीसच्छूद्रैः स्पर्शवत्यपि
 कार्या । स्पर्शनिषेधस्तु शालग्रामदेवर्षिप्रतिष्ठितमूर्तिलिङ्गस्पर्शनि-
 षेधपर इति शिष्टाः ।

स्कन्दपुराणे,
 शालग्रामशिलायास्तु प्रतिष्ठा नैव विद्यते ।

२२

वीरमित्रोपयस्य पूजाप्रकाशे

महापूजां तु कृत्वादौ पूजयेत्तां ततो बुधः ॥

बृहद्ग्रामने,

प्रतिष्ठादिविधानेन विनैवच स ते हरिः ।

सदा तत्र शिलामात्रे चक्रचिन्हे वरानने ॥

शालग्रामार्चने भूष नावाहनविसर्जने ।

येषां नास्ति विधिर्मन्त्रो न दीक्षा न विधिक्रमः ।

न तेषामपराधोऽस्ति शालग्रामशिलार्चने ॥

आगम्यागमने पापं तथा विश्वासघातने ।

तत्सर्वं नाशयत्याशु शालग्रामशिलार्चनात् ॥

ब्रह्मपुराणे,

शालग्रामोद्भवो देवो देवो द्वारवतीभवः ।

उभयोः सङ्गमो यत्र मुक्तिस्तत्र न संशयः ॥

एकमूर्तिर्न पूज्यैव गृहिणा वृद्धिमिच्छता ।

अनेकमूर्तिसम्पन्ना सर्वकामफलप्रदा ॥

अनेकमूर्तिकास्तस्मात्पूजयेद्बुद्धिमान् गृही ।

पूजिते फलमाप्नोति इह लोके परत्रच ॥

मूर्तिशब्देन द्वारवत्युद्भवा चक्रशिला ।

अत एव,

चक्राङ्कमिथुनं पूज्यं नैकं चक्राङ्कमर्चयेत् ।

चक्राङ्कमिथुनात्सार्द्धं शालग्रामं प्रपूजयेत् ॥

तत्रैव,

धरण्युवाच ।

देवदेव महादेव सर्वयोगीश्वरेश्वर ।

चक्रतीर्थस्य माहात्म्यं तत्र जाताऽश्मलक्षणम् ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण यद्यनुग्रहभागहम् ।

द्वारवत्याश्चक्रशिला ।

२३

श्रीभगवानुवाच ।

म्लेच्छदेशेऽशुचौ वापि चक्राङ्को यत्र तिष्ठति ।
 योजनानां तथा त्रीणि मम क्षेत्रं वसुन्धरे ॥
 तन्मध्ये म्रियते यस्तु पूजकः सुसमाहितः ।
 प्रेतवार्धां च सम्प्राप्तुं न पुनः सोपि जायते ॥
 चक्राङ्कस्य तु सान्निध्ये यत्कर्म क्रियते नरैः ।
 स्नानं दानं तपो होमः सर्वं तस्याक्षयं भवेत् ॥
 संवत्सरं तु यत्पापं मनसा कर्मणा कृतम् ।
 तत्सर्वं नश्यते पुंसां सद्यश्चक्राङ्कदर्शनात् ॥
 ज्वरदाहो विषं चैव अग्निचौरभयं तथा ।
 सर्वे ते प्रलयं यान्ति चक्राङ्को यत्र तिष्ठति ॥
 भूतप्रेतपिशाचाश्च हाकिन्यश्च वसुन्धरं ।
 सर्वे ते प्रलयं यान्ति यत्र चक्राङ्कितं न्यसेत् ॥
 संवत्सरं तु यः कुर्यात् पूजां स्पर्शनदर्शने ।
 विना सांख्येन योगेन मुच्यते नात्र संशयः ॥
 भक्त्या वा यदिवाऽक्त्या चक्राङ्कं पूजयेन्नरः ।
 अपिचेत्स दुराचारो मुच्यते नात्र संशयः ॥
 द्वारवतीशिला देवैर्मुद्रिता मम मुद्रया ।
 यत्रापि नीयते तत्स्यात् तीर्थं द्वादशयोजनम् ॥
 यत्किञ्चित्तस्य पाषाणं कृष्णचक्रेण मुद्रितम् ।
 तस्य दर्शनमात्रेण मुच्यते सर्वपातकैः ॥
 हृदि स्थिते तु चक्राङ्के दूता वैवस्वतस्य तु ।
 नोपसर्पन्ति ते भीता दृष्ट्वा विष्णुपरिग्रहम् ॥
 भिन्नश्चैवार्थनाशया स्थूलो बुद्धिविनाशतः ।
 दीर्घश्चायुर्हरो ज्ञेयो रूक्षो बुद्धिविनाशकृत् ॥

२४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

रूक्षोऽस्निग्धः । चक्राङ्क इति शेषः ।
 शुक्लवर्णं शुभं ज्ञेयं वृत्तचक्रं तथैवच ॥
 शालग्रामादिलक्षणानि तु लक्षणप्रकाशस्थानि द्रष्टव्याणि ।
 अथ विष्णुपूजादिफलान्यभिधीयन्ते ।
 विष्णुरहस्ये,
 इति विष्णुवर्चनं ये तु प्रकुर्वन्ति नरा भुवि ।
 ते यान्ति शाश्वतं विष्णोरनन्तं परमं पदम् ॥
 एवं ज्ञात्वार्चकस्येह सदा सर्वं प्रसिध्यति ।
 सुखं प्रज्ञां च कीर्तिं च लभते स्वर्गमुत्तमम् ॥
 त्रिसन्ध्यं पूजयेन्नित्यं स मुक्तः सर्वबन्धनात् ।
 व्यासः,
 सर्वेषामेव लोकानां गुरुर्नारायणो हरिः ।
 तस्य सम्पूजनं कार्यं सर्वपापहरं हि यत् ॥
 येऽर्चयन्ति सदा विष्णुं शङ्खचक्रगदाधरम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्ता ब्रह्माणं प्रविशन्ति ते ॥
 बृहन्नारदीये,
 यो भारतभुवं प्राप्य विष्णुपूजापरो भवेत् ।
 तस्य वै सदृशं नास्ति यथा वै रवितेजसः ॥
 स्वाचारमनतिक्रम्य हरिभक्तिरतो हि यः ।
 स याति विष्णुभवनं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ॥
 कुर्वन् वेदोदितान् धर्मान् मुनीन्द्र स्वाश्रमोचितान् ।
 हरिऽयानपरो यस्तु स याति परमं पदम् ॥
 शिवपूजापरो वापि विष्णुपूजारतोपि वा ।
 यत्र तिष्ठति तत्रैव लक्ष्मीः सर्वाश्च देवताः ॥
 यत्र पूजापरो विष्णोस्तत्र वह्निर्न बाधते ।

विष्णुपूजादिफलानिः ।

२५

राजा वा तस्करो वापि व्याधयश्च न सन्ति हि ॥
 प्रेताः पिशाचाः कूष्माण्डा ग्रहा बालग्रहास्तथा ।
 डाकिन्यो राक्षसाश्चैव न बाधन्तेऽच्युतार्चकम् ॥
 परपीडारता ये तु भूतवेतालकादयः ।
 न सन्ति यत्र तद्भक्ता हरिलिङ्गार्चने रताः ॥
 परोपदेशनिरता वीतरागा विमत्सराः ।
 हरिपादार्चनरताः प्रयान्ति ब्रह्मणः पदम् ॥
 पूजया रहितं विष्णुं योऽर्चयेदर्कवंशज ।
 तस्य पुण्यफलं वक्ष्ये वदतस्तन्निशामय ॥
 जलेन स्नापयेद्यस्तु पूजारहितमच्युतम् ।
 स याति विष्णुसालोक्यं कुलसप्ततिसंयुतः ॥
 पत्रैः पुष्पैः फलैर्वापि पूजारहितमच्युतम् ।
 प्रयाति हरिसारूप्यं शतद्वयकुलान्वितः ॥
 भक्ष्यभोज्यादिभिर्भूष पूजया शून्यमच्युतम् ।
 समभ्यर्च्य लभेन्मोक्षं कुलायुतसमान्वितः ॥
 शीर्णस्फुटितसन्धानं यः करोति नरोत्तम ।
 शिवस्यायतनं वापि विष्णोर्वा शृणु तत्फलम् ॥
 शतजन्मार्जितैः पापैर्मुक्तो वंशत्रयान्वितः ।
 स्थित्वा विष्णुपुरे कल्पं तत्रैव परिमुच्यते ॥
 देवतायतने राजन् कृत्वा संमार्जनं नरः ।
 यत्फलं समवामोति तन्मे निगदतः शृणु ॥
 यावत्यः पांशुकणिकाः सम्यक् समार्जिता नृप ।
 तावद्युगसहस्राणि विष्णुलोके महीयते ॥
 यत्तु देवा लये राजन्नपि गोचर्ममात्रकम् ।
 जलेन सेचनं कुर्यात् तत्फलं वदतः शृणु ॥

२६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशं

यावत्यः पांशुकणिका द्रवीभूता नरेश्वर ।
 तावज्जन्मार्जितैः पापैः सद्य एव विमुच्यते ॥
 गन्धोदकेन यो मर्त्यो देवतायवने नृप ।
 भक्तितः सेचनं कुर्यात् तस्य पुण्यफलं शृणु ॥
 द्रवीभूतानि यावन्ति रजांसि मनुजेश्वर ।
 तावत्कल्पसहस्राणि हरिसारूप्यमश्नुते ॥
 मृदा धातुविकारैर्वा देवतायतनं नरः । (?)
 कुलद्वयसमेतस्तु विष्णुलोके युगं वसेत् ॥
 मृदा धातुविकारैश्च वर्णकैर्गोमयेन वा ।
 उपलेपनकृद्यस्तु नरो वैमानिको भवेत् ॥
 शिलाचूर्णेन यो मर्त्यो देवतायतने नृप ।
 करोति स्वस्तिकादीनि तस्य पुण्यं निशामय ॥
 यावत्यः कणिका भूमौ लिप्ता रविकुलोद्भव ।
 तावद्युगसहस्राणि हरिसालोक्यमश्नुते ॥
 यः कुर्याद्दीपरचनं शालिपिष्टादिभिर्नृप ।
 न तस्य पुण्यं संख्यातुमुत्सहेऽब्दशतैरपि ॥
 अखण्डदीपं यः कुर्याद्विष्णोर्वा शङ्करस्य च ।
 दिनेदिनेऽश्वमेधस्य फलमाप्नोत्यनुत्तमम् ॥
 अर्चितं शङ्करं दृष्ट्वा विष्णुं वापि नमेत्तु यः ।
 स विष्णुभवनं प्राप्य वसेदब्दशतं नृप ॥
 मुखवाद्यकृतो ये तु देवतायतने नराः ।
 विमानशतसंयुक्ताः कल्पं स्वर्गाधिवासिनः ॥
 करशब्दं प्रकुर्वन्ति देवतायतने तु ये ।
 ते सर्वपापनिर्मुक्ता विमानेशा युगद्वयम् ॥
 देवतायतने ये तु यष्टानादं प्रकुर्वते ।

विष्णुपूजादिफलानि ।

२७

तेषां पुण्यं निगदितुं कः समर्थोऽस्ति भूपते ॥
 भेरीमृदङ्गपटहनिःसाणाद्यैश्च डिण्डिमैः ।
 सन्तर्प्य देवदेवेशं लभन्ते यत्फलं शृणु ॥
 देवस्त्रीशतसंयुक्ताः सर्वकामसमन्विताः ।
 स्वर्गलोकमनुप्राप्य मोदन्ते कल्पपञ्चकम् ॥
 देवतायतने कुर्वन् राजन् शङ्खस्वनं नरः ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो ब्रह्मणा सह मोदते ॥
 तालकास्यादिनिनदं कुर्वन् विष्णुगृहे नरः ।
 यत्फलं लभते राजन् शृणुष्व गदतो मम ॥
 सर्वपापविनिर्मुक्तो विमानशतसङ्कुलः ।
 गीयमानश्च गन्धर्वैर्विष्णुना सह मोदते ॥
 ध्यातः स्मृतः पूजितो वा स्तुतो वाथ स्तुतोऽपि वा ।
 स्वपदं यो ददातीशस्तं वन्दे पुरुषोत्तमम् ॥ इति ।
 नृसिंहपुराणेऽपि,
 नारासिंहगृहे नित्यं यः संमार्जनमाचरेत् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो विष्णुलोके स मोदते ॥
 गोमयेन मृदा तोयैर्यः करोत्यनुलेपनम् ।
 चान्द्रायणफलं प्राप्य विष्णुलोके महीयते ॥
 निर्माल्यमपनीयाथ तोयेन स्नाप्य केशवम् ।
 नरसिंहाकृतिं राजन् नरः पापैः प्रमुच्यते ॥
 गोप्रदानफलं प्राप्य यानेनामरशोभिना ।
 नरसिंहपुरं प्राप्य मोदते कालमक्षयम् ॥
 आगच्छ नरसिंहेति आवाह्याक्षतपुष्पकैः ।
 एतावतापि राजेन्द्र सर्वपापाद्भिमुच्यते ॥
 पट्टासनमथार्घ्यं च पाद्यमाचमनीयकम् ।

२८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

देवदेवस्य विधिना सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
 दत्त्वेति शेषः ।
 एवं यः पूजयेद्राजन् नरसिंहं नरोत्तमः ।
 तस्य स्वर्गापवर्गौ तु भवतो नात्र संशयः ॥
 यत्र वै पूजितो विष्णुर्नरसिंहो नरैर्नृप ।
 न राजन् तत्र दुर्भिक्षं राजचोरादिकं भयम् ॥
 एवमादिफलोपेतं नारासिंहार्चनं नृप ।
 कुरु त्वं नृपतेः पुत्र यदि वाञ्छसि सद्गतिम् ॥
 इतः परतरं नास्ति स्वर्गमोक्षफलप्रदम् ।
 दरिद्रैः सुकरं कर्तुं देवदेवस्य पूजनम् ॥
 मनो नियमयेदेकं विष्ण्वाराधनकर्मणा ।
 मनो नियमितं येन मुक्तिस्तस्य करे स्थिता ॥
 इत्येवमुक्तं भृगुनोदितेन मया तवेहार्चनमच्युतस्य ।
 दिनेदिने त्वं कुरु विष्णुपूजां वदस्व वान्यत्कथयामि किं ते ॥
 तथा प्रत्युपचाराणां फलं वच्मि फलार्थिनाम् ।
 संमार्जनं हरेर्गेहे कृत्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
 विष्णुलोकं च मत्वाथ कल्पमेकं स तिष्ठति
 अभ्युक्षणकृतां चैव विष्णुलोकः प्रसिध्यति ॥
 उपलेपकृतां चैव चान्द्रायणफलं भवेत् ।
 निर्माल्यमपनीयाग्रे स्नानं यः कुरुते हरेः ॥
 गोप्रदानफलं तस्य खेचरत्वं च सिध्यति ।
 तथा,
 देवमाल्यापनयनं देवागारसमूहनम् ।
 स्नपनं सर्वदेवानां गोप्रदानफलं स्मृतम् ॥
 समूहनं मृदुश्लक्षणाया मार्जन्या जन्तुपरिहारेण मार्जनम् ।

विष्णुपूजादिफलानि ।

२९

लोभाद्देवमाल्यापनयनं च निषिद्धं भाविष्यपुराणे,

देवमुल्लुञ्चयेद्यस्तु तत्क्षणात्पुष्पलोभतः ।

पुष्पाणि च सुगन्धीनि पूजको नेतराणि यत् ॥

ब्रह्महत्यामवाप्येह पच्यते शाश्वतीः समाः ।

नरके इति शेषः । उल्लुञ्चनमत्र देवदत्तपुष्पादेर्दृष्टप्रयोजनाय निर्माल्यापनयनकालात्प्राक् हरणम् । निर्माल्यापनयनस्य प्रातःकाले विधानात् । देशकालानुरोधेन कालान्तरेपि तत्करणमदुष्टम् । पुष्पलोभत इति दृष्टार्थत्वेन निषेधात् ।

हलायुधः,

प्रातः काले सदा कुर्यान्निर्माल्योद्गासनं बुधः ।

हरेरिति शेषः ।

वाराहे,

निर्माल्यं मद्गुल्मं प्रातरेव विवासयेत् ।

यत्तु

गन्धपुष्पादिकं विष्णोः सूर्येऽस्ते नैव धारयेत् ।

तुलस्या मिश्रितं यच्च दिवारात्रौ न दुष्यति ॥

इति, तत् विगन्धम्लायमानपुष्पपरम् । यत्तु कचिन्मध्याह्ने निर्माल्यापनयनं प्रतीयते तत् प्रातः पूजितस्य पुनर्मध्याह्ने षोडशोपचारादिभिः पूजने क्रियमाणे निर्माल्यापनयनविषयम् । अन्यथा बहुवाक्यबाधापत्तेः ।

पञ्चरात्रे,

यः प्रातरुत्थाय कृताभिषेको निर्माल्यमीशस्य निराकरोति ।

न तस्य दुःखं न दरिद्रता च नाकालमृत्युर्न च रोगमात्रम् ॥

ईशस्य हरेः, प्रकरणात् ।

तथा तत्रैव,

३०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

अरुणोदयवेलायां निर्माल्यं शल्यतां व्रजेत् ।
 प्रातस्तु स्यान्महाशल्यं घटिकामात्रयोगतः ॥
 अतिशल्यं विजानीयात्ततो वज्रप्रहारवत् ।
 अरुणोदयवेलायां शल्यं तत् क्षमते हरिः ॥
 घटिकाया अतिक्रान्तौ क्षुद्रं पातकमावहेत् ।
 मुहूर्त्ते समतिक्रान्ते पूर्णं पातकमुच्यते ॥
 ततः परं ब्रह्मवधो महापातकपञ्चकम् ।
 प्रहरे पूर्णतां याते प्रायश्चित्तं ततो नहि ॥
 निर्माल्यनिराकरणम् उशीरकूर्चादिना मार्जनम् ।
 उशीरकूर्चकं दत्त्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
 दत्त्वा गोवालजं कूर्चं सर्वपापान्यपोहति ।
 इति विष्णुधर्मोत्तरात् । गौरत्र चमरी ।
 उक्तञ्च तत्रैव,
 दत्त्वा चामरजं कूर्चं श्रियमाप्नोत्यनुत्तमाम् ॥ इति ।
 तथा,
 देवस्यावाहने ज्ञेयं सर्वपापक्षयः फलम् ।
 आसने स्थानमुत्कृष्टं सर्वपापक्षयो भवेत् ॥
 अर्घ्येऽनर्घ्यपदं सिध्येत् पापक्षयपुरःसरम् ।
 पाद्ये श्रीपादभक्तिः स्याद्भक्त्या तत्रैव लीयते ॥
 हरेराचमनं दत्त्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
 आयुःपुष्टिर्भवेन्नित्यं वस्त्रोद्धर्त्तनदानतः ॥
 तेजः पुष्टिश्च तुष्टिश्च भवेत्सौगन्धितैलतः ।
 यवगोधूमकल्केन लेपने चोष्णवारिणा ॥
 क्षालनाद्वारुणे लोके चिरकालं वसेद्भुवम् ।
 कषायोदकदानेन नित्यागोमी भवेद्भुवः ॥

विष्णुपूजादिफलानि ।

३१

बिल्वपत्रैश्च सङ्घर्षात् सर्वपापक्षयो भवेत् ।
 अङ्गसौरभ्यमायुष्यं सुगन्धामलकाद्भवेत् ॥
 लक्ष्मीसौभाग्यकान्तीश्च सर्वौषध्यम्बुनाप्नुयात् ।
 पञ्चगव्यब्रह्मकूर्चस्नापनाद्विष्णुमाप्नुयात् ।
 सन्तोषं सौख्यमारोग्यं सारूप्यं सप्तजन्मसु ॥
 क्षीरेण स्नापिते विष्णौ ब्रजेद्विष्णुपुरं नरः ।
 दध्ना तु स्नापिते विष्णौ रूपी विष्णुपुरं ब्रजेत् ॥
 रूपी रूपवान् ।
 घृतेन स्नपनात्सर्वबन्धो वैकुण्ठगो भवेत् ।
 मधुना स्नापनाद्विष्णोरग्निलोकमवाप्नुयात् ॥
 शुद्धोदकेन स्नपनात् क्षीणपापो हरिं ब्रजेत् ।
 मृज्जलस्नपनाद्विष्णोर्मनःशुद्धिमवाप्नुयात् ॥
 गन्धर्वलोकमाप्नोति स्नपनाच्चन्दनांभसा ।
 सुगन्धितोयस्नपनात् वारुणं लोकमाप्नुयात् ॥
 अलक्ष्मीनाशमाप्नोति स्नपनात् पल्वाम्भसा ।
 स्नपनात् कुशपुष्पाद्भिर्ब्रह्मलोकमवाप्नुयात् ॥
 पुष्पाम्भःस्नपनात् लोकात् सावित्राद्विष्णुमाप्नुयात् ।
 सवितृलोकद्वारा विष्णुं प्राप्नुयादित्यर्थः ।
 फलाम्भः स्नपनाद्भक्त्या विष्णुलोकमवाप्नुयात् ।
 स्वर्णाम्भः स्नपनात् विष्णोः कौबेरं पदमाप्नुयात् ॥
 सावित्रं लोकमाप्नोति रत्नाम्भः स्नपनात्तथा ।
 इहलोकाद्विष्णुलोकं कर्पूरगरुवारिणा ॥
 चन्द्रलोकाद्विष्णुलोकं वस्त्रदानादवाप्नुयात् ।
 इन्द्रलोकमवाप्नोति सर्वाभरणदानतः ॥
 भक्त्या चन्दनदानेन विष्णुलोकमवाप्नुयात् ।

३२

वीरामित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

कल्पकोटिं वसेद्विष्णौ यक्षकर्मदानतः ॥
 अखण्डविल्वतुलसीसुगन्धकुसुमैर्हरिम् ।
 आराध्य कोटिकल्पान् स विष्णुलोके वसेत्सुखी ॥
 निष्पापो धूपदो वायोर्लोकाद्विष्णुमवाप्नुयात् ।
 सन्ध्यादीपप्रदानाच्च अग्निलोके वसेच्चिरम् ॥
 ऐश्वर्यं पुत्रलाभं च सौभाग्यं स्त्रियमेव च ।
 वाचं पापक्षयं सौख्यमारोग्यं ब्रह्मणः पदम् ॥
 अष्टासु दिक्षु मध्ये च वर्त्तीरुज्वालय यत्नतः ।
 आरात्रिकप्रदानेन फलमेतदवाप्नुयात् ॥
 वसेत्तण्डुलसंख्याकान् लोकान् नैवेद्यदो हरेः ।
 हरेस्ताम्बूलदः प्रज्ञां मेधामैश्वर्यमाप्नुयात् ॥
 शान्तिः श्रीश्च तथाऽऽरोग्यं भवेद्विग्वलिदानतः ।
 पृथ्व्याः प्रदाक्षिणे यावत् फलं तावद्धरेरिति ॥
 प्रदाक्षिणादिति शेषः ।
 नमस्कारं हरेः कृत्वा सायुज्यमधिगच्छति ।
 स्तवैश्च क्षीणपापोऽसौ विष्णोर्लोकमवाप्नुयात् ॥
 नृत्यादिकं हरेः कृत्वा कामरूपो हरिं व्रजेत् ।
 कामवत् रूपं यस्य सः ।
 विष्णुलोकमवाप्नोति धनदो गोष्ठकृत् तथा ।
 सहस्रकपिलादानफलभाग् गोप्रदो हरेः ॥
 कपिलादानतो विष्णोः सायुज्यमधिगच्छति ।
 उद्वासनेऽपि सायुज्यमाप्नुयात् परमात्मनः ॥ इति ।
 अत्र तत्तदुपचाराश्रिता न गुणकामाः, नापि द्रव्यसंस्कारकर्मसु
 परार्थत्वात् फलश्रुतिरर्थवादः स्यात्* इतिन्यायेन अङ्गे फलश्रुति-

* पू० मी० अ० ४ । पा० ३ । सू० १ ।

पाद्यादिषु प्रक्षेपणीयद्रव्याणि ।

३३

रथैवादः । उपचाराणां श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां विनियोजकानामभावेन परस्परमङ्गाङ्गिभावाभावात् । किन्तर्हि, प्रधानफलान्येतानि । तत्र विधिभेदेन एकैकस्योपचारस्य फलवत्त्वेऽपि समुदितानामपि फलवत्त्वं पञ्चोपचारादिपूजायाः फलवत्त्वश्रवणात् । तद्यथा अग्निहोत्रादिकर्मणां 'अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम' इत्यादिप्रातिस्विकफलश्रवणेऽपि 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन' इति शतपथश्रुत्या यज्ञादीनां सर्वेषां विविदिषारूपफलवत्ता श्रुत्या बोधिता तद्वदिहापीति न काप्यनुपपत्तिरिति ।

अथ पात्रासादनप्रकारः ।

पुष्पसारसुधानिधौ,

अर्घ्यपात्रं तु वायव्ये नैर्ऋत्यां पाद्यपात्रकम् ।

आग्नेय्यां स्नानकलशमैशे त्वाचमनीयकम् ॥

मध्ये तु मधुपर्कं स्यादित्येतत्पात्रलक्षणम् ।

पात्रलक्षणं पात्रस्थापनलक्षणम् ।

अथ पाद्यादिपात्रेषु प्रक्षेपणीयद्रव्याणि ।

रत्नकोशे,

पद्मं च विष्णुपर्णं च दूर्वा श्यामाकमेव च ।

चत्वारि पाद्यद्रव्याणि लब्धं वापि समाचरेत् ॥

उक्तेषु यल्लब्धम् ।

कुशाक्षततिलव्रीहियवमाषप्रियङ्गुभिः ।

सिद्धार्थकसमायुक्तमर्घ्यं स्यात्तु विशेषतः ॥

रक्तबिल्वाक्षतैः पुष्पैर्दधिदूर्वाकुशैस्तिलैः ।

सामान्यः सर्वदेवानामर्घ्योऽयं परिकीर्तितः ॥

अलाभे दधिदूर्वादेर्मनमापि विचिन्तयेत् ।

३४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाश

रक्तं कुङ्कुमम् । रक्तचन्दनमित्यन्ये ।
 तथा,
 आपः क्षीरं कुशाग्राणि दधि सर्पिश्च तण्डुलाः ।
 यवा सिद्धार्थकाश्चैव अष्टाङ्गोर्धः प्रकीर्तितः ॥
 आगमे,
 गन्धपुष्पाक्षतयवकुशाग्रतिलसर्षपैः ।
 सदूर्वैः सर्वदेवानामर्घ्योऽयं परिकीर्तितः ॥ इति ।
 अन्यच्च,
 शङ्खे कृत्वा तु पानीयं गन्धपुष्पाक्षतान्वितम् ।
 अर्घ्यं ददाति देवस्य ससागरधराफलम् ।
 ससागरधरादानफलं प्राप्नोतीति शेषः ।
 इक्षुर्मधु घृतं चैव पयो दधि सहैव तु ।
 प्रस्थप्रमाणं वा ग्राह्यं मधुपर्कमिहोच्यते ॥
 इक्षुः ऐक्षवम् ।
 एलालवङ्गौक्षीरं च ककूलं च चतुर्थकम् ।
 आचमनीयं विज्ञेयं यथालाभं प्रगृह्य वा ॥
 अथ स्नानद्रव्यविधिः ।
 गवां शतस्य विप्राणां यदत्तस्य भवेत्फलम् ॥
 घृतप्रस्थेन तद्विष्णोर्भवेत्स्नानान्न संशयः ।
 नरसिंहपुराणे,
 क्षीरेण पूर्वं कुर्वीत दध्ना पश्चात् घृतेन च ॥
 मधुना चाथ खण्डेन क्रमो ज्ञेयो विचक्षणैः ।
 बृहन्नारदीये,
 प्रस्थमात्रेण पयसो यः स्नापयति केशवम् ।
 कुलायुतायुतयुतो विष्णोः सारिष्टिमाप्नुयात् ॥
 सार्ष्टिरित्यर्थे सारिष्टिरित्यार्षम् । तदर्थः सौभाग्यं फलम् ।

स्नानद्रव्यविधिः ।

३५

कपिलाक्षीरमादाय शङ्खे कृत्वा जनार्दनम् ॥
 यज्ञायुतसहस्रस्य स्नापयित्वा लभेत्फलम् ।
 अभ्यगोसम्भवं क्षीरं शङ्खे कृत्वा तु नारद ॥
 यः स्नापयति देवेशं लभेत्पारायणं फलम् ।
 पारायणं वेदाध्ययनजं फलम् ।
 दध्यादीनां विकाराणां क्षीरतः संभवो यतः ।
 दुःखानि सर्वपापानि क्षीरस्नानं ततो हरेत् ॥
 नृसिंहपुराणे,
 स्नाप्य दध्ना सकृद्विष्णुं निर्मलं प्रियदर्शनम् ।
 विष्णुलोकमवाप्नोति सेव्यमानः सुरोत्तमैः ॥
 बृहन्नारदीये,
 घृतेन मधुना वापि दध्ना वा तत्फलं शृणु ।
 सर्वयज्ञफलं प्राप्य सर्वपापविमोचितः ॥
 वसेद्विष्णुपुरं कल्पं त्रिःसप्तपुरुषान्वितः ।
 तत्रैव ज्ञानमासाद्य योगिनामपि दुर्लभम् ॥
 तत्रैव मोक्षमाप्नोति पुनरावृत्तिदुर्लभम् ।
 इक्षुक्षीरेण देवेशं यः स्नापयति केशवम् ॥
 कुलायुतायुतयुतो विष्णुना सह मोदते ।
 ब्राह्मे,
 देवानां प्रतिमा यत्र घृताभ्यङ्गक्षमा भवेत् ।
 पलानि तत्र देयानि श्रद्धया पञ्चविंशतिः ॥
 अष्टोत्तरं पलशतं स्नाने देयं च सर्वदा ।
 द्वे सहस्रे पलानां तु महास्नाने तु सङ्ख्यया ॥
 दातव्यं येन सर्वासु दिक्षु निर्याति तद्घृतम् ।
 अत्र घृतेत्युपलक्षणम् । तेन दुग्धादावपीयमेव सङ्ख्यया । 'घृ-

३६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशं

ताभ्यङ्गक्षमा भवेत्' इत्यतश्चित्रमृन्मयादिप्रातिमायां स्नानाभ्यञ्जने
न स्तः ।

नारसिंहे,

यः पुनः पुष्पतैलेन दिव्यौषधियुतेन च ।

अभ्यङ्गं कुरुते विष्णोस्तस्य प्रीतो भवेत्सदा ॥

यवगोधूमयोश्चूर्णैरुद्वर्च्योष्णेन वारिणा ।

प्रक्षाल्य देवदेवेशं वारुणं लोकमाप्नुयात् ॥ इति ।

जलस्नानमाह भारद्वाजः,

स्वच्छं सुशीतलं स्वादु लघु सत्पात्रपूरितम् ।

आनीतं सज्जनैर्यत्तत्सालिलं श्रेष्ठमुच्यते ॥

गरुडपुराणे,

तुलसीमिश्रतोयेन स्नापयन्ति जनार्दनम् ।

पूजयन्ति च भावेन धन्यास्ते भुवि मानवाः ॥

नारसिंहे,

पुष्पोदकेन गोविन्दं स्नाप्य भक्त्या नरोत्तम ।

सावित्रं लोकमासाद्य विष्णुलोके महीयते ॥

स्कन्दपुराणे,

शङ्खे कृत्वा तु पानीयं साक्षतं कुसुमान्वितम् ।

स्नापयेद्देवदेवेशं हन्यात्पापं पुराकृतम् ॥

क्षिप्त्वा गन्धोदकं शङ्खे यः स्नापयति केशवम् ।

नमो नारायणायेति मुच्यते योनिसङ्कटात् ॥

वादित्रनिनदैरुच्चैर्गीतमङ्गलसंस्तवैः ।

यः स्नापयति देवेशं जीवन्मुक्तो भवेद्धि सः ॥

वादित्राणामभावे तु पूजाकाले च सर्वदा ।

घण्टाशब्दो नरैः कार्यः सर्ववाद्यमयो यतः ॥

विहितनिषिद्धवस्त्राणि ।

३७

सर्ववाद्यमयी घण्टा देवदेवस्य बल्लभा ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन घण्टानादं तु कारयेत् ॥
 विष्णुं स्नानार्द्रगात्रं तु वस्त्रेण परिमार्जति ।
 तस्य भक्त्या हृषीकेशः कुरुते पापमार्जनम् ॥
 अथ वस्त्रम् ।

अग्निपुराणे,
 दुकूलपट्टकौशेयकार्पासराङ्गवादिभिः ।
 वासोभिः पूजयेद्देवं सुशुभ्रैरात्मनः प्रियैः ॥

तथा,
 वस्त्राणि सुपवित्राणि सारवन्ति मृदूनि च ।
 रूपवन्ति हरेर्दत्त्वा सदृशानि नवानि च ॥
 यावद्वस्त्रस्य तन्तूनां परिमाणं भवत्यथ ।
 तावद्वर्षसहस्राणि विष्णुलोके महीयते ॥

नारसिंहे,
 वस्त्राभ्यामच्युतं भक्त्या परिधाप्य विचित्रितम् ।
 सोमलोके रमित्वा तु विष्णुलोके महीयते ॥

भरद्वाजः,
 नेत्रप्रियाणि सूक्ष्माणि नूतनानि घनानि च ।
 न्यायागतानि वस्त्राणि प्रशस्तानि भवन्ति हि ॥

अथ निषिद्धानि ।

बौधायनः,
 परिहितमधिरूढमप्रक्षालितं प्रावरणीकृतं मनुष्यसंयुक्तं न
 देवतासु युञ्जीयात् ।

आसुदृष्टानि दग्धानि जीर्णान्यन्यैर्धृतानि च ।
 कृमिदृष्टानि शीर्णानि स्थूलान्युपहतानि च ।

३८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

दुष्कर्मसु प्रयुक्तानि देवताभिर्धृतानि च ॥
 स्यूतान्यन्यायलब्धानि न स्युः शस्तानि जातुचित् ।
 वाराहे,
 नीलीरञ्जितवस्त्रं यो मर्त्यो मष्टं निवेदयेत् ।
 नवमक्षालितं चैव स चिरं रौरवं वसेत् ॥
 वस्त्रं कार्पासम् ।
 ऊर्णायां पट्वस्त्रे वा नीलीरागो न दुष्यति । इत्युक्तेः ।

अथ यज्ञोपवीतम् ।

यज्ञोपवीतदानेन सुरेभ्यो ब्राह्मणाय वा ।
 भवेद्विप्रश्चतुर्वेदी शुद्धधीर्नात्र संशयः ॥
 नरसिंहपुराणे,
 त्रिवृच्छुक्लं च पीतं च पट्सूत्रादिनिर्मितम् ।
 यज्ञोपवीतं गोविन्दे दत्त्वा वेदान्तगो भवेत् ॥
 त्रिवृत् नवगुणम् ।

नन्दिपुराणे,

अलङ्कारं च यो दद्याद्विप्राय च सुराय च ।
 सोमलोके रमित्वा तु विष्णुलोके महीयते ॥
 स्वशक्त्या देवदेवेशं भूषणैर्भूषयन्ति ये ।
 हेमजै रत्नजैः शुभ्रैर्मणिजैश्च मुशोभितैः ॥
 तेषां फलं शतानन्दो न रुद्रो वासवादयः ।
 जानन्ति मुनयो नैव वर्जयित्वा तु माघवम् ॥
 नृसिंहपुराणे,
 सुवर्णाभरणैर्दिव्यैर्हारकेयूरकुण्डलैः ।
 मुकुटैः कटकाद्यैस्तु यो विष्णुं पूजयेन्नृप ॥
 सर्वपापविनिर्मुक्तः सर्वभूषणभूषितः ।

विष्णोर्गन्धाः ।

३९१

इन्द्रलोके वसेच्छ्रीमान् यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥ इति ।

अथ गन्धाः ।

नरसिंहपुराणे,

कुङ्कुमागुरुश्रीखण्डकर्पूरेणाच्युताकृतिम् ।

आलिप्य भक्त्या राजेन्द्र कल्पकोटिं वसेदिवि ॥

चन्दनागुरुकर्पूरकुङ्कुमोशीरपद्मकैः ।

अनुलिप्तो हरिर्भक्त्या वरान् भोगान् प्रयच्छति ॥

पद्मपुराणे,

गन्धेभ्यश्चन्दनं पुण्यं चन्दनादगुरुर्वरः ।

कृष्णागुरुस्ततः श्रेष्ठः कुङ्कुमं तु ततो वरम् ॥

कालेयं च तुरुष्कं च रक्तचन्दनमेव च ।

नृणां भवन्ति दत्तानि पुण्यानि पुरुषोत्तमे ॥

नारदीये,

सचन्दनं सकर्पूरं कुङ्कुमागुरुमिश्रितम् ।

मृगनाभिसमायुक्तं जातीफलविमिश्रितम् ॥

तुलसीचन्दनोपेतं महाविष्णोः सुखावहम् ।

अनुलेपनमिति शेषः ।

गारुडे,

कस्तूरिकाया भागौ द्वौ चत्वारश्चन्दनस्य तु ।

कुङ्कुमस्य त्रयश्चैव शशिनः स्याच्चतुःसमम् ॥

कर्पूरं चन्दनं दर्पः कुङ्कुमं च चतुःसमम् ।

सर्वगन्धमिति प्रोक्तं समस्तसुरवल्लभम् ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,

दारिद्र्यं पद्मकं कुर्यादस्वास्थ्यं रक्तचन्दनम् ।

उशीरं विप्रं विभ्रंशमन्ये कुर्युरुपद्रवम् ॥ इति ।

४०

वीरामित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

एतानि केवलानि निषिद्धानि । मिलितानि विहितानि ।

त्रिपलं चन्दनं प्रोक्तं कुङ्कुमं तत्समं स्मृतम् ॥

कर्पूरं तु तदर्थं स्यात् घनसारश्च तत्समः ।

पलेनैकेन कस्तूरीमिलनाद्यक्षकर्मः ॥

यथालाभानिमान् विद्वान् कलयेत्सङ्ख्ययाऽनया ।

एवं कर्तुमशक्तश्चेदेकैकेनापि पूजयेत् ॥ इति ।

वाराहपुराणे,

कर्पूरं कुङ्कुमं चैव त्वचं तगरमेव च ।

रक्तं च चन्दनं चैव अगुरुं गुग्गुलं तथा ॥

एतैर्विलेपनं दद्यात् सुरभिं तु विचक्षणः ।

वामनपुराणे,

चन्दनेनानुलिम्पेत कुङ्कुमेन तु यन्नतः ।

उशीरपद्मकाभ्यां चै तथा कालेयकादिना ॥

सुगन्धैश्च सुरामांसीकर्पूरागुरुचन्दनैः ।

तथाऽन्यैश्च शुभैर्द्रव्यैरर्चयेज्जगतः पतिम् ॥

तथा नारसिंहे,

वकुलस्य च निर्यासैरग्निष्टोमफलं लभेत् ।

वकुलागुरुमिश्रेण चन्दनेन सुगन्धिना ॥

समालभ्य जगन्नाथं पौण्डरीकफलं लभेत् ।

एकीकृत्य च सर्वाणि समालभ्य जनार्दनम् ॥

अश्वमेधस्य यज्ञस्य फलं प्राप्नोत्यसंशयम् ।

कामगेन विमानेन विचरत्यमरप्रभः ॥

योऽनुलिम्पेत देवेशं कीर्तितैरनुलेपनैः ।

पार्थिवाद्यानि यावन्ति परमाणूनि तत्र वै ॥

तावदब्दानि लोकेषु कामचारी भवत्यसौ ।

विष्णोः पुष्पेषु तुलसीमहिमा ।

४१

तथा,

तुलसीकाष्ठसम्भूतं चन्दनं यच्छतो हरेः ।
निर्याति पातकं सर्वं पूर्वजन्मशतैः कृतम् ॥
यो ददाति हरेर्नित्यं तुलसीकाष्ठचन्दनम् ।
युगानि वसते स्वर्गे अनन्तानि नरोत्तम ॥

पाद्मे,

सर्वेषामपि देवानां तुलसीकाष्ठचन्दनम् ।
पितृणां च विशेषेण सदाभीष्टं हरेर्यथा ॥
तावत्कस्तूरिकामोदः कर्पूरस्य सुगन्धिता ।
यावन्न दीयते विष्णोस्तुलसीकाष्ठचन्दनम् ॥
तुलसीदललग्नेन चन्दनेन जनार्दनम् ।
विलेपयति यो नित्यं लभते चिन्तितं फलम् ॥
न तेन सदृशो लोके वैष्णवो भुवि विद्यते ।
यः प्रयच्छति कृष्णस्य तुलसीकाष्ठचन्दनम् ॥
तुलसीचन्दनालिप्तः कुरुते हरिपूजनम् ।
पूजितेन दिनैकेन लभते शतवार्षिकम् ॥
पुण्यमिति शेषः ।
यो हि भागवतो भूत्वा कलौ तुलसिचन्दनम् ।
न चार्पयति वै विष्णोर्न स भागवतो नरः ॥
मृतिकाले तु संप्राप्ते तुलसीतरुचन्दनम् ।
भवेच्च यस्य देहे तु हरिर्भूत्वा हरिं व्रजेत् ॥

अथ पुष्पाणि ।

तत्र तुलसीसमर्पणादिमहिमा ।

हारीतः,

तुलस्यौ पङ्कजे जात्यौ केतक्यौ करवीरके ।

४२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

शस्तानि दश पुष्पाणि तथा रक्तोत्पलानि च ॥

स्कान्दे,

तुलसीं ये विचिन्वन्ति धन्यास्ते करपल्लवाः ।

केशवार्थे कलौ ये तु रोपयन्तीह भूतले ॥

किं करिष्यति संरुष्टो यमोऽपि सह किङ्करैः ।

तुलसीदलैस्तु देवेशः पूजितो येन दुःखहा ॥

मणिकाञ्चनपुष्पाणि तथा मुक्तामयानि च ।

तुलसीदलमात्रस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥

पाद्मे ,

तुलसीमञ्जरीभिर्यः कुर्याद्भरिहरार्चनम् ।

न स गर्भगृहं याति मुक्तिभागी भवेन्नरः ॥

आरोप्य तुलसीं वैश्य संपूज्य तदलैर्हरिम् ।

वसन्ति द्योदधानास्ते यत्र देवश्चतुर्भुजः ॥

तावत् गर्जन्ति पुष्पाणि मालत्यादीनि भूरिशः ।

यावन्न प्राप्यते कृष्णा तुलसी विष्णुवल्लभा ॥

तावद्गर्जन्ति रत्नानि कौस्तुभादीनि भूतले ।

यावन्न प्राप्यते कृष्णतुलसीपत्रमञ्जरी ॥

पत्रसहिता मञ्जरीति व्युत्पत्तिबलात् मञ्जर्या पत्रसाहित्य-

मपेक्षितम् ।

तुलसी कृष्णगौरा च तयाऽभ्यर्च्य जनार्दनम् ।

नरो याति तनुं त्यक्ता वैष्णवीं शाश्वतीं गतिम् ॥

तथा पाद्मे वृन्दोपाख्याने,

सत्त्वं प्रीतिकरं वाक्यं कोपस्तस्यास्तु तामसः ।

भावद्वयं हरौ जातं तत्तद्दर्णद्वयं ह्यभूत् ॥

तस्या वृन्दायाः ।

विष्णोः पुष्पेषु तुलसीमहिमा ।

४३

इयामापि तुलसी विष्णोः प्रिया गौरी विशेषतः ।

यत्फलं सर्वपुष्पेषु सर्वपत्रेषु नारद ॥

तुलसीदलेन देवर्षे प्राप्यते केशवार्चनात् ।

तुलसीं प्राप्य यो नित्यं न करोति ममार्चनम् ॥

तस्याहं प्रतिगृह्णामि न पूजां शतवार्षिकीम् ।

तुलसीदलपूजाया मया वक्तुं न शक्यते ॥

अत्यन्तवल्लभा सा हि शालग्रामाभिधे हरौ ।

नथा,

पूर्वजन्मन्यसौ लेभे कृष्णसंयोगमुत्तमम् ।

अस्या एवहि शापेन माधवो भक्तवत्सलः ॥

असौ वृन्दा । अस्या वृन्दायाः ।

शालग्रामशिलाभावं प्राप्तश्चित्सुखाविग्रहः ॥

यथाहि वासुदेवस्य वैकुण्ठो भोगविग्रहः ।

शालग्रामशिलारूपं स्थावरं भुवि विद्यते ॥

तथा लक्ष्म्यैक्यमापन्ना तुलसी भोगविग्रहः ।

अपरं स्थावरं रूपं भुवि लोकहिताय वै ॥

इदं तु शालग्रामशिलायां फलातिशयार्थम् ।

यत्तु तुलसीं प्रति वासुदेववाक्यं स्कान्दे,

करवीरप्रसूनं वा मल्लिका वाथ चम्पकम् ।

उत्पलं शतपत्रं वा पुष्पेष्वन्यतमं तु वा ॥

त्वत्पत्ररहितं चेत्तु पत्रं वा पुष्पमेव वा ।

सुवर्णेन कृतं पुष्पं राजतं रत्नमेव वा ॥

मम पादाब्जपूजायामनर्हं भवति ध्रुवम् ।

नत् तुलसीसद्भावे प्राशस्त्यसूचकम् ।

शास्त्रे,

४४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

तुलसीदलजां मालामेकादश्यां विशेषतः ।
 मुच्यते सर्वपापेभ्यो यद्यपि ब्रह्महा भवेत् ॥ इति ।
 भगवते दत्त्वा, धृत्वेति वा शेषः ।
 तन्मूलमृत्तिकां चाङ्गे कृत्वा स्नाति दिने दिने ।
 दशाश्वमेधावभृथस्नानजं लभते फलम् ॥
 तुलसीदलसंमिश्रं तोयं गङ्गासमं विदुः ।
 यो बहेच्छिरसा नित्यं धृता भवति जाह्नवी ॥
 तुलसीदलसंमिश्रं यस्तोयं शिरसा बहेत् ।
 सर्वतीर्थाभिषेकस्तु तेन प्राप्तो न संशयः ॥
 तुलसीकाननच्छाया यत्र यत्र भवेद्विज ।
 तत्र श्राद्धं प्रकर्त्तव्यं पितृणां तृप्तिहेतवे ॥
 पितृपिण्डार्चनं श्राद्धे यैः कृतं तुलसीदलैः ।
 तर्पिताः पितरोऽत्यर्थं यावच्चन्द्रार्कमेदिनी ॥
 तुलसीमृत्तिका यत्र काष्ठं पत्रं च वेश्मनि ।
 तिष्ठन्ति मुनिशार्दूल न दूरे वैष्णवं पदम् ॥
 तुलसीमृत्तिकालिप्तो यदि प्राणान् विमुञ्चति ।
 याति विष्ण्वन्तिकं नित्यं यदि पापशतैर्युतः ॥
 प्रयाणकाले यस्यास्ये दीयते तुलसी यदि ।
 निर्वाणं याति पक्षीन्द्र पापकोटियुतोऽपि सन् ॥
 प्रयाणकाले मरणकाले ।
 स्कान्दे,
 शरीरं दह्यते येषां तुलसीकाष्ठवह्निना ।
 न तेषां पुनरावृत्तिर्विष्णुलोकात् कथञ्चन ॥
 ग्रास्तो यदि महापापैरगम्यागमनादिभिः ।
 मृतः शुद्ध्यति दाहेन तुलसीकाष्ठवह्निना ॥

विष्णोः पुष्पेषु तुलसीमहिमा ।

४५

दत्त्वा तु तुलसीकाष्ठं सर्वाङ्गेषु मृतस्य च ।
 पश्चाद्यः कुरुते दाहं सोऽपि पापात्प्रमुच्यते ॥
 तीर्थं यदि न सम्प्राप्तं कीर्त्तनं स्मरणं हरेः ।
 तुलसीकाष्ठदग्धस्य न तस्य पुनरावृत्तिः ॥
 यद्येकं तुलसीकाष्ठं मध्ये काष्ठशतस्य हि ।
 दाहकाले भवेन्मुक्तिः पापकोटियुतस्य च ॥
 गङ्गाम्भमो विशेषेण यान्ति तोयानि पुण्यताम् ।
 तुलसीकाष्ठमिश्राणि यान्ति दारुणि पूतताम् ॥
 दह्यमानं नरं दृष्ट्वा तुलसीकाष्ठवाहिना ।
 नीयमानो यमेनाशु विष्णुलोकं स गच्छति ॥
 जन्मकोटिसहस्रैस्तु पूजितो यैर्जनार्दनः ।
 दह्यन्ते ते नराः सर्वे तुलसीकाष्ठवाहिना ॥
 तुलसीपावकेनैव दीपं यः कुरुते हरेः ।
 दीपलक्षसहस्राणां पुण्यं भवति दैत्यज ॥
 विष्णुधर्मोत्तरे,
 होमं कुर्वन्ति ये विप्रास्तुलसीकाष्ठवाहिना ।
 सिक्थे सिक्थे तिले वापि अग्निष्टोमफलं भवेत् ॥
 यो ददाति हरेर्धूपं तुलसीकाष्ठवाहिना ।
 मेरुतुल्यं भवेद्दत्तं तद्दत्तं केशवस्य हि ॥
 तुलस्या कुरुते यस्तु शालग्रामशिलार्चनम् ।
 द्वात्रिंशदपराधांश्च क्षमते तस्य केशवः ॥
 ब्रह्मपुराणे,
 लिङ्गमभ्यर्चितं दृष्ट्वा प्रतिमां केशवस्य हि ।
 तुलसीपत्रनिकरैर्भुज्यते ब्रह्महृदयया ॥
 अभिन्नपत्रां हरितां हृद्यमञ्जारिसंयुताम् ।

४६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

क्षीरोदार्णवसम्भूतां तुलसीं दापयेद्भरिम् ॥

पादौ,

तुलसीकाननं वैश्य गृहे यस्मिंस्तु तिष्ठति ।

तद्गृहं तीर्थभूतं हि न यान्ति यमकिङ्कराः ॥

तावद्वर्षसहस्राणि यावद्वीजदलानि च ।

वसन्ति वैष्णवे लोके तुलसीं रोपयन्ति ये ॥

रोपणात्पालनात्सेकादर्शनात्स्पर्शनान्वृणाम् ।

तुलसी दहते पापं वाङ्मनःकायसञ्चितम् ॥

श्रीवासुदेववाक्यम्—

तुलसीपत्रमादाय यः करोति ममार्चनम् ।

पुनर्न योनिमायाति मुक्तिभागी भवेद्भि सः ॥

स्कान्दे,

तुलसीगन्धमादाय यत्र गच्छति मारुतः ।

दिशश्च विदिशः पूता भूतग्रामश्चतुर्विधः ॥

उपोष्य द्वादशीं शुद्धां पारणे तुलसीदलम् ।

प्राशयेद्यदि विप्रेन्द्रश्चाश्वमेधाष्टकं लभेत् ॥

तुलसीकानने यस्तु मुहूर्त्तमपि विश्रमेत् ।

कोटिजन्मशतात् पापात् मुच्यते नात्र संशयः ॥

गारुडे,

मुखे तु तुलसीपत्रं दृष्ट्वा शिरसि कर्णयोः ।

कुरुते भास्कारस्तस्य दुरितस्यापमार्जनम् ॥

पादौ,

अस्नात्वा तुसलीं छित्वा सोपानत्कस्तथैव च ।

स याति नरके घोरे यावदाभूतसंघुवम् ॥

न ददाति गयां गत्वा पिण्डं पुत्रो महामुने ।

विष्णोः पुष्पेषु तुलसीमहिमा ।

४७

तुलसीकानने श्राद्धं दत्त्वा सन्तारयेत्पितृन् ॥
 तुलसीमूलमध्ये तु यः क्षिपेत्तर्पणोदकम् ।
 भवन्ति पितरस्तृप्ता द्वादशाब्दानि भूमिषु ॥
 तुलस्यां तर्पणं ये च पितृनुद्दिश्य मानवाः ।
 कुर्वन्ति तेषां पितरस्तृप्ता वर्षायुतं जलैः ॥
 दृष्टा स्पृष्टा रक्षिता च महापातकनाशिनी ।
 कृष्णार्चनार्थं विप्राणां यच्छन्ति तुलसीदलम् ॥
 अन्येषामपि भक्तानां ते यान्ति परमं पदम् ।
 विप्रा मन्त्राः कुशा वह्निस्तुलसी च खगेश्वर ॥
 न ते निर्माल्यतां यान्ति क्रियमाणाः पुनः पुनः ।
 समञ्जरिदलैर्युक्तं तुलसीसम्भवैः क्षितौ ॥
 कुर्वन्ति पूजनं विष्णोस्ते कृतार्थाः कलौ युगे ।
 स्नाने दाने तथा ध्याने प्राशने केशवार्चने ॥
 तुलसी दहते पापं कीर्त्तने रोपणे कलौ ।
 तुलस्यमृतनामासि सदा त्वं केशवप्रिया ॥
 केशवार्थं विचिन्वामि वरदा भवशोभने ।
 त्वदङ्गसम्भवैर्नित्यं पूजयामि यथा हरिम् ॥
 तथा कुरु पवित्राङ्गि कलौ मलविनाशिनि ।
 मन्त्रेणानेन यः कुर्यात् गृहीत्वा तुलसीदलम् ॥
 पूजनं वासुदेवस्य लक्षपूजाफलं लभेत् ।
 पूजा न सा या तुलसीं विना कृता
 स्नानं न तद्यत्तुलसीं विना कृतम् ।
 भुक्तं न तद्यत्तुलसीविवर्जितं ।
 पीतं न तद्यत्तुलसीविवर्जितम् ॥
 विष्णुधर्मोत्तरे,

४८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

रविवारं विना दूर्वा तुलसीं द्वादशीं विना ।
 जीवितस्याविनाशाय प्रविचिन्वीत धर्मवित् ॥
 तथा,
 पक्षे पक्षे तु सम्प्राप्ते द्वादश्यां मुनिसत्तम ।
 ब्रह्मादयोऽपि कुर्वन्ति तुलसीवनपूजनम् ॥
 सङ्क्रान्तावर्कपक्षान्ते द्वादश्यां निशि सन्ध्ययोः ।
 अर्कः रविवारः ।
 यैश्छिन्नं तुलसीपत्रं तैश्छिन्नो हरिमस्तकः ॥
 पाद्मे,
 द्वादश्यां तुलसीपत्रं धात्रीपत्रं च कार्तिके ।
 लुनाति स नरो गच्छेन्नरकानतिगर्हितान् ॥
 देवार्थे तुलसीछेदो होमार्थे समिधस्तथा ।
 इन्दुक्षये न दुष्येत गवार्थे तु तृणस्य च ॥
 इत्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तिः ।
 धर्मसारे,
 शालग्रामशिलामूर्ध्नि तुलसीपत्रपातनम् ।
 कर्मनिर्मलनायोक्तमेकादश्यामभोजनम् ॥
 योऽर्चयेद्धरिपादाब्जं तुलस्याः कोमलैर्दलैः ।
 न तस्य पुनरावृत्तिर्ब्रह्मलोकात् कथञ्चन ॥
 पद्मपुराणे,
 सुगन्धितुलसीपत्रैः प्रतिमायाः समन्ततः ।
 निश्छिद्रमास्तरेद्यस्तु सोऽनन्तफलमाप्नुयात् ॥
 न विप्रसदृशं पात्रं न दानं सुरभीसमम् ।
 न गङ्गया समं तीर्थं न पत्रं तुलसीसमम् ॥
 तुलसीपत्रसममन्यत्पत्रं नास्तीत्यर्थः ।

विष्णोः पुष्पाणि ।

४९

त्यक्त्वा तु मालतीपुष्पं पुष्पाण्यन्यानि च प्रभुः ।
 गृह्णाति तुलसीं शुष्कामपि पर्युषितां प्रभुः ॥
 वर्ज्यं पर्युषितं पत्रं वर्ज्यं पर्युषितं जलम् ।
 न वर्ज्यं जाह्नवीतोयं न वर्ज्यं तुलसीदलम् ॥
 अपामार्गदलं पुण्यं तस्माद् भृङ्गरजस्य च ।
 तस्माच्च खादिरं श्रेष्ठं शमीपत्रं ततः परम् ॥
 दूर्वापत्रं ततः श्रेष्ठं ततश्च कुशपत्रकम् ।
 ततो दमनकं श्रेष्ठं ततो बिल्वस्य पत्रकम् ॥
 बिल्वपत्रादपि हरेस्तुलसीपत्रमुत्तमम् ।
 तुलसीदललक्षेण योऽर्चयेदुक्मिणीपतिम् ॥
 जन्मार्जितसहस्रस्य पापस्य कुरुते क्षयम् ।
 शुद्धकाञ्चनपुष्पाणि रत्नमुक्ताफलान्यपि ॥
 सर्वाणि तुलसीपत्रकलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
 योगिनां निर्वृतौ बाञ्छा कामिनां तु रतौ यथा ॥
 पुष्पेष्वपि च सर्वेषु तुलस्यां तु तथा हरेः ।
 सर्वेषु पुष्पेषु सत्स्वपि हरेस्तुलस्यां रतिरित्यर्थः ।
 विष्णुरहस्ये,
 सकृदभ्यर्च्य गोविन्दं बिल्वपत्रेण मानवः ।
 मुक्तिभागी निरातङ्कः कृष्णस्यानुचरो भवेत् ॥
 अग्निपुराणे,
 बिल्वपत्रं शमीपत्रं पत्रं भृङ्गरजस्य च ।
 तमालपत्रं च हरेः सद्यस्तुष्टिकरं परम् ॥
 अस्यापवादः ।
 शमीपत्राणि दूर्वाश्च भृङ्गराजस्तथैव च ।
 मृते देवे न देयानि निद्राभङ्गकराणि वै ॥

५०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशं

वामनपुराणे,

विल्वपत्रं शमीपत्रं पत्रं भृङ्गरजस्य च ।

तमालामलकीपत्रं प्रशस्तं केशवार्चने ॥

विष्णुपुराणे,

शमीपत्रैश्च ये देवं पूजयन्ति जनार्दनम् ।

यममार्गो महाघोरो निस्तीर्णस्तैस्तु नारद ॥

दूर्वाङ्कुरं हरेर्यस्तु पूजाकाले प्रयच्छति ।

पूजाफलं शतगुणं सम्यगाप्नोति मानवः ॥

नरसिंहपुराणे,

दश दत्त्वा सुवर्णानि यत्फलं लभते नरः ।

तत्फलं लभते मर्त्यो विष्णोः कुसुमदानतः ॥

विहितपुष्पमात्रफलमेतत् । तत्रैव,

पुष्पैररण्यसंभूतैः पत्रैर्वा गिरिसंभवैः ।

अपर्युषितानिच्छिद्रैः प्रोक्षितैर्जन्तुवर्जितैः ॥

आत्मारामोद्भवैर्वापि पुष्पैः संपूजयेद्धरिम् ।

आत्मनः स्वस्य आरामः पुष्पवाटिका ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

धर्माजितधनक्रीतैर्यः कुर्यात् केशवार्चनम् ।

उद्धरिष्यत्यसन्देहं दश पूर्वास्तथाऽपरान् ॥

आरामोत्थैस्तु कुसुमैर्यः कुर्यात् केशवार्चनम् ।

एतदेव समाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥

नारसिंहे,

द्रोणपुष्पे तथैकास्मिन् माधवाय निवेदिते ।

दत्त्वा दश सुवर्णानि यत्फलं तदवाप्नुयात् ॥

द्रोणपुष्पसहस्रेभ्यः स्वादिरं वै प्रशस्यते ।

विष्णोः पुष्पाणि ।

५१

खदिरपुष्पसहस्रेभ्यः शमीपुष्पं विशिष्यते ॥
 शमीपुष्पसहस्रेभ्यो बकपुष्पं विशिष्यते ।
 बकपुष्पसहस्राद्धि नन्दावर्तो विशिष्यते ॥
 नन्दावर्त्तसहस्राद्धि करवीरं विशिष्यते ।
 करवीरस्य पुष्पाद्धि श्वेतं तत्पुष्पमुत्तमम् ॥
 कुशपुष्पसहस्राद्धि वनमल्ली विशिष्यते ।
 वनमल्लीसहस्राद्धि चाम्पकं पुष्पमुत्तमम् ॥
 चाम्पकात् पुष्पसाहस्रादशोकं पुष्पमुत्तमम् ।
 अशोकपुष्पसाहस्रात् वासन्तीपुष्पमुत्तमम् ॥
 वासन्तीपुष्पसाहस्रात् गोजटापुष्पमुत्तमम् ।
 गोजटापुष्पसाहस्रात् मालतीपुष्पमुत्तमम् ॥
 मालतीपुष्पसाहस्रात् त्रिसन्ध्यं रक्तमुत्तमम् ।
 त्रिसन्ध्यरक्तसाहस्रात् त्रिसन्ध्यश्वेतकं वरम् ॥
 त्रिसन्ध्यश्वेतसाहस्रात् कुन्दपुष्पं विशिष्यते ।
 कुन्दपुष्पसहस्राद्धि शतपत्रं विशिष्यते ॥
 शतपत्रसहस्राद्धि मल्लिकापुष्पमुत्तमम् ।
 मल्लिकापुष्पसाहस्रात् जातीपुष्पं विशिष्यते ।
 सर्वासां पुष्पजातीनां जातीपुष्पमिहोत्तमम् ॥
 जातीपुष्पसहस्रेण यस्तु मालां प्रयच्छति ।
 विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य पुण्यफलं शृणु ॥
 कल्पकोटिसहस्राणि कल्पकोटिशतानि च ।
 वसेद्विष्णुपुरे श्रीमान् विष्णुतुल्यपराक्रमः ॥
 मल्लिकामालतीजातीकेतकाशोकचम्पकैः ।
 पुन्नागनागबकुलैः पद्मैरुत्पलजातिभिः ॥
 एतैर्वन्यैश्च कुसुमैः प्रशस्तैरच्युतं नरः ।

५२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

अर्चयंश्च सुवर्णस्य प्रत्येकं फलमाप्नुयात् ॥

एवं हि राजन् नरसिंहमूर्त्तेः प्रियाणि पुष्पाणि तवेरितानि ।

एतैश्च नित्यं हरिमर्च्य भक्त्या नरो विशुद्धो हरिमेव याति ॥

स्कान्दे,

अगस्त्यवृक्षसंभूतैः कुसुमैरसितैः सितैः ।

यैऽर्चयन्ति हि देवेशं तैः प्राप्तं परमं पदम् ॥

आग्नेये,

मालती मल्लिका चैव यूथिका चातिमुक्तकः ।

पाटला करवीरं च जपा यावन्तिरेव च ॥

कुब्जकस्तगरश्चैव कर्णिकारः कुरण्टकः ।

चम्पको धातकः कुन्दो बाणो बर्बरमल्लिका ॥

अशोकस्तिलकश्चम्पस्तथा चैवाटरूपकः ।

अमी पुष्पाकराः सर्वे शस्ताः केशवपूजने ॥

वामनपुराणे बलिं प्रति प्रह्लादवाक्यम्,

तान्येव च प्रशस्तानि कुसुमानि महासुर ।

यानि स्युर्वर्णयुक्तानि रसगन्धयुतानि च ॥

जाती शताह्वा सुमनाः कुन्दं चारुपुटं तथा ।

बाणं च चम्पकाशोकं करवीरं च यूथिका ॥

पारिभद्रं पाटला च बकुलं गिरिशालिनी ।

तिलकं जम्बुवनजं पीतकं तगरं तथा ॥

एतानि तु प्रशस्तानि कुसुमान्यच्युतार्चने ।

सुरभीणि तथान्यानि वर्जयित्वा तु केतकीम् ॥

जाती सुवर्णजाती । शताह्वा शतपुष्पा । सुमनाः जाती । चा-

रुपुटः कर्णिकारः । गिरिशालिनी अपराजिता । कुटज इ-

त्यन्ये । जम्बुवनजं जपाकुसुमम् । पीतकं पुष्पमात्रम् । केतकी-

विष्णोः पुष्पाणि ।

५३

निषेधस्तु गोपालमूर्त्यतिरिक्तमूर्त्तिपूजापरः ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

सुवर्णकेतकीपुष्पं यो ददाति जनार्दने ।

कोटिजन्मार्जितं पापं दहते गरुडध्वजः ॥

सुवर्णकेतकी सुवर्णकेतकी । तस्या नरसिंहपुराणगौतमीत-
न्त्रयोर्विधानात् इत्याहुः । वनकेतक्येव निषिद्धेति माधवमान-
सोल्लासः ।

अत एव आग्नेये,

पत्रेणैकेन केतक्याः पूजितो मधुसूदनः ।

सहस्रमब्दं सुप्रीतो भवेच्च गरुडध्वजः ॥

अन्यच्च,

अर्चयित्वा हृषीकेशं कुसुमैः केतकोद्भवैः ।

पुण्यवद्भवनं याति केशवस्य निरामयम् ॥

केतकीपत्रपुष्पं च भृङ्गराजस्य पत्रकम् ।

तुलसी कृष्णतुलसी सद्यस्तुष्टिकरं हरेः ॥

अत्र पत्रं च पुष्पं चेति समाहारद्वन्द्वो न युक्तः केतक्याः
पुष्पदान इव पत्रदाने शिष्टाचारादर्शनात् । किंतिर्हि, कर्मधारयो-
ऽत्र युक्तः । एवं च सति केतक्याः पत्ररूपं यत्पुष्पं तद्देयमित्यर्थः ।
समाहारेऽपि पुष्पस्यैव पत्रं न तु पुष्पावयवाभिन्नं पत्रम् । एवं च
म्पकादेः पुष्पेणेव पत्रेण पूजाऽपि युक्ता, शिष्टाचारात् । यत्र तु
पत्रेण पूजनविधिस्तत्र पत्रपूजैव युक्तेति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

केतकीपत्रमादय मिथुनस्थे दिवाकरे ।

यैरर्चितो हरिर्भक्त्या प्रीतो मन्वन्तरं मुने ॥

पत्रशब्दः पुष्पावयवपरः ।

५४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाश

एकयापि हि केतक्या यदा सम्पूज्यते हरिः ।
 पूजितो द्वादशाब्देन केशवस्तेन निश्चितम् ॥
 योऽर्चयेत्केतकीपुष्पैः कृष्णं कलिमलापहम् ।
 पत्रे पत्रेऽश्वमेधस्य फलं यच्छति केशवः ॥
 सकृत् कदम्बपुष्पेण हेलया हरिरर्चितः ।
 सप्तजन्मानि देवर्षे तस्य लक्ष्मीर्न दूरगा ॥
 अभ्यर्च्य कुन्दकुसुमैः केशवं कल्मषापहम् ।
 प्रयाति भवनं विष्णोर्विन्दितं मुनिचारणैः ॥
 येऽर्चयन्ति जगन्नाथं करवीरैः सितासितैः ।
 चतुर्युगानि विप्रेन्द्र प्रीतो भवति केशवः ॥

तथा,

बन्धुजीवस्य पुष्पाणि रक्तान्यपि निवेदयेत् ।
 कृत्रिमेणानुलेपेन गन्धेनापि सुगन्धिना ॥
 धूपेन पटवासेन चन्दनाद्यनुलेपनैः ।
 मध्येऽन्यवर्णो यस्य स्यात् शुक्रस्य कुसुमस्य च ॥
 पुष्पं युक्तं तु विज्ञेयं मनोज्ञं केशवप्रियम् ।
 अरण्यादाहतैः पुष्पैर्मूलपत्रफलाङ्कुरैः ॥
 यथोपगन्धैः सततमभ्यर्चयति केशवम् ।
 सर्वकामप्रदो देवस्तस्य स्यान्मधुमूदनः ॥
 तथा शुक्लान्यवर्णं च दातव्यं कुङ्कुमस्य यत् ।
 पद्मोत्पले च धर्मज्ञ तथा वै पीतयूथिका ॥
 तथा च चम्पकं दद्याच्चूतकेतकिञ्च यत् ।
 रक्ताशोकस्य कुसुममतसीकुसुमं तथा ॥
 वृक्षायुर्वेदविधिना शुक्लं रक्तं कृतं च यत् ।
 तद्रक्तमपि दातव्यं बिल्वपत्रं तथैव च ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

५९

तथा,

कुङ्कुमस्य तु पुष्पाणि बन्धुजीवस्य चाप्यथ ।
चम्पकस्य च देयानि तथा भूचम्पकस्य च ॥
पीतयूथिकजान्येव नीपबन्धूकजान्यपि ।
मञ्जर्यः सहकारस्य तथा देव जनार्दने ॥
भूचम्पकः यस्य पत्राभावेऽपि मूलात्पुष्पमुद्गच्छति ।
तथा,

जातीनामपि सर्वासां शुक्ला जातिः प्रशस्यते ।
तथा पुरन्ध्रपुष्पैर्यः कुर्यात्पूजां मधुद्विषः ॥
तस्य प्रसादमायाति देवश्चक्रगदाधरः ।
रम्याः पुरन्ध्रमञ्जर्यो दयितास्तस्य नित्यशः ॥

तथा,

श्वेतैः पुष्पैः समभ्यर्च्य सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
ऐश्वर्यं प्राप्नुयाल्लोके पीतैरेवं समर्चयन् ॥
शत्रूणामभिचारेषु तथा कृष्णैः समर्चयन् ।
सुवर्णपुष्पदानेन राजसूयफलं लभेत् ॥
दत्तमात्रं हरेः पुष्पं निर्माल्यं भवति क्षणात् ।
उपभुङ्क्ते त्वहोरात्रं मालत्याः कुसुमं हरिः ॥
कर्णिकारमयैः पुष्पैः कान्तैः कनकसप्रभैः ।
अर्चयित्वाऽच्युतं लोके मम लोके महीयते ॥
तिलकस्योज्ज्वलैः पुष्पैः सम्पूज्य मधुसूदनम् ।
धूतपापो निरातङ्कः कृष्णस्यानुचरो भवेत् ॥
गोकर्णनागकर्णाभ्यां तथा बिल्वदलेन च ।
अर्चयित्वाऽच्युतं देवं देवानामधिपो भवेत् ॥
मञ्जरीकेतकीपुष्पैः कुसुमैस्तिमिरोद्भवैः ।

५६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

अलङ्कृत्वा नरः कृष्णं कृतार्थो विष्णुलोकभाक् ॥

तथा,

भक्त्या दूर्वाङ्कुरैश्चैव पूजितः परमेश्वरः ।

हरिर्ददाति हि फलं सर्वयज्ञैः सुदुर्लभम् ॥

ननु दूर्वामयैः पुष्पैः तथा काशकुशोद्भवैः ।

भवनं समलङ्कृत्य विष्णुलोके व्रजेन्नरः ॥

विविधैः कुसुमैरन्यैर्जन्ममृत्युजरापहम् ।

पूजयित्वाऽच्युतं विष्णुं याति विष्णुमनामयम् ॥

तथा,

मालतीवकुलाऽशोकशेफालीनवमल्लिकाः ।

आम्राततगरास्फोतामल्लिकामधुमल्लिकाः ॥

यूथिकाष्टपदं स्कंदं कदम्बं मधुपिङ्गलम् ।

पाटला चम्पकं हृद्यं लवङ्गमतिमुत्तकम् ॥

केतकं कुरचं बिल्वं कडारं वासकं द्विजाः ।

पञ्चविंशतिपुष्पाणि लक्ष्मीतुल्यप्रियाणि मे ॥

तथा,

येषां न प्रतिषेधोऽस्ति गन्धवर्णान्वितानि च ॥

तानि पुष्पाणि देयानि विष्णवे प्रभविष्णवे ।

विष्णुरहस्ये,

मारवं केतकीपुष्पं तथा दमनकं मुने ।

उत्तमां तु हरेः प्रीतिं करोति शतवार्षिकीम् ॥

मारवं मरुवकभवम् ।

अपराधसहस्राणि अपराधशतानि च ।

कमलैकेन देवेशं योऽर्चयेत् कमलाप्रियम् ॥

वर्षायुतसहस्रस्य पापस्य कुरुते क्षयम् ।

विष्णोः पुष्पाणि ।

२७

तत्त्वसागरसंहितायां नारदेन्द्रसंवादे,
 तत्र सङ्क्षेपतो वक्ष्ये पुष्पदानविधिक्रमम् ।
 द्विविधं पुष्पमाख्यातं शुद्धं निर्माल्यमेव च ।
 मानसं शुद्धमित्युक्तं निर्माल्यं बाह्यमुच्यते ।
 बाह्यपुष्पसहस्राणां सहस्रायुतकोटिभिः ॥
 पूजिते यत्फलं पुंसां तत्फलं त्रिदशाधिप ॥
 मानसेनैकपुष्पेण विद्वानामोत्यसंशयम् ।
 तस्मान्मानसमेवातः शस्तं पुष्पं मनीषिणाम् ॥
 इन्द्र उवाच ।
 बाह्यं पुष्पं तु निर्माल्यं यदि तस्मात्फलं कथम् ।
 पूजकानां भवेदेतद्वद नारद मे स्फुटम् ॥
 नारद उवाच ।
 निर्माल्यं द्विविधं प्रोक्तमुत्सृष्टं घ्रातमेव च ।
 मन्त्रेण विधिना दत्तं देवायोत्सृष्टमेव तत् ॥
 न क्रियान्तरयोग्यं तत् सर्वथा त्याज्यमेव च ।
 घ्रातपुष्पफलं सिद्धयेदल्पं तन्मनसाऽन्यथा ॥
 जातमात्राणि पुष्पाणि घ्रातान्येव निसर्गतः ।
 अल्पबुद्धित्वतो नृणां बाह्यपुष्पैर्भवेत् क्रिया ॥
 बाह्यान्यपि च पुष्पाणि पञ्चधोक्तानि जातितः ।
 परं चैवापरं चान्यदुत्तमं मध्यमाधमम् ॥
 मणिरत्नसुवर्णादिनिर्मितं कुसुमोत्तमम् ।
 तत्परं कुसुमं प्रोक्तमपरं चित्रवस्त्रजम् ॥
 उत्तमं वृक्षजं पुष्पं मध्यमं फलरूपकम् ।
 अधमं कुसुमं प्रोक्तं पत्रिकाजातमेव वा ॥
 पराणामपराणां च निर्माल्यत्वं न विद्यते ।

५८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

तेषामपि परं पुष्पं निर्माल्यं न कदाचन ॥
 यावच्चन्द्रश्च सूर्यश्च यावत्तिष्ठन्ति देवताः ।
 परं पुष्पं न निर्माल्यं तावत् प्रोक्तं सुराधिप ॥
 वस्त्रमभ्युक्षणाच्छुध्येदपरं तु दिने दिने ।
 उत्तमानि च पुष्पाणि प्रतिसन्ध्यं तु कानि चित् ॥
 निर्माल्यानि भवन्त्येव कानि चिन्नैव वासव ।
 मध्यमं चाधमं चैव निर्माल्यं प्रतिसन्ध्यतः ॥
 पञ्चधा भिन्नपुष्पाणां फलमुद्देशतः शृणु ।
 परेणैकेन पुष्पेण मन्त्रपूर्वं सुभाविताम् ॥
 देवतां सकृदभ्यर्च्य सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
 कृत्वा पापसहस्राणि पातकानि महान्त्यपि ॥
 स्वर्णपुष्पेण चैकेन पूज्य मुक्तिमवाप्नुयात् ।
 एकं तु नलिनं स्वर्णपुष्पं कृत्वा समर्चयेत् ॥
 सर्वपापाद्विनिर्मुक्तः शाश्वतीं गतिमाप्नुयात् ।
 किम्पुना रत्नमुक्तादिस्वचितं स्वर्णपुष्पकर्म ॥
 आरोप्य प्रतिमामूर्द्धिन् पूजया सिद्धिभागभवेत् ।
 वस्त्रनिर्मितपुष्पैस्तु पूजयित्वेष्टदेवताम् ॥
 साधयेद्दीप्सितं कामं सत्यमेतद्व्रवीमि ते ।
 वस्त्रपुष्पार्चको विद्वान् जन्मजन्मान्तरेष्वपि ॥
 सुवासा जायते सत्यं नानावस्त्रार्चिताकृतिः ।
 तत्राप्युत्कृष्टवस्त्रैश्च नेत्रपट्टोलिकादिभिः ॥
 नेत्रं परिधानीयवस्त्रम् । पट्टोलिका पट्टदुकूलम् ।
 प्रभामण्डलमाच्छाद्य पट्टिकां च विशेषतः ॥
 अर्चयेद्वस्त्रपुष्पैश्च सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
 परं चैवापरं चैव पुष्पं प्रोक्तं यथातथा ॥

चिष्णोः पुष्पाणि ।

५९

वृक्षवल्यादिपुष्पाणां शृणु मे लक्षणं यथा ।
 स्वयम्पतितपुष्पाणि कालातीतानि चैव हि ॥
 मुक्त्वा भ्रमरमेकं तु प्राण्याघातानि यानि च ।
 मुकुलात्प्रांतिफुल्लानि कुरूपाण्यथवा तथा ॥
 कुपात्रान्तरसंस्थानि कुत्सितस्थानजानि च ॥
 वह्निकीटानि चान्यानि विशोभान्यशुभानि वै ।
 एवं विधानि पुष्पाणि त्याज्यान्येव विचक्षणैः ॥
 चिष्णुरहस्ये,

न शुष्कैः पूजयेद्देवं कुसुमैर्न महीगतैः ।
 न विशीर्णदलैः स्पष्टैर्नाशुभैर्नाविकासिभिः ॥
 पूतिगन्धान्यगन्धीनि अम्लगन्धीनि वर्जयेत् ।
 तथा,

गन्धवन्त्यपवित्राणि उग्रगन्धीनि वर्जयेत् ।
 गन्धहीनमपि ग्राह्यं पवित्रं यत्कुशादिकम् ॥
 गारुडे,

चतुष्पथे शिवावासे श्मशानस्यापि मध्यतः ।
 न गन्धफलपुष्पाद्यमाददीतार्चने बुधः ॥

चिष्णुधर्मोत्तरे,

न गृहे करवीरोत्थैः कुसुमैरर्चयेद्दरिम् ।
 पतितैर्मुकुलैर्मल्लैर्नैश्चाम्लैर्वा जन्तुदूषितैः ॥
 आघ्रातैरङ्गसंस्पृष्टैरुषितैश्चैव नार्चयेत् ।
 गृहे करवीरोत्थैः गृहकरवीरजातैरित्यर्थः ।
 बन्धूककरवीरे तु न गृहे रोपयेत्क्वचित् ।
 इति वामनोक्तेः, उषितैः पर्युषितैः ।

तथा,

६०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशं

नार्कं नोन्मत्तकं काञ्चीं तथैव गिरिकर्णिकाम् ।

न कण्टकारिकापुष्पमच्युताय निवेदयेत् ॥

कौटजं शालमलीपुष्पं शैरीषं च जनार्दने ।

निवेदितं भयं शोकं निःस्वतां च प्रयच्छति ॥

निःस्वतां दारिद्र्यम् ।

करानीतं पटानीतमानीतं चार्कपत्रके ।

एरण्डपत्रेऽप्यानीतं तत्पुष्पं सकलं त्यजेत् ॥

करोऽत्र वामकरः । पटः अधोवस्त्रम् ।

अत एव,

देवोपरिधृतं यच्च वामहस्ते च यद्धृतम् ।

अधोवस्त्रधृतं यच्च तत्पुष्पं परिवर्जयेत् ॥

विष्णुः,

नोग्रगन्धि पुष्पं नच कण्टकिजं कण्टकिजमपि शुक्रं सुग-
न्धिपत्रं दद्यात् । न रक्तं रक्तमपि जलजं कुङ्कुमजमपि दद्यात् ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

श्मशानचैत्यद्रुमजं भूमाववनिपातजम् ।

कलिका तु न दातव्या देवदेवस्य चक्रिणः ॥

रक्तं करवीरपुष्पं तु पूर्वोदाहृतवचनबलाच्छिष्टाचाराच्च दे-
यमेव ।

करवीरस्य पुष्पाणि तथा धत्तूरकस्य च ।

कृष्णं च कुटजं चार्कं नैव देयं जनार्दने ॥

इति यद्वाक्यं तत् गृहोत्थकरवीरविषयम् तस्य पूर्वोदाहृत-
वाक्यनिषेधात् ।

गन्धोत्कटानि शुभ्राणि दीप्तिदीधितिमान्ति च ।

घनच्छन्नदलाग्राणि घनकेसरकाणि च ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

६१

मधुमन्त्यविकीर्णानि स्वकालाहतकानि च ।
 शुभपात्रान्तरस्थानि शुचिहस्ताहतानि च ॥
 गन्धवन्ति मनोहारिकान्तिकान्तानि यानि वै ।
 पुष्पाणां लक्षणं प्रोक्तं हेयोपादानवर्त्मना ॥
 फलानामथ पत्राणां हेयोपादानलक्षणम् ।
 शृणु तत्रैव वक्ष्यामि यथातथ्यफलाप्तये ॥
 विहितानि फलान्येव निर्ब्रणानि मृदूनि च ।
 शुभबीजानि रम्याणि फलान्युक्तानि पूजने ॥
 पत्रिका च शुभा रम्या कोमलाऽमलरूपिणी ।
 कृमिकेशपतङ्गादिदोषानुपहताऽऽकृतिः ॥
 शुभगन्धवती श्लक्ष्णा पत्रिका पापहारिणी ।
 वैष्णवान्यपि पुष्पाणि संक्षेपेण निबोध मे ॥
 रक्तोत्पलशतेनापि यत्फलं पूजिते नृणाम् ।
 श्वेतोत्पलेन चैकेन तत्फलं समवाप्नुयात् ॥
 श्वेतानामेकलक्षेण यत्फलं पूजिते भवेत् ।
 नीलोत्पलेन चैकेन तत्फलं समवाप्नुयात् ॥
 नीलोत्पलायुतानां तु लक्षकोऽय्युतायुतैः ।
 समर्चिते हृषीकेशे यत्फलं देहिनां भवेत् ॥
 तत्फलं समवाप्नोति पद्मेनैकेन पूजकः ।
 किमन्यैर्बहुभिः पुष्पैर्नैवैर्वान्नसाधनैः ॥
 पद्मेनैकेन संपूज्य कृष्णं विष्णुपुरं व्रजेत् ।
 अवशेनापि चैकेन पद्मेन मधुसूदनम् ॥
 यदा तदापि वाऽभ्यर्च्य नरो विष्णुपुरीं व्रजेत् ।
 एकया वापि केतकया यदा संपूज्यते हरिः ॥
 पूजितो द्वादशाब्देन केशवस्तेन निश्चितम् ।

६२

वीरामित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

करवीरकपुष्पेण रक्तेनाथ सितेन वा ।
 मुचुकुन्दस्य चैकेन संपूज्य गरुडध्वजम् ॥
 यावच्चन्द्रश्च सूर्यश्च स्वर्गं भुक्त्वा ततः पुनः ।
 पुरीं नारायणीं याति सत्यमेतन्मयोदितम् ॥
 जातिभिर्मल्लिकाभिश्च पुन्नागैर्नागचम्पकैः ।
 अकाले चाप्यभक्त्या च तथैवामन्त्रपूर्वकम् ॥
 श्रीपतिं सकृदभ्यर्च्य श्रियं पूर्णामवाप्नुयात् ।
 चम्पकैर्नन्दिकावर्तैः कुन्दैश्चैव कुरण्टकैः ॥
 बाणैश्च शतपत्रैश्च माधवैः कुसुमैस्तथा ।
 अकाले वाप्यभक्त्या वा तथैवामन्त्रपूर्वकम् ॥
 संपूजितो नृणां विष्णुः सर्वान् कामान् प्रयच्छति ।
 किंपुनर्भक्तिपूर्वं तु मन्त्रपूतं सनातनम् ।
 अर्चयन् कुसुमैरतैर्भुक्तिभागी भवेन्नरः ।
 यो जपाकुसुमैकेन नारसिंहमथापरम् ॥
 जलशायिनमभ्यर्च्य सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥
 मालतीकुसुमैश्चान्यैः कुसुमैः कुटजोद्भवैः ।
 नारायणं समभ्यर्च्य परं स्वर्गं महीयते ॥
 कर्णिकारमयैः पुष्पैर्वकुलैः केसरैः शुभैः ।
 गोकर्णनामकर्णानां कुसुमैश्च सुगन्धिभिः ॥
 कहारैश्च तथा कुन्दैः कदम्बैरर्जुनैस्तथा ।
 सकृदभ्यर्च्य संपूज्य सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥
 एवं पुष्पाणि देवेन्द्र संक्षेपेणोदिता नि वै ।
 वैष्णवानि प्रसिद्धानि पुष्पाण्यन्यानि मे शृणु ॥
 यानि यानि च रम्याणि गन्धवन्त्यमलानि च ।
 वन्यानि च शुभान्येवमन्यान्याभिनवानि च ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

६३

मनोहारीणि शुद्धानि कुसुमान्युत्कटानि वै ।
 याभिश्च पत्रिकाभिश्च पूजितो यत्फलप्रदः ॥
 ताः समासेन वक्ष्यामि पत्रिका हरितोषिकाः ।
 आद्या तु तुलसीपत्री तथा संपूजितो हरिः ॥
 सकृन्मन्त्रेण देवेन्द्र सर्वदा पूजितो भवेत् ।
 यत्र यत्र भवेदिन्द्र तुलसीपत्रिका शुभा ॥
 तत्र तत्र स्थितो विष्णुर्मुक्तये पुरुषस्य वै ।
 अष्टोत्तरशतैः शुद्धैर्विल्वपत्रैर्जनार्दनम् ॥
 यस्तु पूजयते भक्त्या सोऽपि विष्णुपुरीं व्रजेत् ॥
 शमीपत्रैः सकृत्पूज्य विष्णुं विश्वेश्वरं हरिम् ।
 सर्वान् कामानवाप्नोति सत्यमेतन्मयोदितम् ॥
 दूर्वाजगस्त्यपत्रैश्च श्रीदेव्या विष्णुयोषिता ॥
 तमालैश्चाच्युतं पूज्य नरः पापात्प्रमुच्यते ।
 येषां पुष्पाणि पत्राणि कथितानि मया तव ॥
 तत्फलैश्चार्चयेद्विष्णुं विनैकं करवीरकम् ।
 पनसैः कदलीभिश्च मातुलिङ्गैश्च दाडिमैः ॥
 नागैश्चैव जम्बीरैः पूर्वोक्तैर्नारिकेलकैः ।
 सर्वधान्यौषधीभिश्च फलैश्चान्यैः सुशोभनैः ॥
 पूजयेद्योऽच्युतं भक्त्या स वै मोक्षैकभाजनम् ।
 एवं सङ्क्षेपतः प्रोक्तो वैष्णवः पुष्पसङ्ग्रहः ॥
 एतैरेवोक्तपुष्पैर्यः स्रजो बद्धा विचक्षणः ।
 अर्चयेत्सकृदप्येवं स याति परमां गतिम् ॥
 प्रतिमायाः प्रमाणेन मालामेतां सुपुण्यकाम् ।
 आरोप्य निखिलैः पुष्पैर्वर्न्धमानो दिवं व्रजेत् ॥
 यः पुनः स्वयमुद्यानं कृत्वा पुष्पं तदुद्भवम् ।

६४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

आदाय च स्रजो बद्धा ताभिर्देवं समर्चयेत् ॥
 सर्वलोकेश्वरो भूत्वा ततो मुक्तिमवाप्नुयात् ।
 तेन यागाः कृताः सर्वे दानानि निखिलानि वै ॥
 देवताः पूजिताः सर्वास्तीर्थानि निखिलानि वै ।
 पुष्पोद्यानं कृतं येन हस्तमात्रमथापि वा ॥
 नृत्यन्ति सकला देवा गायन्ति हर्षसङ्कुलाः ।
 क्रियमाणं शुभोद्यानं दृष्ट्वा सन्तोषगर्विताः ॥
 प्रमादेनाथ भक्त्या वा लोभादम्भात्तथैव च ।
 वितस्तिमात्रकं वापि हस्तमात्रमथापि वा ॥
 उद्यानं स्थिरमुत्कृष्टं यः करोति कलौ युगे ।
 किं तेन न कृतं पुण्यमश्वमेधादिसंज्ञितम् ॥
 यावदुद्यानभूमिश्च यावच्चन्द्रदिवाकरौ ।
 तावत्तत्पितरः स्वर्गे मोदन्ते देवराडिव ॥
 तेऽपि दूता यमस्यान्ते दृष्ट्वैवोद्यानकारकम् ।
 नित्यं दूरात्पलायन्ते तमो भानुकरादिव ॥
 तस्माद्बुद्धिमता कार्यं मानुष्ये जन्म भाजिना ।
 वित्तानुरूपमुद्यानं कृत्वा मुक्तिमवाप्नुयात् ॥
 योऽपि दूरात्समाहृत्य सुपुष्पाणि च पत्रिकाम् ।
 महारथं समुद्राह्य पूजयेद्देवतां बुधः ॥
 सर्वपापक्षयस्तस्य तत्क्षणादेव जायते ।
 जीवन् कामान् प्रभुज्येह मृतो मुक्तिमवाप्नुयात् ॥
 पुनर्जन्मनि सम्भूतो यदि तां भुवमश्नुते ।
 पुष्पाणि तत्फलं चैव यथा यस्य तु यद्भवेत् ॥
 तत्सर्वं तेऽधुना प्रोक्तं यथाशास्त्रविनिश्चयम् ।
 केषांचिदपि पुष्पाणां शृणु निर्माल्यताविधिम् ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

६५

अहोरात्रं न निर्माल्यं पालाशं ब्रह्ममूर्धनि ।
 कैतकं चैव द्विवेरं सुगन्धोत्पलमेव च ॥
 त्रिकालोत्थितमन्यद्वा पुष्पजातं सुरार्चितम् ।
 निजगन्धक्षयं यावन्नास्ति तेषां सुराधिप ॥
 शङ्करेण विना तेषु सर्वदैव स्थितेष्वपि ।
 नास्ति निर्माल्यता तेषां तावदित्याह भागुरिः ॥
 द्विवेरं मुंडिवालेति कार्णाटकभषया । महाराष्ट्रभाषया
 करमाल ।

तथा,

जम्बूजम्बीरखर्जूरबीजपूराम्रसंभवम् ।
 वदर्यामलनारङ्गदाडिमं पनसोद्भवम् ॥
 कदलीनालिकेरोत्थं तथा च लकुचोद्भवम् ।
 फलं प्रशस्तमुद्दिष्टं विष्णुपूजाविधौ बुधैः ॥
 मन्त्रिपत्रं दमनकं तमालो बर्बरी तथा ।
 अपामार्गमतिश्रेष्ठं पत्रं विष्ण्ववर्चने सदा ॥
 न द्रोणैरर्चयेत्सिंहं मनसापि सदा बुधः ।
 सिंहम् नृसिंहम् ।
 स्वर्णपुष्पाद्दशगुणमखण्डं बिल्वपत्रकम् ।
 अखण्डैर्बिल्वपत्रैस्तु नृसिंहं यः प्रपूजयेत् ॥
 सप्तजन्मकृतं पापं क्षिप्रमेव विनश्यति ।
 पुष्पाभावे फलं शस्तं फलाभावे तु पल्लवम् ॥
 पल्लवस्याप्यभावे तु सलिलं ग्राह्यमिष्यते ।
 पुष्पाद्यसंभवे देवं पूजयेत्सिततण्डुलैः ॥
 व्रीहिभिर्वा यवैर्वापि तिलैः कृष्णैर्विशेषतः ।
 यद्वा पर्युषितैश्चापि पुष्पाद्यैरविकारिभिः ॥

६६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

गन्धोदकेन वास्त्रेण त्रिः प्रोक्ष्यैव प्रपूजयेत् ।
 स्कन्दपुराणे,
 कदम्बकुसुमैर्हृदये यजन्ते जनार्दनम् ।
 तेषां यमालयो नैव प्रसादाच्चक्रपाणिनः ॥
 येऽर्चयन्ति शमीपत्रैः प्रमादेनापि केशवम् ।
 ते प्रसन्ने हृषीकेशे नरा यान्ति परां गतिम् ॥
 हरिं भृङ्गरजेनापि येऽर्चयन्ति सुरेश्वरम् ।
 अपि युक्ता जरारोगैर्नरा यान्ति हरेः पदम् ॥
 योऽर्चयति तमालस्य पत्रैः पापहरं हरिम् ।
 धूतपाप्माऽच्युतावासं प्रयाति सुकृती नरः ॥
 वीरुधां तु प्रवालेन वह्निषा चार्चयेत्सदा ।
 नानारूपैश्चाम्बुभवैः कमलेन्दीवरादिभिः ॥
 प्रवालैः शुचिभिः श्लक्ष्णैर्जलप्रक्षालितैर्वले ।
 वनस्पतीनामर्चयेत् तथा दूर्वाग्रपल्लवैः ॥ इति ।
 विष्णुधर्मोत्तरे,
 भृङ्गराजस्य विल्वस्य बकपुष्पस्य च द्विजाः ।
 जम्बवाग्रबीजपूराणां पत्राणि विनिवेदयेत् ॥
 फलानि च सुगन्धीनि पर्णानि समृद्धानि च ।
 तेन पुण्यमवाप्नोति पुष्पदानसमुद्भवम् ॥
 सुगन्धैर्मल्लिकापुष्पैरर्चयित्वाऽच्युतं नरः ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो विष्णुलोके महीयते ॥
 योऽर्चयेत्पाटलापुष्पैः सर्वपापहरं हरिम् ।
 स तु पुण्यतरं स्थानं वैष्णवं लभते नरः ॥
 अतिरक्तैर्महापुण्यैः कुसुमैः करवीरकैः ।
 अर्चयित्वाऽच्युतं याति यत्राम्ने गरुडध्वजः ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

६७

गन्धाढ्यैर्निर्मलैर्वन्यैः कुसुमैः कुब्जकोद्भवैः ।
 भक्त्याभ्यर्च्य हृषीकेशं श्वेतद्वीपे वसेन्नरः ॥
 शुभ्राशुभ्रैर्महागन्धैः कुसुमैः पङ्कजोत्पलैः ।
 अधोक्षजं समभ्यर्च्य नरो याति हरेः पदम् ॥
 रत्नावल्याम्,
 जलजानां च सर्वेषां पत्राणामहतस्य च ।
 कुशपुष्पस्य रजतसुवर्णकृतयोस्तथा ॥
 न पर्युषितदोषोऽस्ति तीर्थतोयस्य चैव हि ।
 मुकुलैर्नार्चयेद्देवं चम्पकैर्जलजैर्विना ॥ इति ।
 तत्र प्रवालमुक्तादिपुष्पैरभ्यर्च्य केशवम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो मुक्तो भवति मानवः ॥
 कदम्बमल्लिकाकुन्दमालत्युत्पलजातिभिः ।
 बकुलाशोकपुष्पागकेतकैरतिमुत्तकैः ॥
 कुब्जचम्पकपुष्पैश्च रक्तपुष्पैश्च यो हरिम् ।
 अर्चयेद्दशसौवर्णफलं प्रत्येकमाप्नुयात् ॥
 योऽर्चयेद्विधिवद्भक्त्या विष्णुं नीलोत्पलैः शुभैः ।
 नागचम्पकपुष्पागमल्लिकाकुसुमैर्हरिम् ॥
 सकृदभ्यर्चयेत् भक्त्या पूर्णं श्रियमवाप्नुयात् ।
 सुवर्णपुष्पमालाभी राजसूयफलं लभेत् ॥
 जातीपुष्पशतैर्मालां केशवाय निवेदयेत् ।
 धेनुदानसहस्रेण फलं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥
 मालां दद्यान्माधवाय जातीपुष्पसहस्रकैः ।
 कल्पकोटिसहस्राणि विष्णुलोके महीयते ॥
 मालतीकल्पितां मालामीषद्विकसितां हरेः ।
 दत्त्वा शिरसि विभेन्द्र वाजिमेधायुतं फलम् ॥

६८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशः।

फलेष्वामलकं श्रेष्ठं जम्बूवदरिकाफलम् ।
 दाडिमं मातुलिङ्गं च जम्बीरं पनसोद्भवम् ॥
 कदलीचूतखर्जूरनारिकेलकपित्थकम् ।
 नित्यं प्रशस्तमुद्दिष्टं विष्णुपूजाविधौ बुधैः ॥
 अतिपक्वमपक्वं च फलं सम्परिवर्जयेत् ।
 अपक्वमपिच ग्राह्यं कदलीफलमुत्तमम् ॥
 मञ्जरीं सहकारस्य केशवोपरि नारद ।
 ये यच्छन्ति महाभागा गोकोटिफलभागिनः ॥
 यवगोधूममाषाश्च व्रीहयः कुशसर्षपाः ।
 तिलश्यामाकनीवारा ग्रामारण्याश्च वैष्णवाः ॥
 औषध्य एता निर्दिष्टा विष्णुमेताभिरर्चयेत् ।
 पत्रं पुष्पं फलं तोयं भक्त्या देयं जनार्दने ॥
 तेन लोकानवाप्नोति भक्तिरेवात्र कारणम् ।
 अहिम्ः सत्यवादी च दृढभक्तिर्जितेन्द्रियः ॥
 यैरेवाभ्यर्चयेद्विष्णुं पुष्पैस्तैरेव मुक्तिभाक् ॥
 हारीतः,
 स्नानं कृत्वा तु ये केचित् पुष्पं गृह्णन्ति वै द्विजाः ।
 देवतास्तत्र गृह्णन्ति भस्मीभवति काष्ठवत् ॥
 स्नानमत्र प्रातः स्नानातिरिक्तं, प्रातः स्नानोत्तरं पुष्पाहर-
 णादिविधानात् ।

तत्त्वसागरसंहितायाम्,
 वर्जनीयानि यानि स्युस्तानि ये शृणु चक्रिणः ।
 गिरिकार्णिकापुष्पाणि पुष्पाण्यर्कस्य चैव हि ॥
 धत्तूरस्य च पुष्पाणि कुटजस्य तथैव च ।
 एरण्डकारिकापुष्पं शाल्मलीकुसुमं तथा ॥

विष्णोः पुष्पाणि ।

६९.

शिरीषस्य च पुष्पाणि शैवान्यन्यानि यानि च ।
 एतानि वर्जितान्येव विष्णुमेतैर्न पूजयेत् ॥
 विष्णुरहस्ये,
 यैरनर्च्यैस्त्रिलोकेशमर्चयन्ति जनार्दनम् ।
 तेभ्यः क्रुद्धः क्षयं दुःखं क्रोधाद्विष्णुः प्रयच्छति ॥
 उन्मत्तकेन ये मूढाः पूजयन्ति त्रिविक्रमम् ।
 उन्मादं दारुणं तेषां ददाति गरुडध्वजः ॥
 कोशातक्यर्कधत्तूरशाल्मलीगिरिकर्णिका ।
 कपित्थलाङ्गुलीशिग्रुकोविदारशिरीषकैः ॥
 अज्ञानात्पूजयेद्विष्णुं नरो नरकमाप्नुयात् ।
 अर्कपुष्पैर्विनाशः स्याद्धत्तूरैर्मतिविभ्रमः ॥
 कोविदारैस्तु दारिद्र्यं गिरिकर्ण्या कुलक्षयः ।
 कण्टकारिकया शोकः कुटजैर्दुःखसङ्गमः ॥
 शाल्मलीकुसुमारोपे स्वपापैरनुलिप्यते ।
 न्यग्रोधोदुम्बरप्लक्षसापिप्पलकपीतनैः ॥
 कोविदारैश्च तत्पत्रैर्नैव विष्णुं प्रपूजयेत् ।
 विहितप्रतिषिद्धैस्तु विहितालाभतोऽर्चयेत् ॥ इति ।
 विहितालाभत इति अप्रतिषिद्धविहितालाभे विहितप्रति-
 षिद्धैरर्चयेदित्यनुकल्पः । विहितालाभे अप्रतिषिद्धानामनुकल्पो
 द्रष्टव्यः ।
 स्मृत्यर्थसारे,
 समित्पुष्पकुशादीनि श्रोत्रियः स्वयमाहरेत् ।
 शूद्रानीतैः क्रयक्रीतैः कर्म कुर्वन् पतत्यधः ॥
 अत्र क्रयक्रीतैः अन्यायोपाजितधनक्रीतैः । पूर्वग्रन्थे न्या-
 यार्जितधनक्रीतैः पुष्पैरभ्यर्चयेदिति न्यायपदोपादानादयमर्थः-

५०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

ऽवगम्यते । यद्वा विहितप्रतिषिद्धत्वात्पोडशिग्रहणाग्रहणवद्वि
कल्पः ।

प्रातरुत्थाय चिनुयात्स्वारामात्स्वयमेव हि ।

पूजार्थमस्त्रमन्त्रेण पुष्पादीन् प्रयतः सदा ॥

अत्र प्रातर्वचनं अष्टधाविभक्तस्याऽह्नो द्वितीयभागोपलक्ष-
णार्थम् ।

अत एव दक्षः,

समित्पुष्पकुशादीनां द्वितीयः परिकीर्तितः । इति ।

यायादरण्यमथवा संवादरहितं शुभम् ।

विधिनैव गृहीतैस्तु दर्भैर्वा प्रोक्षितैः सदा ॥

शुद्धैरेव यजेद्यन्नान्नच चौर्यादुपाहतैः ।

अस्वामिकवनानीतं स्वीकृतं विक्रयेण च ॥

फलेत देवपूजायां निष्फलं याचितं तु यत् ।

क्रीतं शिष्यादिनानीत पुष्पं पूजार्थमुच्यते ॥

प्रक्षाल्य पाणी पादौ च आचम्य च कृताञ्जलिः ।

पादपाभिमुखो भूत्वा प्रणवादिनमोन्तकम् ॥

विसृज्य पुष्पमेकं तु वाचा वरुणमुच्चरेत् ।

व्योमाय च पृथिव्यै च द्वित्रिपुष्पं यथाक्रमम् ॥

विसृजेदिति शेषः । अत्रैवं प्रयोगः । ॐ वरुणाय नमः ।

ॐ व्योमाय नमः । ॐ पृथिव्यै नमः । वरुणशब्दे यद्यपि चतुर्थी

नास्ति तथापि नमसो योगात्, व्योमादिपदद्वये तद्दर्शनाच्चतुर्थ्याः

प्रयोगः । व्योमायेति छान्दसम् ।

पूर्वं पूर्वमुखो भूत्वा पुष्पं संचिनुयाच्छुभम् ।

तत्र मन्त्रः

माऽनुशोकं कुरुष्व त्वं स्थानत्यागं च मा कुरु ।

त्रिदण्डोः पुरुषाणि ।

७१

देवतापूजनार्थाय प्रार्थयामि वनस्पते ॥
 स्थलजं नोद्धरेत्पुष्पं छेदयेज्जलजं न तु ।
 उच्छिष्टाद्यैरुपहतं केशकीटादिसंयुतम् ॥
 अगन्धमुग्रगन्धं च हीनवर्णरसादिकम् ।
 शुष्कं विशीर्णं भूयुक्तं म्लानमन्योपभुक्तकम् ॥
 कृष्णं पर्युषितं पुष्पं त्यजेदन्यार्थमाहृतम् ।
 घृतच्युतं च मुकुलं फलयुक्तमदेशजम् ॥

तथा,

देवा वृक्षस्वरूपेण जातास्ते मत्सरान्विताः ।
 तेषां परस्परं वैरं तत्पुष्पं तेषु निन्दितम् ॥
 यमो निहन्ता सर्वासां प्रजानां ब्राह्मणामपि । (?)
 तस्मात्तत्कुसुमं सर्वदेवानामप्रियं मतम् ॥
 यमो विभीतक इति वोपदेवोऽव्याख्यत् ।
 दन्तपातभयत्रस्तः पूषा वैरपरः सदा ।
 देवीपत्रोद्धवं पत्रं सूर्ये दुःखप्रदायकम् ॥
 बिल्वपत्रेण सूर्यो नार्च्यः ।
 बिल्वपत्रं शमीपत्रं पत्रं भृङ्गरजस्य च ।
 तमालपत्रं च हरे सदैव तपनप्रियम् ॥
 अत्र सूर्ये बिल्वपत्रस्य विहितप्रतिषिद्धत्वादिकल्पः ।
 तापोन्मादकरं द्रव्यं साच्चिकानां हितं नहि ।
 बस्मात्स्वर्णरवी नेष्टौ स्वर्णश्रीविभवे सुरे ॥
 बिष्णुं धत्तूरार्कपुष्पाभ्यां नार्चयेदित्यर्थः ।
 शेषतल्ले शयानस्य तच्छ्वासोच्छ्वाससङ्गमात् ।
 सन्तप्तो विश्रहस्तस्य तच्छान्त्यै पङ्कजं प्रियम् ॥
 अनुक्तकुसुमं दत्त्वा दौर्भाग्यं समवाप्नुयात् ।

७२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

लोकविद्विष्टपुष्पैश्च लोकविद्वेषतां व्रजेत् ॥
 उक्तं न दुष्यते कज्जं कुसुमं चानुलेपनम् ।
 मूर्त्तिभेदे तथा काम्ये रक्तादीनां न दूषणम् ॥
 बिल्वं च तुलसीपत्रं बकुलं शुष्कमेव वा ।
 यानि स्युर्वर्णयुक्तानि रसगन्धयुतानि च ॥
 तानि पुष्पाणि देवानां पूजार्हाणि यथाविधि ।
 पुष्पं वस्त्रे न बध्नीयाञ्छिरसा न वहेद्बुधः ॥
 नयेत्पत्रपुटेनैव पाणिमालम्ब्य संयतः । इति ।
 आश्वलायनाचार्यः,
 नाग्निना सह पुष्पं वा जलं चान्नं च वा नयेत् ।
 अंसाभ्यां शिरसा वाग्निं न वहेच्च जलं तथा ॥
 तथा गन्धांश्च पुष्पं च न वहेदोदनं द्विजः ।

इति पुष्पाविधिः ॥

अथ धूपाः ।

धूपांश्च विविधान् साधूनसाधूंश्च निबोध मे ।
 निर्यासाः सारिणश्चैव कृत्रिमाश्चेति ते त्रयः ॥
 इष्टोऽनिष्टो भवेद्गन्धस्तन्मे निगदतः शृणु ।
 निर्यासाः शल्लकीवर्जा देवानां दायिताश्च ते ॥
 गुग्गुलुः प्रवरस्तेषां सर्वेषामिति निश्चयः ॥
 अगुरुः सारिणां श्रेष्ठो यक्षराक्षसभोगिनाम् ।
 दैत्यानां शल्लकीयश्च काङ्क्षितो यश्च तद्विधः ॥
 अथ सर्जरसादीनां गन्धैः पार्थिवदारवैः ।
 दारवै रससंयुक्तैर्मनुष्याणां विधीयते ॥
 देवदानवभूतानां सद्यस्तुष्टिकरः स्मृतः ।
 य एवोक्ताः सुमनसः प्रसादे गुणहेतवः ॥

विष्णोर्धूपाः ।

७३

धूपेष्वपि परिज्ञेयास्त एव प्रीतिवर्धनाः ॥ इति ।

वामनपुराणे,

रुहिकाख्यं कणो दारु सिहकं चागुरु सितम् ।

शङ्खो जातीफलं श्रीशे धूपानि स्युः प्रियाणि वै ॥

रुहिका मांसी । कणो गुग्गुलुः । दारुः देवदारुः ।

सितं कर्पूरम् । शङ्खो नखी । धूपानीति बहुवचतात् प्रत्येकं

धूपत्वमेषाम् ।

नरसिंहपुराणे,

महिषाख्यं गुग्गुलुं य आज्यसिक्तं सशर्करम् ।

धूपं ददाति राजेन्द्र नरसिंहाय भक्तिमान् ॥

स धूपितः सर्वदिक्षु सर्वपापविवर्जितः ।

अप्सरोगणयुक्तेन विमानेन विराजता ।

वायुलोकं समासाद्य विष्णुलोके महीयते ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,

वसन्ते गुग्गुलुं दत्त्वा अग्निष्टोमफलं लभेत् ।

ग्रीष्मे चन्दनसारेण द्वादशाहफलं लभेत् ॥

तुरुष्कदानेन तथा प्रावृष्यमरतां व्रजेत् ।

कर्पूरदानाच्छरदि राजसूयमवाप्नुयात् ॥

हेमन्ते मृगदर्पेण वाजिमेषफलं लभेत् ।

शिशिरेऽगुरुसारेण सर्वमेधफलं लभेत् ॥

कृष्णागुरुसमुत्थेन धूपेन श्रीधरालयम् ।

धूपयेद्वैष्णवो यस्तु स मुक्तो नरकार्णवात् ॥

गौतमः,

तीर्थकोटिशतैर्मर्त्यो यथा भवति निर्मलः ।

करोति निर्मलं देहं धूपशेषस्तथा हरेः ॥

७४

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाश

नारदीये,

आघ्राणं यद्धरेर्दत्तं धूपोत्सृष्टस्य सर्वतः ।

तद्भवव्यालदष्टस्य तस्य कर्मविषापहम् ॥

नारदीये,

शङ्खोदकं हरेर्मुक्तं निर्माल्यं पादयोर्जलम् ।

चन्दनं धूपशेषस्तु ब्रह्महत्यापहारकम् ॥

धूपं वाऽऽरात्रिकं विष्णोः कराभ्यां यः प्रवन्दते ।

कुलकोटिं समुद्धृत्य याति विष्णोः परं पदम् ॥

तथा,

न भयं विद्यते तस्य दिव्यं भौमं रसातलम् ।

कृष्णधूपावशेषेणे यस्याङ्गं परिवासितम् ॥ इति ।

अथ दीपाः ।

दीपदाने प्रवक्ष्यामि ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।

यथा येन यदा चैव प्रदेया यादृशाश्च ते ॥

ज्योतिस्तेजः प्रकाशं वाप्यूर्ध्वगं चापि वर्ण्यते ।

प्रदानोत्तेजनात्तस्मात्तेजो वर्धयते नृणाम् ॥

तान् दत्त्वा नोपहिंसेत न हरेन्नापि नाशयेत् ।

दीपहर्त्ता भवेदन्धस्तमोगतिरमुप्रभः ॥

तथा,

हविषा प्रथमः कल्पो द्वितीयश्चौपधीरसैः ।

वसामेदोऽस्थिनिर्यासैर्न कार्यः पुष्टिमिच्छता ॥

गिरिप्रपाते गहने चैत्यस्थाने चतुष्पथे ।

दीपदाता भवेन्नित्यं य इच्छेद्भूतिमात्मनः ॥

विष्णुः,

घृतं तिलतैलं विना न किञ्चन दीपार्थे दद्यात् । इति ।

विष्णोर्दीपाः ।

७६

नरसिंहपुराणे,

घृतेन वाथ तैलेन दीपं यो ज्वालयेन्नरः ।

विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य पुण्यफलं शृणु ॥

विहाय सकलं पापं सहस्रादित्यसन्निभः ।

ज्योतिष्मता विमानेन विष्णुलोके महीयते ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,

प्रज्वालय देवदेवस्य कर्पूरेण च दीपकम् ।

अश्वमेधमवाप्नोति कुलकोटिं समुदरेत् ॥

संवर्त्तः,

देवागारे द्विजानां च दीपं दत्त्वा चतुष्पथे ।

मेधावी ज्ञानसंपन्नश्चक्षुष्मान् जायते नरः ॥

स्कान्दे,

कर्पूरेण तु यः कुर्याद्भक्त्या केशवमूर्धनि ।

आरात्रिकं मुनिश्रेष्ठ प्रविशेद्विष्णुमव्ययम् ॥

बहुवर्त्तिसमायुक्तं ज्वलितं केशवोपरि ।

कुर्यादारात्रिकं यस्तु कल्पकोटिं दिवं वसेत् ॥

घृतेन दीपं यो दद्याच्छङ्करायाथ विष्णवे ।

स मुक्तः सर्वपापेभ्यो गङ्गास्नानफलं लभेत् ॥

तिलतैलान्वितं दीपं विष्णोर्वा शङ्करस्य च ।

दत्त्वा नरः सर्वकामान् संप्राप्नोति नरोत्तमः ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,

पद्मपत्रोद्भवं वर्त्तिं गन्धतैलेन दीपकम् ।

कुर्वन्निति शेषः ।

नीरोगः सुभगश्चैव राजा भवति मानवः ॥

महावर्त्तिः सदा देया भूमिपाल महाफला ।

७६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाश

कृष्णपक्षे विशेषेण तत्रापि च विशेषतः ॥
 अमावास्या च निर्दिष्टा द्वादशी च महाफला ।
 आश्वयुज्यामतीतायां कृष्णपक्षे च या भवेत् ॥
 अमावास्या तदा पुण्या द्वादशी च विशेषः ।
 देवस्य दक्षिणे पार्श्वे देया तैलतुला नृप ॥
 पलाष्टकयुतां राजन् वर्त्ति तत्र तु दापयेत् ।
 महारजनरक्तेन समग्रेण तु वाससा ॥
 पलाष्टकयुता तैलतुला अष्टोत्तरं शतम् ।
 तैलपलानामिति शेषः ।
 वामपार्श्वे तु देवस्य या घृतेन तुला नृप ॥
 पलाष्टकयुतां शुक्लां वर्त्ति तत्र तु दापयेत् ।
 वाससा तु समग्रेण सोपवासो जितेन्द्रियः ॥
 महावर्त्तिद्वयमिदं सकृदृत्वा महामते ।
 स्वर्लोकं सुचिरं भुक्त्वा जायते भूतले नृपः ॥
 कुले च राजशार्दूल तत्र स्याद्दीपवत्प्रभः ।
 अत्युज्ज्वलश्च भवति युद्धेषु कलहेषु च ॥
 ख्यातिं याति तथा लोके सज्जनानां च संसदि ।
 एकमप्यथ यो दद्यादभीष्टमनयोर्द्वयोः ॥
 मानुष्ये सर्वमाप्नोति यदुक्तं ते मयाऽनघ ।
 स्वर्गे तथात्वमाप्नोति भोगकालं च भूमिषु ॥
 स्कान्दे,
 नीराजनप्रभा विष्णोर्येषां गात्राणि संस्पृशेत् ।
 यज्ञावभृथलक्षाणां स्नानजं लभते फलम् ॥
 स्नानार्चनक्रियाकाले घण्टानादं करोति यः ।
 पुरतो वासुदेवस्य तस्य पुण्यफलं शृणु ॥

विष्णोनैवेद्यम् ।

११

वर्षकोटिसहस्राणि वर्षकोटिशतानि च ।
 वसते देवलोकेषु अप्सरोगणसेवितः ॥
 सर्ववाद्यमयी घण्टा केशवस्य सदा प्रिया ।
 वादनाल्लभते पुण्यं यज्ञकोटिशतोद्भवम् ॥
 मन्वन्तरसहस्राणि मन्वन्तरशतानि च ।
 घण्टानादेन देवश्च प्रीतो भवति केशवः ॥
 वेणुवीणास्वनं चैवं करोति स्तवनं हरेः ।
 मृदङ्गवादनयुतं प्रणवेन समन्वितम् ॥
 अर्चनं वासुदेवस्य तन्नित्यं मोददं नृणाम् ।
 दीपनिर्वापणनिषेधश्च भविष्ये,
 तांश्च दत्त्वा न हिंसेत तिलतैलविवर्जनात् ।
 कुरुषु दीपहन्ता च मूषकोऽन्धश्च जायते ॥
 अन्धे तमासि दुष्पारे नरके पच्यते किल । इति ।
 इति दीपाः ।

अथ नैवेद्यम् ।

तत्र विष्णुः, साज्यशाल्योदनपायसखण्डलद्दुक्कपक्कफल-
 मूलशकमृणालव्रीहिमाषमुद्गवेधुकगव्यपयोदाधिघृतादीनि ।
 देयानीति शेषः ।
 नरसिंहपुराणे,
 हविष्यान्नोदकं दिव्यमाज्ययुक्तं सशर्करम् ।
 निवेद्य नरसिंहाय यावकं पायसं तथा ॥
 समास्तण्डुलसङ्ख्याता यावत्यस्तावतीर्तृप ।
 विष्णुलोके महाभोगान् भुञ्जन्नास्ते स वैष्णवः ॥
 बृहन्नारदीये,
 हविः शाल्योदनं दिव्यमाज्ययुक्तं सशर्करम् ।

७८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

नैवेद्यं देवदेवाय विष्णवे विनिवेदयेत् ॥
 संस्कृतं चान्नमाज्याद्यैर्दधिक्षीरमधूनि च ।
 फलमूलव्यञ्जनादि मोदकं च निवेदयेत् ॥

तथा,

दुग्धान्नं पूषकं चैव शङ्कुली मोदकं तथा ।
 सूपान्नं पायसाद्यं च भक्ष्यं श्रीकृष्णवल्लभम् ॥
 वामनपुराणे,

हविष्यार्थं कृता ये च पवगोधूमशालयः ।
 तिलमुद्गादयो माषा व्रीहयश्च प्रिया हरेः ॥

भारद्वाजः,

परमान्नमतिश्रेष्ठं श्रेष्ठमन्नं तु केवलम् ।
 अपूषा मण्डकाद्यास्तु यवगोधूमपिष्टजाः ॥
 मोदकाद्यास्तु ये केचित् व्रीहिपिष्टघृतस्नुताः ।
 तेऽधमा इत्यभिहिता नैवेद्यपरिकल्पने ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,

मूलकस्य तथा शाकं चिञ्चाशकं तथैव च ।
 आर्द्रकस्य तथा शाकं पालकं शाकमेव च ॥
 आम्ललोलस्य शाकं च सदैव हरिवभल्लम् ।
 फलेष्वामलकं पूज्यं बादरं तिन्तिडीफलम् ॥
 दाडिमी मातुलुङ्गं च बीजपूररसोद्भवम् ।
 कदली चूतसम्भूतं ज्येष्ठजम्बूफलं तथा ॥
 अन्यान्यपि प्रशस्तानि भक्तियुक्तानि सर्वदा ।

वाराहे,

कलिङ्गस्य फलं चैव द्विविधा कर्कटी तथा ।
 खर्जूरान् पनसांश्चैव बिल्वाञ्जीरपरूषकम् ॥

विष्णोर्नैवेद्यम् ।

७९

आक्षोटोदुम्बरं तालं जातीङ्गुदफलं तथा ।
 कालिन्दकं फलं चैव बृहतीफलमेव च ॥
 उभयानि पटोलानि कुमुदस्य फलं तथा ।
 मूलकं माफलं चैव करमर्दफलं तथा ॥
 कर्मण्यं च फलं हेतत् प्रतिगृह्णामि माधवि ।
 मोचकं पनसं जम्बू तथाऽन्यल्लवलीफलम् ॥
 प्राचीनामलकं श्रेष्ठं मधूकोदुम्बरं तथा ।
 फलं पक्वमपि ग्राह्यं कदलीफलमुत्तमम् ॥
 प्राचीनामलकं करमर्दः ।
 इङ्गुदीफलविम्बानि बदरामलकानि च ।
 खर्जूरान् पनसांश्चैव मालकार्कपरूषकान् ॥
 आम्रानुदुम्बरांश्चैव तथा प्लक्षफलानि च ।
 पिण्डारकफलं चैव पुन्नागफलमेव च ॥
 शमी च करवीरं च बीजपूरफलं तथा ।
 उर्वारुकफलं चैव तथा निम्बफलानि च ॥
 सर्जं कर्कोटकं चैव तथा तालफलानि च ।
 कुमुदस्य फलं चैव बहेलकफलं तथा ॥
 मृणालं पुष्करं चैव शालूकस्य फलं तथा ।
 प्लक्षं च दाडिमं चैव पिण्डखर्जूरमेव च ॥
 मरीचं शिशुपाकं च भल्लातं करमर्दकम् ।
 एते चान्ये च बहवः कन्दमूलफलानि च ॥
 एतानि चोपयोज्यानि यान्युक्तानि मया च ते ।
 फलानामप्यलाभे तु तृणगुल्मौषधीरपि ॥
 औषधीनामलाभे तु तोयान्यपि निवेदयेत् ।
 तदलाभे तु सर्वत्र मानसं प्रवरं स्मृतम् ॥

८०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

यद्यदिष्टतमं भोज्यं तत्तदीशाय विष्णवे ।
 दत्त्वा तु तत्पदं याति चत्वारिंशत्कुलान्वितः ॥
 बौधायनः,
 पयसा वत्सरं तृप्तिर्घृतपक्वैर्दशाब्दिकी ।
 दध्ना चैव शतार्द्धं च घृतेन शतवत्सरम् ॥
 नैवेद्यं कल्पयेद्विष्णोस्तदभावे तु पायसम् ।
 केवलं घृतसम्पृक्तं पायसं च प्रकल्पयेत् ॥
 परिपक्वं सुपात्रस्थं सुगन्धि नयनप्रियम् ।
 सद्यस्कमेतन्नित्यं नैवेद्येऽतिशुभप्रदम् ॥
 सद्यस्कं तत्कालपक्कम् ।
 कदलीनारिकेलानां पनसानां फलानि च ।
 जम्बूफलेक्षुदण्डानि सुपक्वानि शुभानि च ॥
 भक्ष्याणि यानि श्रेष्ठानि कन्दमूलफलानि च ।
 नैवेद्ये तानि सर्वाणि दातव्यानीतराणि च ॥
 मुद्गा निष्पावका माषास्तुर्वयश्चणका अपि ।
 पञ्चैतेऽतिप्रशस्ताः स्युर्नैवेद्ये दोषवर्जिताः ॥
 अथ नैवेद्ये निषिद्धानि ।

विष्णुः

नाभक्ष्यं नैवेद्यार्थे, भक्ष्येष्वपि पञ्चनखमत्स्यवाराहमांसानि
 मेषीमहिषीछागानां दुग्धदधिघृतान्यदेयानि ।

तथा वाराहपुराणम्,
 अमरायोपयोज्यानि गव्यं दधि पयो घृतम् ।
 माहिषं चाविकं छागमयज्ञियमुदाहृतम् ॥
 कौर्मे,
 वृन्ताकं जालिकाशकं कुसुम्भान् मालकं तथा ।

विष्णोर्नैवेद्यपात्राणि ।

८१

पलाण्डुं लथुनं शुक्तं निष्पावं चैव वर्जयेत् ॥
जालिका शतपुष्पा । शुक्तं पर्युषितम् । निष्पावनां वि-
हितप्रतिपिद्धत्वात् विकल्पः ।

अतिपक्वा अपक्वाश्च दुःस्पृष्टा मण्डकादयः ।
नैवेद्ये तेऽप्ययोग्याः स्युर्मोदकाद्याः पुरातनाः ॥
अतिपक्वमपक्वं च सुपक्वं कृमिसंयुतम् ।
दुर्भाण्डस्थमसद्यस्कं दुर्गन्धि न शुभं स्मृतम् ॥
हलायुधः,

यद्यथा भक्ष्यते भक्ष्यं तत्तथैव प्रदापयेत् ।
अन्यथा तत्प्रदानेन न तत्फलमवाप्नुयात् ॥ इति ।
यथा पाचनखण्डनप्रक्षालनादिना यस्यान्नादेर्भक्षार्हता भ-
वेत् तथा देयमित्यर्थः । अथवा यथा स्वयमुत्तमं भुज्यते तथा
देवायापि देयम्, अन्यथा दोष इति ।

अथ प्रसङ्गान्नैवेद्यपात्राणि ।

स्कन्दपुराणे,
नैवेद्यपात्रं वक्ष्यामि केशवस्य महात्मनः ।
हैरण्यं राजतं कांस्यं ताम्रं मृन्मयमेव च ॥
पालाशं पद्मपत्रं वा पात्रं विष्णोरतिप्रियम् ।
वाराहे,
सौवर्णं राजतं कांस्यं येन दीयेत प्रायणम् ।
तानि सर्वाणि संत्यज्य ताम्रं तु मम रोचते ॥
सुदीक्षितैर्विशुद्धैस्तु मम कर्मपरायणैः ।
सदा ताम्रेण कर्त्तव्यमेवं भूमे मम प्रियम् ॥
प्रायणं नैवेद्यम् ।
नैवेद्यं तुलसीमिश्रं घण्टाद्यैर्जयनिःस्वनैः ।

६६

८२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

नीराजनैश्च हरये दद्यादापोशनं ततः ॥

स्कन्दपुराणे,

मुनीन्द्रं करकोपेतं कुम्भं कृष्णाग्रतो न्यसेत् ।

कल्पान्ते न जलापेक्षां कुर्वन्ति च पितामहाः ॥

अथ नैवेद्यप्रतिपत्तिः ।

हरिनाथीयस्मृतिसारे,

ब्रह्माङ्गलग्नं विप्रेभ्यो वैष्णवं च प्रदीयते ।

रुद्राङ्गलग्नमग्नौ तु दहेत्सर्वं च तत्क्षणात् ॥

शिष्टेभ्यस्त्वथ देवेभ्यो यत्तत् दीनेषु निःक्षिपेत् ।

तथा,

विप्रेभ्यस्त्वथ तद्देयं ब्रह्मणे यन्निवेदितम् ।

वैष्णवं सात्वतेभ्यश्च भस्माङ्गेभ्यश्च शाम्भवम् ॥

सौरं मगेभ्यः शाक्येभ्यस्तापिने यन्निवेदितम् ।

स्त्रीभ्यश्च देयं मातृभ्यो यत्तु किञ्चिन्निवेदितम् ॥

भूतप्रेतपिशाचेभ्यो यत्तद्दीनेषु निःक्षिपेत् ।

विष्णुरपि,

सूर्याय निवेदितं मगाय ब्रह्मणाय देयम् । देव्यै निवेदितं
कुमार्यै देयम् । शिवाय निवेदितं तल्लिङ्गधारिणे देयम् । विष्णवं
निवेदितं सात्वताय देयं ब्राह्मणाय वा । इति ।

सात्वतलक्षणं ब्रह्माण्डे,

पञ्चमः सात्वतो नाम विष्णोरायतनान्यपि ।

पूजयत्याज्ञया राज्ञो यदि स्यात्संयतेन्द्रियः ॥ इति ।

मगः शाकद्वीपीयो ब्राह्मणः । तापी बुद्धः । कचित्तिथ्या-

दौ बुद्धपूजा विहिता । मातृभ्य इति देवीमात्रोपलक्षणम् ।

स्कन्दपुराणे,

विष्णोर्नैवेद्यप्रतिपत्तिः ।

८३

नैवेद्यशेषं तुलसीविमिश्रितं

विशेषतः पादजलेन विष्णोः ।

योऽश्नाति नित्यं पुरुषोऽथ नारी

प्राप्नोति यज्ञायुतकोटिपुण्यम् ॥

इति वचनात् विष्णुनिवेदितं सात्वताय ब्राह्मणाय वा दत्त्वा स्वयं भुञ्जीत । न च स्वयंग्रहणे दत्तापहारापत्तिरिति वाच्यम् । वचनेन प्रतिपत्तिविशेषविधाने दोषाभावात् । तद्यथा, वार्त्तिककारमते अग्नये त्यक्तस्य पुरोडाशस्य वचनेन स्विष्टकृ-
दादिप्रतिपत्तिस्तद्वत् ।

सात्वतासांमध्ये तु

नैवेद्यप्रतिपत्त्यर्थं सात्वतश्चेन्न लभ्यते ।

ग्रासमात्रं समुद्धृत्य जलेऽग्नौ वा विनिःक्षिपेत् ॥

इति अनुकल्पो द्रष्टव्यः । इदं च प्रतिमादिपूजायाम् । स्था-

वरपूजायां तु सात्वतेभ्य एव देयम्, तथाशिष्टाचारात् ।

स्वयं तदुपभोगस्य शिष्टाचारविरोधाच्च ।

विष्णुरहस्ये,

यद्योनिरत्ति नैवेद्यं दातुश्चानवधानतः ।

दाता तद्योनिमाप्नोति तस्माद्देयं तदुत्तमे ॥

यत्र यत्र यस्य यस्य देवस्य नैवेद्यप्रतिपत्तिर्विहिता सा त-
द्धीनेषु न कार्येत्यर्थः ।

यद्वा सच्छब्देन सत्त्वमूर्तिर्भगवान् उपास्यतया विद्य-
ते यस्य स सत्त्वान् सत्वानेव सात्वतः ।

नैवेद्यमुपयुञ्जीत दत्त्वा तद्वक्तृशालिने ।

इति भागवतात्,

निवेदितं तद्वक्त्राय दद्याद्भुञ्जीत वा स्वयम् ।

८४

वीरमित्रादयस्य पूजाप्रकाश

अनर्पयित्वा गोविन्दे यो भुङ्क्ते धर्मवर्जितः ॥
 शुनो विष्टासमं चान्नं नीरं च सुरया समम् ।
 इति कूर्मपुराणाच्च ।
 ब्रह्माण्डपुराणे,
 पत्रं पुष्पं फलं तोयमन्नं पानीयमौषधम् ।
 अनिवेद्य न भुङ्जीत यदाहाराय कल्पितम् ॥
 गारुडे,
 पादोदकं पिबेन्नित्यं नैवेद्यं भक्षयेद्धरेः ।
 शेषा स्वमस्तके धार्या इति वेदानुशासनम् ॥
 शेषा निर्माल्यम् ।
 ब्रह्माण्डे,
 षट्भिर्मासोपवासैश्च यत्फलं परिकीर्तितम् ।
 विष्णोर्नैवेद्यसिक्थान्नं भुञ्जतां तत्फलं भवेत् ॥
 विष्णुधर्मोत्तरे,
 मुकुन्दाशितशेषं तु यो हि भुङ्क्ते दिने दिने ।
 सिक्थे सिक्थे भवेत्पुण्यं चान्द्रायणशताधिकम् ॥
 गौरीं प्रति शिववाक्यम्
 अग्निष्टोमसहस्रैश्च वाजपेयशतैरपि ।
 यत्फलं लभते देवि विष्णोर्नैवेद्यभक्षणात् ॥
 तत्फलं भवतीति शेषः ।
 भागवतेऽपि,
 त्वयोपभुक्तस्त्रगन्धवासोऽलङ्कारचर्चिताः ।
 उच्छिष्टभोजिनो दासास्तव मायां जयेमहि ॥
 बह्वृचपरिशिष्टे,
 पवित्रं विष्णुर्नैवेद्यं सुरासिद्धर्षिभिः स्मृतम् ।

विष्णोर्नैवेद्यप्रतिपत्तिः ।

८५

अन्यदेवस्य नैवेद्यं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥
 विष्णुधर्मोत्तरे,
 प्राणेभ्यो जुहुयादन्नमनिवेदितमुत्तमम् ।
 तृप्यन्ति सर्वदा प्राणा अनिवेदितभक्षणात् ॥
 पाद्मे गौतमः,
 अम्बरीष नवं वस्त्रं फलमन्नं रसादिकम् ।
 कृत्वा कृष्णोपभोग्यं हि सदा सेव्यं च वैष्णवैः ॥
 अनिवेद्यं प्रभुञ्जानः प्रायश्चित्ती भवेन्नरः ।
 हृदि रूपं मुखे नाम नैवेद्यमुदरे हरेः ॥
 पादोदकं च निर्माल्यं मस्तके यस्य सोऽच्युतः ।
 मृत्युकाले तु यस्यास्ये दीयते पादयोर्जलम् ॥
 अपि पापसमाचारः स गच्छेद्वैष्णवं पदम् ।
 तस्मात्सर्वं निवेद्यैव विष्णोर्भुञ्जीत नान्यथा ॥
 कूर्मपुराणे,
 मध्याह्ने विधिवत्पूज्य श्रीविष्णुं वैष्णवोत्तमः ।
 नैवेद्यं शिरसा नत्वा श्लोकमेतदुदीरयेत् ॥
 यस्योच्छिष्टं हि वाञ्छन्ति ब्रह्माद्या ऋषयोऽमलाः ।
 सिद्धाद्याश्च हरेस्तस्य वयमुच्छिष्टभोजिनः ॥
 यस्य नाम्ना विनश्यन्ति महापातककोटयः ।
 तस्य श्रीकृष्णदेवस्य वयमुच्छिष्टभोजिनः ॥
 उच्छिष्टभोजिनस्तस्य वयमद्भुतकर्मणः ।
 येन लीलावतारेण हिरण्याक्षो निपातितः ॥
 वैष्णवे दानमन्त्रः—
 वलिर्विभीषणो भीष्मः कपिलो नारदारुर्जुनौ ।
 प्रह्लादो जनको व्यास अम्बरीषस्तथैवच ॥

८६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

वैष्णवेनोद्धवाकूरसनकाद्याः शुकादयः ।

वासुदेवप्रसादं वै सर्वे गृह्णन्तु वैष्णवाः ॥

एवं प्रसङ्गागतमुक्त्वा अथ प्रकृतमनुसन्धीयते ।

अथ भुक्तवते दद्याज्जलैः कर्पूरवासितैः ॥

आचमनं तु ताम्बूलं चन्दनैः करमार्जनम् ।

अथ ताम्बूलविधिः ।

गन्धकर्पूरसंयुक्तं ताम्बूलं यो निवेदयेत् ।

विष्णवे भक्तियुक्तस्तु विष्णुलोके महीयते ॥ इति ।

रत्नकोशे,

महापिप्पलपत्रं च क्रमुकस्य फलानि च ।

शुक्तिक्षारेण संयुक्तं ताम्बूलमिति संज्ञितम् ॥

श्वेतपत्रं च चूर्णं च क्रमुकाणां फलानि च ।

नारिकेलफलोपेतं मातुलुङ्गसमायुतम् ॥

एलाकङ्गोलकर्पूरैर्मुखवासं प्रचक्षते ।

एतेषामप्यलाभे तु तत्तद्द्रव्यं स्मरेद्बुधः ॥

तत्तद्द्रव्यं तु सङ्कल्प्य पुष्पैर्वापि समर्चयेत् ।

अर्चनेषु विहीनं यत्तत्तोयेन प्रकल्पयेत् ॥ इति ।

पूजजातीफले दत्त्वा जातीपत्रं तथैव च ।

लवङ्गकं च कङ्गोलमेला कटपलं तथा ॥

ताम्बूलीनां किसलयं दत्त्वा स्वर्गमवाप्नुयात् ।

सौभाग्यमतुलं लोके तथा रूपमनुत्तमम् ॥

अवाप्नुयादिति पूर्वैणान्वयः ।

इति ताम्बूलम् ।

अनुलिप्य जगन्नाथं तालवृन्तेन वीजयेत् ।

वायुलोकमवाप्नोति पुरुषस्तेन कर्मणा ॥

विष्णोरारात्रिकप्रदक्षिणानमस्काराः । ८७

चामरैर्वीजयेद्यस्तु देवदेवं जनार्दनम् ।
तिलप्रस्थप्रदानस्य फलं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥
दर्पणस्य प्रदानेन रूपवान् दर्पवान् भवेत् ।
दर्शयित्वा तथा तं च न भूयस्त्वभिजायते ॥

अथ आरात्रिकम् ।

बहुवर्तिसमायुक्तं ज्वलन्तं केशवोपरि ।
कुर्यादारात्रिकं यस्तु कल्पकोटिं दिवं वसेत् ॥
नीराजनं च यः पश्येद्देवदेवस्य चक्रिणः ।
सप्तजन्म भवेद्विप्रो ह्यन्ते च परमं पदम् ॥
कर्पूरेण च यः कुर्याद्भक्त्या केशवमूर्धनि ।
आरात्रिकं मुनिश्रेष्ठ प्रविशेत् विष्णुमव्ययम् ॥
मन्त्रहीनं क्रियाहीनं यत्कृतं पूजनं हरेः ।
सर्वं संपूर्णतामेति कृते नीराजने हरेः ॥ इति ।

अथ प्रदक्षिणानमस्काराः ।

एवं कृत्वा तु कृष्णस्य यः कुर्याच्च प्रदक्षिणाम् ।
सप्तद्वीपवतीपुण्यं लभते तु पदे पदे ॥
सप्तद्वीपवती पृथ्वी, तत्प्रदक्षिणाजनितपुण्यमित्यर्थः ।
विष्णोर्विमानं यः कुर्यात्सकृद्भक्त्या प्रदक्षिणाम् ॥
अश्वमेधसहस्रस्य फलमाप्नोति मानवः ।

नारदीये,

विष्णुं प्रदक्षिणं कुर्वन् यत्तत्रावर्त्तते पुनः ।
तदेवावर्त्तनं तस्य पुनर्नावर्त्तते भवे ॥

यथा,

एका चंड्यां रवौ सप्त तिस्रो दद्यात् विनायके ।
चतस्रः केशवे दद्याच्छिवे त्वर्द्धं प्रदक्षिणम् ॥

८८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

एकहस्तप्रणामश्च एका चैव प्रदक्षिणा ।
 अकाले दर्शनं चैव हन्ति पुण्यं पुराकृतम् ॥
 सकृद्वा न नमेद्यस्तु विष्णवे शर्मकारिणे ।
 शवोपमं विजानीयात्कदाचिदपि नालपेत् ॥ इति ।
 अत्र वा अप्यर्थः ।
 कृत्वा प्रदक्षिणं भूमौ प्रणमेद्वण्डवन्मुहुः ।
 पश्यन् दृष्ट्या स्तुवन् वाचा मनसा च हरिं स्मरन् ॥
 वाराहे,
 वस्त्रप्रावृतदेहस्तु यो नरः प्रणमेत माम् ।
 सदा स जायते मूर्खः सप्तजन्मनि भामिनि ॥
 इत्यत्र वस्त्रावरणनिषेधोऽधरीयोत्तरीयातिरिक्तवस्त्रविषयः ।
 तस्य निषेद्धुमशक्यत्वात् ।
 प्रणम्य दण्डवद्भूमौ नमस्कारेण योऽर्चयेत् ।
 स यां गतिमवाप्नोति न तां क्रतुशतैरपि ॥
 जन्मप्रभृति यत्किञ्चित् पुमान् वै धर्ममाचरेत् ।
 सर्वं निष्फलतामेति हस्तेनैकेन वन्दनात् ॥
 दोर्भ्यां पद्भ्यां च जानुभ्यामुरसा शिरसा तथा ।
 मनसा वचसा दृष्ट्या प्रणामोऽष्टाङ्ग ईरितः ॥
 तथा,
 पद्भ्यां कराभ्यां शिरसा पञ्चाङ्गा प्रणतिः स्मृता ।
 अष्टाङ्ग उत्तमः प्रोक्तः पञ्चाङ्गो मध्यमः स्मृतः ॥
 अष्टाङ्गलक्षणं पुराणान्तरे,
 उरसा शिरसा दृष्ट्या मनसा श्रद्धया तथा ।
 पद्भ्यां कराभ्यां वाचा च प्रणामोऽष्टाङ्ग उच्यते ॥ इति ।
 सङ्ग्रहे तु

विष्णोर्द्रव्यदानहोमविधी ।

८९

शिरो हस्तौ च जानू च चिबुकं बाहुकद्वयम् ।
पञ्चाङ्गं तु नमस्कारो नमस्कारत्रयं स्मृतम् ॥
उत्थायोत्थाय कर्त्तव्यः प्रणामो दण्डवद्भुवि ।
प्रदक्षिणं न कर्त्तव्यं पुरतः पृष्ठदर्शनात् ॥

तथा,

प्रदक्षिणा न कर्त्तव्या विमुखस्य हि कारणात् ।
करणमेव कारणम् विमुखीकरणादित्यर्थः ।
न देवं पृष्ठतः कृत्वा प्रणामं कचिदाचरेत् ।
वरमुत्थाय कर्त्तव्यं न वृथा भ्रमणं चरेत् ॥
पश्चात्कृत्वा तु यो देवं भ्रमित्वा प्रणमेन्नरः ।
तस्यैहिकफलं नास्ति न परत्र दुरात्मनः ॥

नरसिंहपुराणे,

स्तोत्रैर्जप्यैश्च देवाग्रे यः स्तौति मधुसूदनम् ।
यः कारयति विष्णोस्तु सन्ध्यायां मन्दिरं नरः ॥
पर्वकाले विशेषेण कामगः कामरूपवान् ।
स सुखी च विदग्धश्च सेव्यमानोऽप्सरोगणैः ॥
महार्हमणिचित्रेण विमानेन विराजता ।
स्वर्गात्स्वर्गमनुप्राप्य विष्णुलोके महीयते ॥ इति ।
अथ द्रव्यदानविधिः ।

आराधनार्थं यो मां तु यत्किञ्चिद्द्रव्यमुत्तमम् ।
तद्वत्त्वा नरसिंहाय विष्णुलोके महीयते ॥
ध्वजं तु विष्णवे यस्तु गरुडेन समन्वितम् ।
दद्यात्सोऽपि ध्वजाकीर्णविमानेन विराजता ॥
विष्णुलोकमवाप्नोति सेव्यमानोऽप्सरोगणैः ॥ इति ।

अथ होमविधिर्नरसिंहपुराणे,

९०

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

नारसिंहं समाराध्य विधिनाऽनेन मानवः ।
 नित्यं सर्पिस्तिलैर्होमं ग्रामे यस्मिन् प्रयच्छति ॥
 न भवेत्तस्य ग्रामस्य भयं भूतस्य कस्य चित् ।
 अनाट्टष्टिर्महामारी राजचोरभयं न च ॥ इति ।
 अथ निर्माल्यधारणम् ।

तत्र स्कन्दपुराणम्,
 पादपीठार्चितं पुष्पं व्यपोह्यैव च तत्त्ववित् ।
 यथा देवस्य निर्माल्यं विष्वक्सेनाय दापयेत् ॥
 तथा पवित्रीं स्रक्शेषसूत्रं शक्त्यै प्रदापयेत् ।
 विष्णुमूर्ध्नि स्थितं पुष्पं शिरसा यो वहेन्नरः ॥
 अपर्युषितपापस्तु भवेद्युगचतुष्टयम् ।
 कृष्णमूर्धाभिषिक्तं तु जलं तत्पादसम्भवम् ॥
 कृत्वा मूर्धन्यवामोति फलं कोट्यैन्दवं मुने ।
 यस्य नाभिस्थितं पत्रं मुखे शिरसि कर्णयोः ॥
 तुलसीसम्भवं नित्यं तीर्थैस्तस्य मखैस्तु किम् ।
 मुखे शिरसि देहे तु विष्णुतीर्थं तु यो वहेत् ॥
 तुलसीं मुनिशार्दूलं तं च न स्पृशते कलिः ।
 विष्णुतीर्थं तु निर्माल्यं यस्याङ्गं स्पृशते मुने ॥
 स च रोगैस्तथा पापैर्मुक्तो भवति नारद ।
 गृहीत्वा विष्णुपादाम्बु शङ्खे कृत्वा तु वैष्णवः ॥
 यो वहेच्छिरसा नित्यं स मुनिस्तपताम्बरः ।
 कृत्वा पादोदकं शङ्खे वैष्णवानां महात्मनाम् ॥
 यो ददाति तिलैर्मिश्रं चान्द्रायणशतं लभेत् ।
 शङ्खोदकं हरेर्भुक्तं निर्माल्यं पादयोजलम् ॥
 चन्दनं धूपशेषश्च ब्रह्महत्यापहारकम् ।

विष्णोर्निर्माल्यधारणम् ।

९१

शङ्खमध्यगतं तोयं भ्रामितं केशवोपरि ॥
 अङ्गलग्नं मनुष्याणां ब्रह्महत्यायुतं दहेत् ।
 गरुडपुराणे,
 त्रैलोक्ये यानि तीर्थानि वासुदेवस्य चाज्ञया ।
 शङ्खे वसन्ति विष्नेन्द्र तस्माच्छङ्खं प्रपूजयेत् ॥
 अन्यत्रापि,
 दर्शनादेव शङ्खस्य किंपुनः स्पर्शने कृते ।
 विलयं यान्ति पापानि हिमवत् भास्करोदये ॥
 भूमौ न स्थापयेच्छङ्खं कदाचिदपि मानवः ।
 विष्णुपूजावसाने तु शङ्खमेवं समर्चयेत् ॥
 पूजामन्त्रः—
 त्वं पुरा सागरोत्पन्नो विष्णुना विधृतः करे ।
 नमितः सर्वदैवैश्च पाञ्चजन्यं नमोऽस्तु ते ॥
 शङ्खतोयं समादाय भ्रामयेत्केशवोपरि ।
 अपराधसहस्रं मे क्षमस्व मधुसूदन ॥
 भ्रामयित्वा हरेर्मूर्ध्नि मन्दिरं शङ्खवारिणा ।
 प्रोक्षयेद्वैष्णवो यस्तु नाशुभं तद्गृहे भवेत् ॥
 स्कान्दे,
 शङ्खस्थितं च यत्तोयं भ्रामितं केशवोपरि ।
 वन्दते शिरसा नित्यं गङ्गास्नानेन तस्य किम् ॥
 अर्घ्यं दत्त्वा तु शङ्खेन यः करोति प्रदक्षिणम् ।
 प्रदक्षिणीकृता तेन सप्तद्वीपा वसुन्धरा ॥
 कृत्वा पादोदकं शङ्खे वैष्णवानां महात्मनाम् ।
 यो दद्यात्तुलसीमिश्रं चान्द्रायणफलं लभेत् ॥
 गारुडे,

९२

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

विलेपयन्ति देवेशं शङ्खे कृत्वा तु चन्दनम् ।
 परमान्मा परां प्रीतिं करोति शतवार्षिकीम् ॥
 अथ गीतनृत्यादिविधिः ।

गारुडे,

ततः प्रमुदितैर्भक्तैस्तालवीणादिभूषितैः ।
 कारयेद्गीतनृत्यादि कुर्याच्चानन्दयन् जनम् ॥
 विसृज्य लज्जां योऽधीते गायते नृत्यतेऽपि च ।
 कुलकोटिसमायुक्तो लभते मामकं पदम् ॥
 यो नृत्यति प्रहृष्टात्मा भक्तिभावैरनेकधा ।
 स निर्देहति पापानि मन्वन्तरशतान्यपि ॥ इति ।
 नारदः,

नृत्यतां श्रीपतेर्गेहे तालिकावादनैर्भृशम् ।
 उड्डीयन्ते शरीरस्थाः सर्वपातकपक्षिणः ॥
 कृष्णं सन्तोषयेद्यस्तु सुगीतैर्मधुरस्वरैः ।
 सामवेदफलं तस्य क्रीडतो विष्णुसन्निधौ ॥
 नारदीये,

विष्णोर्नृत्यं च गीतं च नटनं च विशेषतः ।
 ब्रह्मन् ब्राह्मणजातीनां कर्त्तव्यं नित्यकर्मवत् ॥
 वाराहे,

ब्राह्मणो वासुदेवार्थं गायमानोऽनिशं परम् ।
 नववर्षसहस्राणि कुबेरभवने वसेत् ॥
 जीवनाय तत्करणे निषेधमाह—

विष्णुः,

नृत्यगीतादि कुर्वीत द्विजदेवाग्रितुष्टये ।
 न जीवनाय युञ्जीत विप्रः पापभिया कचित् ॥

विष्णोर्गीतनृत्यादिविधिः ।

९३

स्कन्दपुराणे, .

यस्तु वादयते घण्टां वैनतेयेन चिह्निताम् ।
 धूपे नीराजने स्नाने पूजाकाले विलेपने ॥
 ममाग्रे प्रत्यहं वत्स प्रत्येकं लभते फलम् ।
 मत्त्रायुतं गोत्रियुतं चान्द्रायणशतोद्भवम् ॥
 विधिवाह्या कृता पूजा सफला जायते नृणाम् ।
 वैनतेययुता घण्टा सुदर्शनयुता यदि ॥
 ममाग्रे स्थापयेद्यस्तु देहे तस्य वसाम्यहम् ।
 वादनालभते पुण्यं यज्ञकोटिसमुद्भवम् ॥
 सर्वदोषाः प्रलीयन्ते घण्टानादे कृते सति ।
 देवतानां मुनीन्द्राणां पितृणामुत्सवे भवेत् ॥
 तत्रैव,
 वादित्रनिनदैरुच्चैर्गीतिमङ्गलसंस्तवैः ।
 यः स्नापयति देवेशं जीवन्मुक्तो भवेत्तु सः ॥
 वादित्राणामभावे तु पूजाकाले तु सर्वदा ।
 घण्टाशब्दो नरैः कार्यः सर्ववाद्यमयी यतः ॥
 तथा तत्रैव,
 स्वकरेण प्रकुर्वन्ति घण्टानादं तु भक्तितः ।
 मदीयार्चनकाले तु फलं कोट्ययुतं कलौ ॥
 घण्टादण्डस्य शिखरे वक्त्रं स्थापयते तु यः ।
 गरुडं च प्रियं विष्णोः स्थापितं भुवनत्रयम् ॥
 सचक्रघण्टानादं तु अन्तकाले शृणोति यः ।
 पापकोटियुतस्यापि नश्यन्ति यमाकिङ्कराः ॥
 तत्रैव,
 यस्य घण्टा गृहे नास्ति शङ्को वा पुरतो दरेः ।

९४

वीरमित्रादयस्य पूजाप्रकाशे

कथं भागवतो नाम गीयते तस्य देहिनः ॥

भागवत इत्यस्यानन्तरम् इति पदस्याध्याहारः ।

अथ स्तोत्रपाठादिमहिमा ।

स्कान्दे,

गीतं नृत्यं च वाद्यं च तथा पुस्तकवाचनम् ।

पूजाकाले तु राजेन्द्र सर्वदा केशवप्रियम् ॥

गीतवाद्याद्यभावे तु विष्णोर्नामसहस्रकम् ।

स्तवराजं मुनिश्रेष्ठ गजेन्द्रस्य च मोक्षणम् ॥

तथा,

स्तोत्राणां परमं स्तोत्रं विष्णोर्नामसहस्रकम् ।

हित्वा स्तोत्रसहस्राणि पठनीयं महामुने ॥

तेनैकेन मुनिश्रेष्ठ पठितेन सदा हरिः ।

प्रीतिमायाति देवेशो युगकोटिशतानि च ॥

विष्णोर्नामसहस्रं च कलिकाले पठेत्तु यः ।

वेदानां सपुराणानां फलमाप्नोति मानवः ॥

मन्त्रहीनं क्रियाहीनं यत्कृतं पूजनं हरेः ।

परिपूर्णं भवत्याथु सहस्राख्यस्य कीर्तनात् ॥

हलायुधः,

शालग्रामशिलाग्रे तु गीताभ्यासं करोति यः ।

संवत्सरसहस्राणि वसते ब्रह्मणः क्षये ॥

क्षये गृहे ।

आब्रह्मस्तम्बपर्यन्तं जगत्क्षितिं करोति सः ।

विश्वरूपं सदा ध्यायन् विभूतिं यः पठेद्विजः ॥

गीताध्यायं पठेद्यस्तु श्लोकार्द्धं श्लोकमेव वा ।

सर्वपापविनिर्मुक्तो याति विष्णोः परं पदम् ॥

पूजोपयुक्तानि आसनानि ।

९२

तथा,

महाभागवताख्यस्य पुराणस्यैकमक्षरम् ।

यः पठेत्परया भक्त्या स गोदानफलं लभेत् ॥

श्लोकार्द्धं श्लोकपादं वा नित्यं भागवतं पठेत् ।

शृणोति श्रद्धया वापि गोसहस्रफलं लभेत् ॥ इति ।

अथाऽऽसनम् ।

वंशाश्मदारुधरणीतृणपल्लवनिर्मितम् ।

वर्जयेदासनं विद्वान् दारिद्र्यव्याधिदुःखदम् ॥

कृष्णाजिनं कम्बलं च नान्यदासनमिष्यते ।

नारदः,

वंशासने दरिद्रः स्यात् पाषाणे पापसम्भवः ।

धरण्यां दुःखसम्भूतिर्दौर्भाग्यं दारुजासने ॥

तृणासने पशोर्हानिः पल्लवे चित्तविभ्रमः ।

कृष्णाजिने ज्ञानसिद्धिर्मोक्षसिद्धिस्तु व्याघ्रजे ॥

तत्रैव,

अभिचारादिके नीलं रक्तं वड्यादिकर्मणि ।

धनदं शान्तिदं मोक्षः सर्वार्थाश्चैव कम्बले ॥

तथा भागुरिः,

कौशेयं कम्बलं वापि अजिनं पट्टमेव च ।

दारुजं तालपर्णं च आसनं परिकल्पयेत् ।

कृष्णाजिनं गृहस्थेतरपरम् । अत्र काष्ठशब्देनायङ्गीयं

काष्ठम् ।

नारदीये,

देवार्चामासुरे काष्ठे उपविश्य करोति यः ।

आर्द्धं वा द्विजशार्दूल तत्पापं विहितं मम ॥

६

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

इति वचनात्, दारुजमिति विष्णुपूजाव्यतिरिक्तकर्मपरम् ।

काष्ठासनोपविष्टेन वासुदेवस्य पूजनम् ।

इत्यागमेऽपराधोक्तेः,

पीठासनोपविष्टस्तु पूजयेद्वा निरासनः ।

मृन्मये धूपदानं च दीपं च कुरुतेऽर्चने ॥

इत्यपराधोक्तेश्च । दारुजमपि कुशाद्यन्तरितं ग्राह्यमिति शिष्टाः ।

तथा,

गोमयं मृन्मयं भौमं नैम्बं पालाशमेव च ।

लोहवद्धं तथा दग्धमासनं परिवर्जयेत् ॥

तथा,

शमी च काश्मरी शालः पुक्षो वा वरणस्तथा ।

पञ्चासनानि शस्तानि श्राद्धे देवार्चने तथा ॥

पुलस्त्यः,

पालाशं वटवृक्षोत्थमाश्वत्थं शाकवृक्षकम् ।

मृत्तिकोदुम्बरं पीठं मधुकं च विवर्जयेत् ॥

भिन्नपीठानि वर्ज्यानि पितृदैवतकर्मणि ।

अथ प्रातः उत्थाय शुचिर्भूत्वा विष्णुं विज्ञापयेत् ।

यदुद्यमादिकं कर्म तत्त्वया प्रेरितो हरे ।

करिष्यामि त्वदाज्ञेयमिति विज्ञापनं मम ॥

प्रातः प्रबोधितो विष्णो हृषीकेशेन यत्त्वया ।

यद्यत्कारयसे कर्म तत्करोमि तवाज्ञया ॥

इति विज्ञाप्य स्तुत्वा वादित्रादिना प्रबोधयेत् ।

यथा,

प्रबोधकाले देवस्य तूर्यघोषं करोति यः ।

देवदुन्दुभयस्तस्य तिष्ठन्ति द्वारसन्निभौ ॥

गृह्यपरिशिष्टोक्तविष्णुपूजाप्रकारः ।

९७

प्रबोधं नैव कुर्वीत देवदेवस्य शार्ङ्गिणः ।
 विना तूर्यैर्विना स्तोत्रैर्जयेत्युच्चारणैर्विना ॥
 अयं प्रबोधविधिः कार्तिकशुक्लैकादश्यां द्वादश्यां वा क्रिय-
 माणपरमेश्वरजागरविषयः । नित्यप्रबोधविषय इति केचित् ।
 इति प्रबोध्य मुखप्रक्षालनार्थं जलं दद्यात् । ततो दन्तकाष्ठं
 पादुकां मृद्भागं च दद्यात् । यथोक्तम्—

पादुकायाः प्रदानेन गतिमिष्टामवाप्नुयात् ।
 दन्तकाष्ठप्रदानेन नरः सौभाग्यमृच्छति ॥
 जिह्वोल्लेखनिकां दत्त्वा विरोगस्त्वभिजायते ।
 मृद्भागदानाद्देवस्य भूतिमाप्नोत्यनुत्तमाम् ॥
 प्रबोधनमभिधाय विष्णुधर्मोत्तरे,
 पठित्वा तु प्रियान् श्लोकान् बहुवादित्रानिःस्वनैः ।
 प्रभो नीराजनं कुर्यात् मङ्गलाख्यं जगद्धितम् ॥
 नीराजनमिदं सर्वैर्द्रष्टव्यं भुवि विग्रहैः ।
 परमश्रद्धयोपेतैर्वासुदेवपरायणैः ॥ इति ।

अथ पूजाप्रकारोऽभिधीयते ।

तत्र विष्णुक्तः, सुप्रक्षालितपाणिपादः शुचिर्बद्धशिखी
 दर्भपाणिराचान्तः प्राङ्मुख उपविष्टो ध्यानी मौनी सम्पूजयेत्
 न नक्तं गृहीतोदकेन देवकर्म कुर्यात् ।

तत्र देहादिशुद्धिक्रमो रत्नकोशे,
 प्रथमं देहशुद्धिः स्यात्स्थानशुद्धिरनन्तरम् ।
 पात्रशुद्धिस्तृतीया तु आत्मशुद्धिः चतुर्थिका ॥
 पञ्चमी बिम्बशुद्धिः स्याच्छुद्धयः पञ्च वै स्मृताः । इति ।
 बिम्बशुद्धिर्देवप्रतिमादिशुद्धिः ।

अथ गृह्यपरिशिष्टोक्तः ।

९८

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

।तिमाः प्राङ्मुखीरुद्रङ्मुखो यजेतान्यत्र प्राङ्मुखः सम्भू-
 तसम्भारो यजनभवनमेत्य द्वारदेशे स्थित्वा हस्ततालत्रयेण
 अपसर्पन्तु ये भूता ये भूता दिवि संस्थिताः ।
 ये भूता विघ्नकर्तारस्ते नश्यन्तु शिवाज्ञया ॥
 इति विघ्नानुद्वास्य प्रविश्य, येभ्यो माता मधुमत्पिन्वते पयः ।
 एवा पित्रे विश्वेदेवाय वृष्णे ॥ इति जपित्वा, शुचावासने
 पृथिव त्वया धृता लोका देवि त्वं विष्णुना धृता ।
 त्वं च धारय मां देवि पवित्रं कुरु चासनम् ॥

इत्युपविश्याऽऽयम्य प्राणान्, कर्म सङ्कल्प्य शुचिशङ्खादि-
 जातं सपवित्रमाद्भिः प्रणवेन पूरयित्वा गन्धाक्षतपुष्पाणि
 प्रक्षिप्य सावित्र्याभिमन्त्र्य तीर्थान्यावाह्य तद्गुदकेनापोहि-
 ष्ठीयाभिरात्मानमायतनं यजनाङ्गानि चाभ्युक्ष्य क्रियाङ्गो-
 दकुम्भं गन्धादिभिरभ्यर्च्य नमोऽन्तनाम्ना तत्तल्लिङ्गमन्त्रेण
 वा क्रमेणोपचारान् कुर्यात् । आवाहनमासनं पाद्यमर्घ्यमाचमनीयं
 स्नानमाचमनं वस्त्रमाचमनमुपवीतमाचमनं गन्धपुष्पाणि धूपं
 दीपमुपहारमाचमनं मुखवासं स्तोत्रं प्रणामं प्रदक्षिणं विसर्जनं
 कुर्यात् । असंपन्नो मनसा सम्पादयेत् । आचमनमपृथगुपचारः,
 प्रणामः स्तोत्राङ्गं, प्रदक्षिणं विसर्जनाङ्गम् । अथ मन्त्राः । गणानां
 त्वा गणपतिमिति गणपतेः । कुमारश्चित्पितरमिति स्कन्दस्य ।
 आकृष्णेनेत्यादित्यस्य । पावकान इति सरस्वत्याः । जा-
 तवेदस इति शक्तेः । त्र्यम्बकमिति रुद्रस्य । गन्धद्वारामिति श्रियः ।
 इदं विष्णुरिति विष्णोः । एवं षोडशोपचारान् पौरुषेण वा सूक्ते-
 न प्रत्यृचं सर्वत्र प्रयुञ्जते । अन्ये सावित्र्या वा जातवेदसर्चया वा
 प्राजापत्यया व्याहृतिभिर्वा प्रणवेन वा कुर्वन्ति । स एष देवय-
 शोऽहरहर्गोदानसम्मितः सर्वाभीष्टप्रदः स्वर्गापवर्गदश्च । तस्मादे-

शौनकोक्तविष्णुपूजाप्रकारः ।

९९

नमहरहः कुर्वीत । तमेनं वैश्वदेवहुतशेषेण पृथगन्नेन वा कुर्यान्ना-
स्य शेषेण वैश्वदेवं कुर्यादिति ।

अत्र प्रतिमाः प्राङ्मुखीरुद्ङ्मुखो यजेतेति यदुक्तं तत्स्थिर-
प्रतिमाविषयम् । तथा तत्र दर्शनात् । अन्यत्रेति चलप्रतिमावि-
षयमिति ।

अथ शौनकोक्तः ।

शौनकोऽहं प्रवक्ष्यामि पुरुषसूक्तार्चने विधिम् ।
उत्थाय पश्चिमे यामे शुचिर्भूत्वा समाहितः ॥
गुरुं प्रणम्य पूतात्मा त्रिकालार्चनमारभेत् ।
प्रातर्मध्यन्दिने सायं विष्णुपूजां समाचरेत् ॥
यथा सन्ध्या भवेन्नित्या देवपूजा तथा बुधैः ।
अशक्तौ विस्तरेणैव ततः सम्पूज्य केशवम् ॥
मध्याह्ने चैव सायं च प्रातः पुष्पाञ्जलीन् क्षिपेत् ।
मध्याह्ने वा विस्तरेण संक्षेपेणाथवा हरिम् ॥
सम्पूज्य भोजनं कुर्यादन्यथा नरकं व्रजेत् ।
नदीकूपतडागादिह्रदे प्रश्रवणे तथा ॥
स्नात्वा यथोक्तविधिना प्राङ्मुखः स्वस्थमानसः ।
तीर्थाभिषेकपूतात्मा कृत्वा चैवोर्ध्वपुण्ड्रकम् ॥
भूषणाद्यैरलङ्कृत्य भूषणादींश्च धारयेत् ।
मौक्तिकं च प्रवालं च पद्माक्षं तुलसीं मणिम् ॥
जपपूजनवेलायां धारयेद्यः स वैदिकः ।
पवित्रपाणिः पूतात्मा पद्मस्थः स्वस्तिकासने ॥
उपविश्य स्वशाखोक्तक्रियाः कृत्वाऽग्निहोत्रिकाः ।
धारयेदक्षमालां च पद्माक्षं वाथ धारयेत् ॥
कुर्यादाराधनं विष्णोर्देवदेवस्य चक्रिणः ।

१००

वीरमित्रोदयस्य पूजाप्रकाशे

प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च आचम्य प्रयतः शुचिः ॥
 पूजागृहं प्रविश्याथ मण्डलं परिलिख्य च ।
 सौवर्णेन चतुर्द्वारं सप्ताकारं सविस्तरम् ॥
 मण्डपं रचयित्वा तु वितानध्वजतोरणैः ।
 अपसर्पन्तुमन्त्रेण सर्वविघ्नं निवार्य च ॥
 अपसर्पन्तु ये भूता ये भूता शुचि संस्थिताः ।
 ये भूता विघ्नकर्तारस्ते नश्यन्तु शिवाङ्गया ॥
 नाराचास्त्रं योनिमुद्रां चक्रमुद्रां च दर्शयेत् ।
 सुस्थिरो भव ईशान भव मां रक्ष रक्ष च ॥
 दिव्यान्तरिक्षभूमिष्ठान् विघ्नानस्त्रेण वारयेत् ।
 स्वर्णमयं चतुर्द्वारयुतं विमलशोभितम् ॥
 नयनं मीलितं कृत्वा रचितं मण्डपं स्मरेत् ।
 नानारत्नैश्च खचितं मौक्तिकैरुपशोभितम् ॥
 ध्यात्वा सिंहासनं मध्ये द्वारपालांश्च पूजयेत् ।
 पूजयेद्दणपं भानुं तिलकस्वामिनं तथा ॥
 क्षेत्रपालं च धातारं विधातारमनन्तरम् ।
 चतुर्द्वाराङ्किते देशे एतान् देवान् पुरो यजेत् ॥
 ततः पूर्वद्वारमुख्यान् भद्रादीनर्चयेत् पृथक् ।
 भद्रं सुभद्रं गङ्गां च यमुनां द्वारशाखयोः ॥
 चतुर्थ्यन्तं नमोऽन्तं च प्राग्द्वारे संप्रपूजयेत् ।
 बलप्रबलचिच्छक्तीर्मायाशक्तिं तथैव च ॥
 चतुर्थ्यन्तं नमोऽन्तं च दक्षिणे संप्रपूजयेत् ।
 चण्डं प्रचण्डं गौरीं च श्रियं पश्चिमशाखयोः ॥
 चतुर्थ्यन्तं नमोऽन्तं च पश्चिमे संप्रपूजयेत् ।
 जयं च विजयं चैव शङ्खपद्मनिधी तथा ॥

- (७) न्यायरत्नमाला-श्रीपार्थसारथिमिश्र वि० सं० (मीमांसा) २
- (८) ब्रह्मसूत्रभाष्यम्-बादरायणप्रणीत-
वेदान्तसूत्रस्य यतीन्द्र श्रीमद्विज्ञान-
मिश्रकृत व्याख्यानम् । सम्पूर्णम् । } (वेदान्तः) ६
- (९) स्याद्वादमञ्जरी-मल्लिषेणनिर्मिता सम्पूर्णा । (जैनदर्शनम्) २
- (१०) सिद्धित्रयम्-विशिष्टाद्वैत-ब्रह्मनिरूपण-
परम्-श्रीभाष्यकृतां परमगुरुभिः श्री ६
श्रीयामुनमुनिभिर्विरचितम् । सम्पूर्णम् } (वेदान्तः) १
- (११) न्यायमकरन्दः । श्रीमदानन्दबोधभट्टा-
रकाचार्यसंगृहीतः । आचार्यचित्सुख-
मुनिविरचितव्याख्योपेतः } (वेदान्तः) ४
- (१२) विभक्त्यर्थनिर्णयः न्यायानुसारिप्रथमादि-
सप्तविभक्तिविस्तृतविचाररूपः म० म०
श्रीगिरिधरोपाध्यायरचितः । सम्पूर्णः } (न्यायः) ६
- (१३) विधिरसायनम् । श्रीअण्णयदीक्षितकृतम् । सं० (मीमांसा) २
- (१४) न्यायसुधा (तन्त्रवार्तिकटीका) भट्ट-
सोमेश्वरविरचिता । } (मीमांसा) १६
- (१५) शिवस्तोत्रावली । उत्पलदेवविरचिता ।
श्रीक्षेमराजविरचितवृत्तिसमेता । } (वेदान्तः) २
- (१६) मीमांसाबालप्रकाशः (जैमिनीयद्वादशा-
ध्यायार्थसंग्रहः) श्रीभट्टनारायणात्मज-
भट्टशङ्करविरचितः । } (मीमांसा) २
- (१७) प्रकरणपञ्चिका (प्रभाकरमतानुसारि-मीमांसादर्शनम्) महामहो-
पाध्यायश्रीशालिकनाथमिश्रविरचितं, श्रीशङ्करभट्टकृतो मीमांसा-
सारसंग्रहश्च सम्पूर्णः (मीमांसा) ३
- (१८) अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसारः । पण्डितप्रवरश्रीसदानन्दव्यासप्रणीत-
स्तत्कृतव्याख्यासमलङ्कृतश्च । (वेदान्तः) ३
- (१९) कात्यायनश्रौतसूत्रम् । महामहोपाध्यायश्रीकर्का-
चार्यविरचितभाष्यसहितम् । १३
- (२०) ब्रह्मसूत्रभाष्यम् । श्रीभास्कराचार्यविरचितम् (वेदान्तः) १
- (२१) श्रीहर्षप्रणीतं खण्डनखण्डखाद्यम् । आनन्दपूर्ण-
विरचितया खण्डनफक्त्रिकाविभजनाख्यया ध्या-
ख्यया (विद्यासागरी) ति प्रसिद्धया समेतम् । } (वेदान्तः) १३
- (२२) आख्यातचन्द्रिका श्रीभट्टमल्लविरचिता । १
- (२३) श्रीलक्ष्मीसहस्रम्-बालबोधिनीव्याख्यया-
ऽचतरणिकया च सहितम् । ८

- (२४) ब्रह्मसूत्रवृत्तिः मरीचिका श्रीव्रजनाथभट्टकृता (वेदान्त) २
- (२५) क्रोडपत्रसंग्रहः । अत्र श्रीकालीशङ्करसिद्धान्तवागीशविरचितानि अनुमानजागदीश्याः प्रत्यक्षानुमानगादाधर्याः प्रत्यक्षानुमानमाधुर्या ध्युत्पत्तिवादस्य शक्तिवादस्य मुक्तिवादस्य शब्द-शक्तिप्रकाशिकायाः कुसुमाञ्जलेश्च क्रोडपत्राणि । (न्यायः) १
- (२६) ब्रह्मसूत्रम्, द्वैताद्वैतदर्शनम् । श्रीसुन्दरभट्टरचितसिद्धान्तसेतुका-भिधटीकासहितश्रीदेवाचार्यप्रणीतसिद्धान्तजाह्नवीयुतम् २
- (२७) पङ्कदर्शनसमुच्चयः । बौद्धनैयायिककापिलजैनदेशेषिक-जैमिनीयदर्शन संक्षेपः । मणिभट्टकृतटीकया सहितः । हरि-भट्टसूक्तितः । १
- (२८) शुद्धाद्वैतमार्तण्डः प्रकाशव्याख्यासहितः । प्रमेयरत्नार्णवश्च १
- (२९) अनुमानचिन्तामणिद्व्याख्यायाः शिरोमणिकृतदीधित्या-जागदीशी टीका । १३
- (३०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः परिभाषा सस्कारप्रकाशात्मकः । ९
- (३१) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः आह्निकप्रकाशः । ५
- (३२) स्मृतिसारोद्धारः विद्वद्वरविश्वम्भरत्रिपाठिसंकलितः । ४
- (३३) वेदाः तरत्नमञ्जूषा । श्रीभगवत्पुरुषोत्तमाचार्यकृता । २
- (३४) प्रस्थानरत्नाकरः । गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितः २
- (३५) वेदान्तपारिजातसौरभं नाम ब्रह्ममीमांसाभाष्यं श्रीनिम्बार्का-चार्यविरचितम् । १
- (३६) योगदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्य-नारायणतीर्थ-विरचित-योगसिद्धान्तचन्द्रिका-समाख्यया संवलितम् । २
- (३७) वेदान्तदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामानन्दसरस्वती स्वामिकृत ब्रह्माऽमृतवर्षिणी समाख्य व्याख्या-संवलितम् । ९
- (३८) विश्वप्रकाशः । कोशः । विद्वद्वर श्रीमहेश्वरसुधीविरचितः । १
- (३९) श्रीसुबोधिनी । श्रीवलभाचार्यविनिर्मिता । श्रीमद्भागवतव्याख्य-गोस्वामीश्रीविठ्ठलनाथदीक्षितविरचित टिप्पणीसहिता । २
- (४०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः पुजाप्रकाशः । १

पत्रादिप्रेषणस्थानम् }

हरिदास गुप्तः,
चौखम्बा, बनारस, सिटी.

